

Duchovní boj

Boj

Keď sme prijali Ježiša do svojho srdca, v duchovnom svete sa s nami stalo niečo dôležité. Náš vzťah ku peklu sa zmenil. Stala sa nadprirodzená udalosť, ktorá má trvalý charakter. Napriek tomu, či sme to cítili, alebo nie, boli sme vytrhnutí zo Satanovho kráľovstva. Možno si si neuvedomoval, že ťa s ním niečo spája, - ale zlý duch v človeku pôsobil (Ef 2,2). Pokladal sa za tvojho Pána, ale bol veľmi nenápadný a hlavne ti vštepoval pocit, že si si pánom ty sám. "On (Boh Otec) nás vytrhol z moci tmy a preložil do Kráľovstva svojho milovaného Syna." /Kol 1,13/ Boli sme označení, že patríme Ježišovi a duchovné bytosti toto znamenie krstu a viery veľmi dobre registrujú.

Svedectvo: Keď som pred niekoľkými rokmi kľačal na kolenách a prežíval Božiu prítomnosť prvýkrát vo svojom živote, cítil som, že mi Boh hovorí: "Daj mi svoj život." Chcel som mu odpovedať áno, ale zrazu ma začali napádať myšlienky, že sa musím zriecť diskoték, kamarátov, budem sa starať o chudobných a biednych, budem musieť byť kňazom, budem chudobný... Zľakol som sa. Povedal som si: "Len pomaly, aby zo mňa nebol fanatik".

Myslím, že vtedy, keď som toto prežíval, bol to Satan, ktorý sa postavil medzi mňa a Ježiša. Strach, ktorý som dostal, spôsobil, že oblasti, ktoré som Ježišovi neodovzdal, ma znova a znova vzdälovali od Pána.

Kto je to Satan?

Boh stvoril anjelov, aby ho chválili a slúžili mu. Prví a najkrajší z nich, Lucifer (Lux = svetlo, ferro = nosiť, čiže "Nositel svetla") bol poverený, aby v nebi viedol chvály na Božiu oslavu. Pretože však začal byť pyšný na seba, chcel aj pre seba uctievanie, ktoré bolo vzdávané Bohu a tak sa dostal do vzbury a strhol so sebou tretinu anjelov. Povedali Bohu: "Nebudem slúžiť." Týchto Boh vylúčil od seba do tmy - to sú padlí anjeli, diabli. Diabol znamená "rozdeľovač". Ich kráľovstvom je kráľovstvo tmy. Temnota je miesto bez svetla, miesto bez prítomnosti Boha, ktorý je Svetlom. Táto temnota, kde je Satan, sa neobmedzuje len na priestor mimo ľudstva. Musíme si uvedomiť, že diabol môže vstúpiť do akejkoľvek tmy, dokonca i do tej, ktorá ešte prebýva v srdci kresťana. Pokiaľ tolerujem hriech, zostávam voči Satanovi zraniteľný - voči jeho útokom.

Keď patrím Ježišovi, Zlý sa ma nemôže dotknúť, ani ma zraniť. Ak sa rozhodneš poslúchať Krista, počítaj s tým, že sa Zlý bude stavať proti tebe. Keď budeš vlašný a rozhodneš sa nebyť "fanatikom", nebudeš mať so Satanom žiadne problémy.

Veľký obranca kresťanskej viery C. S. Lewis napísal, že ľudstvo vo veci diabla upadá do dvoch omylov: buď ho berieme príliš vážne, alebo ho neberieme na vedomie. Diabol je rovnako potešený ateistom, liberálnym teológom či čarodejnicou. A dobre sa cíti aj u kresťana, ktorý sa ním zaoberá celé dni, ako aj u toho, ktorý na jeho vplyv ani len nepomyslí.

Diabol pôsobí rozklad. Chce sa pomstiť Bohu. Zaujíma sa o teba podľa toho, aký máš vzťah ku Kristovi. Než si ho spoznal ťa zaslepoval, aby si ku Nemu neprišiel, potom ako si uveril ťa zvädza, aby si od Neho odišiel.

On a jeho prisluhovači, démoni ťa budú poškodzovať štyrmi spôsobmi: pokúšaním, obviňovaním, podvádzaním a ničením.

Vždy budeme pokúšaní: sladkosť u detí, zmyselnosť u mladých, bohatstvo a kariéra pre ľudí stredného veku a moc pre starých. Silne budeme pokúšaní v dobe krízy. Ježiš zakúsil tak ako my všetky pokušenia – zvädzanie kradnúť, zosmiľniť, klamať, získať nečestne niečo pre seba – ale nedal sa, nezhršil Hebr 4,15; Hebr 2,18. Preto sa pokušenia nemusíme zľaknúť, ani sa ním nechať zastrašiť. Pokúšenie nie je hriech. Nie je hriech, keď sa ti objaví v mysli, hriechom sa stane až keď by si sa s ním začal zaoberať – drvivou väčšinou ťa zvedie a zhrší. Nie je teda dôvodom k strachu – odoznej ho a choď ďalej, ale nie je ani dôvodom na ospravedlňovanie sa z hriechu. Výhovorka typu "nemôžem za to, zvädzalo ma to..." neobstoí. Pred Bohom sa takto hájila už Eva (...had ma ponúkol a ja som jedla... Gn 3,13) a Boh to neprijal. My totiž nie sme povinní zhršiť. Obráz napovie: nemôžeš zabrániť aby ti nad hlavou lietali vtáci, nemusíš im však dovoliť, aby si v tvojich vlasoch urobili hniezdo. Si zodpovedný za to čo urobíš ty. Apoštol Jakub (Jak 1,14-15) píše, že každý kto je v pokušení je zvädzaný vlastnou žiadostivosťou, ktorá ak je jej vyhovené počne a porodí hriech. Satan zavolá do našej padlej prirodzenosti a žiadosti v nás sa rozozvučia. Že zaznejú, to nie je zlé. Naše fyzické potreby a túžby sú dobré, krásne a majú byť naplnené, na to ich totiž Boh stvoril. Ale to je vtedy, keď ja ich používam a usmerňujem podľa správneho a krásneho cieľa, ktorý im dal Stvoriteľ. Vtedy môžem skrze ne nádherne vychutnať život. Ak však ony začnú (na popud zlého) ovládať mňa, sú z nich zlé žiadosti, ktoré ťa ničia. Ide teda o to, či nimi bezmocne odpovedáš na niečie volanie, alebo na nich hráš ty a vyludzuješ krásnu hudbu života.

Oblasti pokušenia sú tri: **1. Žiadostivosť tela, 2. žiadostivosť očí a 3. životná pýcha.**

- 1. telesná túžba** môže byť tvoj sluha. Telesná žiadosť je tvoj Pán. To je byť ovládaný telom: hladom, spánkom, sexom, zábavou. Všetko sú to dobré veci, ale súčasnosť nám predkladá jedlo, pitie, oblečenie a sex ako cieľ sám o sebe. A ľudia sa tomu klaňajú, keď za sebestlepšie a sebedrahšie veci z reklamy vyhadzujú peniaze a urobia mnoho pre to, aby ich získali. Ľudia žijú, aby jedli a súložili. Stávajú sa tak z nich len o niečo inteligentnejšie zvieratá. Takto existuje celá súčasná konzumná kultúra: jesť, piť, mať sex a pozeráť do telky. Stále dokola, každý deň, celý život. Nič na tom nezmení fakt, že sme získali vzdelanie vyznáme sa vo svete.
- 2. žiadostivosť očí** je nechať sa ovládať láskou ku krásnym veciam, túžbou po krásnych veciach. Či už je to umelecké dielo, kvetiny alebo lozenie za prírodnými krásami. Záľuba v kráse nie je zlá – Boh je krásny a preto ju tak rozmanito stvoril. Ale vašeň vlastniť a hromadiť krásu ťa môže zničiť: ľudia sa vedľa klaňajú svojim záľubám, dať obrovské peniaze za krásne veci a mať stále krajšie. A to môže ísť aj o domácnosť, nábytok, oblečenie...
- 3. pýcha života** je úzko spojená s ctižiadostou. Sama o sebe je dobrá, Boh do nás vštepil túžbu vyniknúť, aby sme smerovali ďalej a dosiahli viac. Ale keď nám začne panovať, môže tyransky ovládať všetky naše životné názory a snahy. Dokonca to môžem ospravedlňovať tým, že chcem vynikať pre Krista, ale vlastne chcem dokázať niečo seba a druhým. Ak je tvojím

sluhom, budeš dôkladný a usilovný človek, bez túžby poraziť druhých a dokázať im, že si lepší. A tak budeš môcť stúpať – a to bez toho, aby sa povyšoval či hrdil.

V týchto troch oblastiach zvedol had Evu: Gn 3,6: videla strom s plodmi dobrými na jedenie (telo), lákavý pre oči (oči), sľubujúci vševedúcnosť (pýcha). A rovnako Satan pokúšal Krista na púšti (čas krízy): Mt 4,1-11. Nech premení kamene na chlieb – jedlo – telo; nech sa vrhne z chrámu, aby ukázal kto je – pýcha, nech si vezme nádhru pokladov a kráľovstiev sveta – oči a pýcha.

AKO MU VZDOROVAŤ?

Písmo o pokušení hovorí: utekaj pred ním. O pokušiteľovi hovorí, že nemáme pred utekať, ale vzoprieť sa mu.

Pokúšeniu sa nikdy nevystavujeme, ale utekajme pred ním. Nechoďme tam kde, nerobme to, čo zvádza – a to vo všetkých oblastiach života. A keď nás prepadne, použijme tú istú zbraň, ako Ježiš – Meč Ducha, ktorým je Božie slovo – Ef 6,17. Odrazil útoky vyznávaním a poslušnosťou Slova. Toto zakúsili mnohí kresťania – že úryvky z Písma im dali v tých chvíľach veľkú silu. Majú obdivuhodný účinok.

Pokušiteľ nás bude obviňovať. To je Satanova práca, obviňovať nás a to aj pred Bohom – pozri Zjv 12,10 a Zach 3,1. Keď sa budeš modliť, príde ti na um aký si zlý, čo všetko zlé si urobil a čo si ešte mal urobiť a neurobil; keď budeš svedčiť o Ježišovi náhle si uvedomíš aký si nehodný či falošný, keď budeš kázať evanjelium, náhle sa ti pripomenú tvoje hriechy a budeš sa cítiť mizerne...

A pocity viny ťa ochromia. A práve o to Satanovi ide. Ty si začneš myslieť, že Boh ťa vlastne nemôže prijať, že je nevhodné čo robíš, ak si vlastne v skutočnosti iný. Strácať odvahu, istotu, pevnosť. Strácaš radosť zo služby, presvedčivosť. Obviňovaním oslabuje bojaschopnosť kresťanskej armády. Vinou trápení vojaci nebudú útočiť... Áno, môžeš byť aj naozaj vinný – hriech vyznaj a môžeš kráčať kráčať ďalej, Boh je s tebou.

Lenže nie za každým pocitom viny je hriech. Existuje aj tzv. falošná vina – cítiš vinu, I keď k tomu nemáš dôvod. Svedomiu nemôžeš automaticky dôverovať. Ono je totiž pádom človeka dosť pokrivené. Svedomie je ako slnečné hodiny. Správne ukazujú len ak na ne žiari jediný pravý zdroj svetla – slnko. Neukazujú vo tme ani hmle. A ak na ne svieti iný zdroj svetla, ukazujú falošne. Skús to s baterkou v noci – ukážu ti čo chceš. Svedomie kresťana funguje správne len pod vytrvalým svetlom Božieho slova. Musí nim byť sformované, lebo samo o sebe je krivé – kľudne môžeme žiť s hriechom o ktorom sa domnievame že to nič nie je, pretože nám chýba o tom poznanie a naopak, môžeme byť veľmi citliví na bezvýznamné maličkosti, ktoré hriechom nie sú. Svedomie apoštola Pavla bolo formované Božím Duchom – Rim 9,1; Sk 24,16; 1Tim 1,5; Hebr 9,14.

Odpovede sú dve: dlhodobá a krátkodobá. 1. Naše svedomie pretvorí štúdium Božieho slova. Čas venovaný hľadaniu Božej múdrosti v Písme napráva a usmerňuje naše myslenie a podľa toho formuje naše svedomie. Je obnovované Božou múdrosťou a pravdou. Rokmi praktických skúseností s Pánom sa svedomie vytriebi. 2. Pociťovanú vinu odlíšime podľa zdroja pôvodu. Nepriateľ nás obviňuje, Duch Boží nám tiež ukazuje hriechy, ale On nás usvedčuje. Nepriateľ sa vinou snaží zničiť náš vzťah s Pánom, vedomím nehodnosti nás oddeliť. Môže byť pravda, že tvoje hriechy a zlyhania sú pravdivé, ide však o to kto a s akým cieľom ti ich ukazuje. Vyznaj ich a čiň pokánie a znovu môžeš pokojne tráviť čas s Bohom a byť Jeho svedkom. Ak však zlé pocity obvinenia ostávajú a ochromujú ťa, vedz že je to Zlý a pošli ho preč. Vzopri sa mu a on utečie – Jak 4,7. Duch Boží tento váš vzťah obnovuje a očisťuje. Tzn. že keď je hriech vyznaný, usvedčenie pomíne a vzťah s Pánom plný radosti rastie. Nenechaj sa trápiť Zlý. Tvoj vzťah vtedy upadá, si stále sponchybný – mal som čistý motív...? Vyznal som sa dostatočne...? Naozaj...?!

Zjv 12,10 – je tu napísané, že bratia zvíťazili pre krv Baránka. To nie je zakladadlo. Krv je v Písme vždy znamením násilnej smrti. Ján tým hovorí, že zvíťazili skrze Ježišovu smrť. Krv Ježiša bola Bohom daná na očistenie nášho svedomia – Hebr 9,13-14. Totiž, keď Satan chce zničiť dobrý vzťah s Bohom – naočkuje ti previnilé svedomie. Božia odpoveď na také svedomie je Ježiš. Smrť Božieho Syna – tzn. Odpustenie. Tvoja odpoveď je ešte väčšia snaha byť lepším. Usilovnejšie pokánie, viac modlitieb, byť lepší, slušnejší... ale to je vyčerpávajúci omyl. Hriech neodčiníme, máme ho vyznať a potom žiť podľa Písma, čo je len prirodzená reakcia vďačnosti. Keby sme sa snažili zaslúžiť si odpustenie, budeme v tom len ďalej zlyhávať a cítiť sa stále previnilo.

Hebr 10,22 – vstupuješ smelo do Božej prítomnosti: Alebo sa tam bojzливо krčíš? To súvisí s tvojím svedomím. Človek s čistým svedomím beží a vrhá sa do náruče Otca bez strachu. A Nebeský Otec ťa nevíta ako svoje dieťa preto, že si sa dosť snažil, urobil duchovný pokrok, nevíta ťa preto, že máš byť na čo hrdý. Víta ťa, pretože Jeho Syn zomrel za teba. On vždy po tebe túžil. Kristova smrť Mu teraz umožnila to. Čo vždy chcel urobiť. Tak pristúp smelo – skrze vieru v Ježiša obmytý krvou kríža. Teda oni zvíťazili pre krv Baránka – nedovolili aby im Satanove žaloby bránili na ceste k Bohu. Preto pri obviňovaní vyznávajú Ježiša a Jeho krv.

Zjv 12,10 – premohli ho "slovom svojho svedectva". Diabol klame. Oklamal Evu; Ježiš o ňom povedal, že prišiel aby "kradol, zabíjal a ničil" (Jn 10,10), že je to klamár a Otec lži (Jn 8,44b). Pavol o ňom píše ako o bohu tohoto sveta, ktorý oslepil myseľ ľudí, aby im nevzišlo svetlo slávy evanjelia (2Kor 4,4). Premôžeme ho len "slovom svedectva". Božím slovom, o ktorého pravdivosti si sa presvedčil a hovoríš o ňom. "V Písme je napísané... a ja som to prežil." Vtedy ťa Satan nepremôže.

Ef 6,10: "...svoju silu hľadajte u Pána, v jeho veľkej moci." Si jeden z Kristových vojakov a si vo vojnovom stave s Kristovým nepriateľom. A ak začneš zvestovať Jeho slovo si v útočnej jednotke. To ti dáva prístup k Jeho mocným bojovým prostriedkom. Môžeš používať Jeho moc. Buď silný v Pánovi. Tzn. Spoliehať sa na to, že On bude konať to, čo sľúbil, keď ty budeš konať čo On požaduje. Nebudeš sa spoliehať len na svoje schopnosti, ale dôverovať Bohu a robiť čo požaduje. Budeš žiť poslušnosťou viery – lebo tvoja sila je v tom čo robí Boh, keď ho ty poslúchaš.

Zažiješ aj nepriateľský protiútok. Pavol preto vyzýva, aby sme boli dobre vyzbrojení a vedieť tieto zbrane používať. Prečítaj teraz Ef 6,10-18.

1. Pás (opasok) pravdy: znamená presné pochopenie Božej pravdy a státie na tom, čo hovorí. Tiež život podľa nej.

2. **Pancier spravodlivosti:** svedomie očistené od viny Ježišovou krvou. Proti obviňovaniu obstojí len pevná istota, že ti Otec odpusti pre Ježišov kríž. Pancier je víťazstvo skrze krv.
3. **Obuv:** pevne stáť v evanjeliu. Topánky chránia pred kameňmi na ceste – to sú ťažkosti života. Takisto byť pripravený evanjelium zvestovať. Vedieť ohlásiť základné pravdy evanjelia Ježiša Krista.
4. **Štít viery:** To je dôvera v Boha. Nadstavuješ ho vtedy, keď Satan vysielá horiace šípy do tvojho vnútra, zneisťuje o Bohu. Vtedy vyznávaš Božie zaslúbenia, aj keď všetko môže byť tmavé.
5. **Prilba spasenia:** To je naša nádej na spasenie 1Sol 5,8 a na Kristov návrat. Istota o záchrane v Kristovi. A v ruke stále drží meč Ducha o ktorom sme už hovorili.
6. V celej tejto zbroji chýba jedna vec – **ochrana chrbátu**. Keď sa pred Satanom dáme na útek, zraní nás od chrbta a tu sme nechránení. Hovorí to ešte o jednej dôležitej veci – ako Kristovi vojaci nebojujeme sami. Musíme bojovať zomknutí tak, aby sme si navzájom chránili chrbát. Podporovali sa. Modlitba v Duchu Svätom znamená byť citlivý na hnutia Ducha v tebe a modliť sa ako nás nabáda.

Keď Ježiš vystúpil k Otcovi, sľúbil nám Ducha Svätého, ktorého sme dostali. Musíme si stále uvedomovať, že nám bol daný osobný Učiteľ. Duch Svätý si urobil v nás príbytok. Učí nás o Kristovi, a o mojom vzťahu s Ním. Ukazuje nám oblasti, ktoré ešte nie sú Ježišove. Čo máme robiť, keď ich spoznáme? Robiť pokánie a poddať sa Bohu. Satan nikdy nedostane povolenie od Boha ničť svätých. Môže ich len triediť, skúšať. A toto nám slúži na naše očistenie. Satan nebude pokračovať v útokoch na nás keď zistí, že to, čo pripravil proti nám teraz funguje na naše zdokonaľovanie a rast. Naša vonkajšia podoba musí odumrieť, aby mohlo vyrásť nové stvorenie, ako pšenica.

Avšak skôr, akoby nás Boh mohol použiť, musíme prejsť cez obdobie žatvy – "vymlátenie". Boh nikdy nemôže zveriť svoje kráľovstvo niekomu, u koho nebola zlomená pýcha. Pretože pýcha je samotnou zbraňou temnoty. Keď sa pozrieme v Jn 21,15-17 na Petra, keď sa s ním vzkriesený Ježiš rozpráva, vidíme tu pokorného človeka, ktorý vyznáva lásku svojmu Pánovi.

Boh sa nás pýta: "Poznáš oblasti, kde si citlivý na Satanove útoky?" Duch Boží nás nenecháva v nevedomosti. Odkrýva náš hriech preto, aby zničil diablovu prácu. Najväčšou obranou je udržať si pred Bohom úprimné srdce.

Naša prvoradá úloha však nie je bojovať so Satanom. Naša úloha je plniť Otcovu vôľu v našom živote.

Boží najvyšší cieľ je, aby sme prijali Ježišov charakter, aby sme boli ako Ježiš – Rim 8,29. Víťazstvo začína s Ježišovým menom na perách, ale nebude dokončené, pokiaľ nebude prirodzenosť Ježiša Krista v našich srdciach.

Boj 01

Duchovný boj

Budem hovoriť o téme boja ešte stále vo všeobecnej rovine, o tom v akom boji sa nachádzame, o niekoľkých oblastiach nášho bojovania.

Čo je to boj? Keď povieme slovo "boj" tak sa nám väčšinou vybaví vojna. Bojovanie vo vojne. Vojny nemáme radi, ale život nás kresťanov, všetkých znovuzrodených ľudí, ktorí prijali život Ježiša Krista a ktorí ho chcú nasledovať je v Písme popisovaný ako boj. Aj keď vojny nemáme radi, tak musíme uznať, že práve vo vojnách vynikajú vlastnosti a črty ľudského charakteru ako je odvaha, tá sa najviac prejavuje vo vojnách, sebaobetovanie, nasadenie, sila, vernosť, láska... Toto všetko sú vlastnosti ľudského charakteru, ktoré sa najviac prejavujú vtedy, keď si najviac ohrozovaný. To sa deje práve vo vojnách.

Duch Svätý prirovnáva život človeka k vojne, práve preto, lebo ľudské vlastnosti ako je pevný charakter, cieľavedomosť, vernosť, sila, odhodlanosť bojovať až do konca... musia charakterizovať tvoj život. ak ho necharakterizujú, snažíš sa nejakým spôsobom dezertovať.

Lenže toto nie je len prirovnanie, ktoré v Písme mnohokrát nájdete, ale život kresťana je boj. Pavol nabáda Timotea, 'bojuj dobrý boj viery'. To nie je len ilustrácia, to je fakt, kresťanský život je vojna a my sa musíme naň takto pozerať a tak ho brať. Nie je to prirovnanie ale skutočnosť a táto vojna v ktorej sa nachádzame, je ďaleko horšia ako vojny, ktoré poznáme tu na zemi. Vojny ktoré zúria na zemi, sú len chabým odrazom tej vojny, ktorá prebieha v nebi, tej skutočnej vojny, ktorú vedie Satan proti nášmu Pánovi a proti nám. Tento nebeský konflikt je hrozný a to čo sme tu na zemi videli je hrozné, ale predsa je to len chabý odraz toho, čo sa deje v nebi.

Takže otázka, ktorá je pred tebou znie: Si pripravený na tento neľútostný boj? Pokiaľ si sa na to takto nikdy nepozeral, nebol si dobre pripravený. Ako kresťan musíš stále bojovať a nachádzaš sa v stave neustáleho útoku. Na nás je stále útočené. Musíš vedieť, či chceš nasledovať Ježiša, svojho Veliteľa absolútne všade, kam ti prikáže, aby si išiel - bez ohľadu na to, či rozumieš jeho príkazom alebo nie. Musíš byť pripravený, aby si išiel. Uznať Ježiša Krista za Pána a Spasiteľa znamená vstúpiť do armády, znamená byť odvedený do armády, prijať uniformu a stať sa veľmi výrazne označeným vojakom.

Či to vieš alebo nie si v armáde. Jediná možnosť ako uniknúť je vyzliecť si uniformu. Snažiť sa vyhnúť zodpovednosti a nepočúvať rozkazy svojho Veliaceho dôstojníka. Nebude to však dezercia, pretože z nebeskej armády neexistuje prepustenie. Predpisy o prepúšťaní neexistujú, tam sa dá len byť a zotrvať. Jediné čo môžeš je vyhýbať sa zodpovednosti a veľmi zle to s tebou dopadne.

Takže s čím bojujeme? Pred nami ležia tri oblasti boja.

1. **Boj so svetom.** Svet je v Písme popísaný troma spôsobmi. Píše sa o svete ako o dobrom, Bohom stvorenom mieste. Ž 24,1: "Pánova je zem aj so všetkým čo je na nej, svet aj s tými, čo na ňom sídlia." Toto je svet ako ho Pán Boh stvoril, tak ako ho vidíme.
2. **Svet je spoločenstvo ľudí, ktorých Boh miluje a za ktorých Ježiš zomrel.** Kvôli ktorým Ježiš Kristus, Boh, prišiel na zem a stal sa človekom ako sme my. "Lebo Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného syna, aby každý kto v neho verí nezahynul, ale mal mať život večný." Jn 3,16.
3. **Negatívny "duch tohto sveta".** 1Jn 2,15: "Nemilujte svet, ani to, čo je vo svete. Ak niekto miluje svet, láska Otcova v ňom nie je." Znamená to nemilovať hodnoty tohto sveta, ani životný štýl tohto sveta. Nežiť tak ako to svet predkladá, aké sú hodnoty okolitého sveta ako sa správa, ako žije. Sv. Ján: "Lebo všetko, čo je vo svete, po čom dychtí človek (telo), čo chcú jeho oči a na čom si v živote zakladá nie je z Otca, ale zo sveta." 1Jn 2,16.

Opísal som tu tri oblasti žiadostivosti, "po čom dychtí človek" - žiadostivosť tela; "čo chcú jeho oči" - žiadostivosť očí a "na čom si v živote zakladá" - pýcha. Toto nemáme milovať.

Žiadostivosť, je pôvodne dobrá telesná túžba, ktorá sa stala твоjim bohom. Mám ješ, aby som nezomrel a aby som mohol žiť svoj život. Aby som ho mohol vychutnať a použiť život na dobré ciele, na budovanie nebeského kráľovstva, na budovanie svojho charakteru, aby som sa podobal Pánovi; na to jem - aby som existoval. Ale môže sa ti stať, že začneš žiť, aby si jedol, aby si uspokojoval svoje chuťky. Vtedy sa tvoja túžba po jedle stala žiadostivosťou a ty sa klanáš jedlu. Môže to byť žiadostivosť po rôznych veciach, nemusí to byť len prejedanie. Žiadostivý je aj ten človek, ktorý nebude ješ nič, čo sa jemu nepáči, aj gurmán, ktorý si vyberá špeciálne jedlá a ostatnými pohŕda. Žiadostivý je aj ten, čo niečo považuje za podradné a niečo za výnimočné. Žiadostivý je aj človek, ktorý sa oblieka len do špeciálnych značiek odevov...

Akákolvek telesná túžba, či už po spánku, oddychu, sexe alebo po vzdelaní sa stáva žiadostivosťou, keď dosiahne bodu, kedy jej uspokojenie aj len v malej miere prekáža v službe Ježišovi Kristovi. Ak teda kvôli niečomu nemôžeš oslavovať Ježiša Krista a nie je Ježiš na prvom mieste, klanáš sa niečomu inému.

Písmo nás vyzýva 'nebudte svetskí, nežite svetu, nežite majetku, nežite veciam, nežite túžbe po uspokojovaní sa, nežite túžbe po pekných a dobrých zážitkoch...' A vo veľmi peknej forme sa to môže preniesť do nášho kresťanstva. Modlíš sa veľa aby si zažil pekné veci s Pánom ale nedávaš ich ďalej? - Klanáš sa svojim žiadostiam. Hľadáš Pána Boha len aby ti bolo dobre? Klanáš sa svojim túžbam, nie Pánu Bohu.

Nesmieme byť zo sveta, ale musíme žiť v ňom, nemáme z neho utekať. Vo vývoji kresťanstva je veľa pokusov vyriešiť túto otázku a preto kresťania odchádzali zo sveta. Vo vývoji, histórii kresťanstva to má svoje miesto. Ale Boh si neželá, aby sme utekali z tohto sveta. Bolo veľa ľudí, ktorí sa utekali pred svetom na púšte a keď za nimi prichádzali ľudia, ich to tak obťažovalo, že si stavali stĺpy na ktorých žili. Volali sa "styliti". Niektorí tam dokázali žiť celý život. Niektorí boli svätí, takže sa okolo nich zhromažďovali ľudia a oni im kázali evanjelium. Utekali týmto spôsobom pred svetom. Boh nás však nevyzýva, aby sme sa izolovali, naopak, Ježiš nás poslal do sveta, aby sme z neho vytrhávali ľudí pre božie kráľovstvo.

Nesmieme žiť v izolácii - a niekedy si kresťania zamieňajú rozchod s hriechom za izoláciu od hriešnikov. Odlúčenie sa od sveta by bolo skrývanie svetla pod nádobu, lebo my sme svetlo, ktoré má byť viditeľné a ak my utekáme pred tými, ktorí majú to svetlo vidieť, potom to svetlo skrývame. My máme byť soľou zeme, ale ak chceme utiecť pred svetom, potom ostávame soľou zabalenou v sáčku. Keď sa vyhneme kontaktu s neveriacimi, stiahneme sa do svojich kostolov a diabol práve to chce. Zlá správa: keď ostaneme trčať medzi stenami chrámov, pomýlili sme sa. Diabol chce aby sa Cirkev stiahla do svojich modlitební, aby tam trčala a nešla von. Vtedy sa stáva z Cirkvi ktorá útočí, cirkvou, ktorá sa skrýva - a to sa mu páči. On nechce aby sme pracovali, chce aby nám bolo spolu dobre a aby sme nešli tam kde sú ťažkosti - lebo tam nás poslal Ježiš Kristus. Takže z Cirkvi bojujúcej sme, "cirkev zalezená" a diabli sa to páči.

Ide teda o dve veci: máme odmietať ducha sveta a jeho spôsoby; máme veci používať a nie uctievať. Uctievanie vecí ale neporazíme tým, že odmietneme veci samotné, ale tým, že v nich bude panovať Pán. Ak chceš poraziť bohatstvo sveta tým, že sa staneš naschvál chudobným, nepochopil si. Mal si sa stať tým, ktorý používa peniaze na to, aby budoval božie kráľovstvo. Ak sa chceš stať skromný tým, že si budeš obliekať stále horšie a horšie veci, nepochopil si. Naopak máš používať veci sveta na to, aby si oslovil ľudí sveta tak, aby hľadali Pána svetla, ktorým je Ježiš.

Kedykoľvek v tvojom živote nastáva konflikt medzi poslušnosťou Kristovi a tým aby si vyhovel inak rozumnej túžbe, tak Ježiš musí byť prvý. Len vtedy, keď prijmeš postoj vojaka, ktorý poslúchne rozkazy bez ohľadu na to že im nerozumie, keď sa prestaneš starať o dôsledky rozkazov a začneš ich poslúchať, zmiznú tvoje obavy. Naše obavy nám poskytujú všetky dôvody na to, aby sme neposlúchli to, čo vieme, že robiť máme. "Môže a stať to a to; bude mi zle, všetko sa mi pokazí..." argumentujeme.

Ak teda žijeme vo svete, kde sme ovplyvnení svetskými ľuďmi, budeme mať z toho následky. Nepodariť sa nám kráčať svetom tak, že sa nás nič nedotkne. Naopak je napísané v Ž 34, "mnoho zla dolieha na spravodlivého." v liste Židom 10 Pavol píše novým kresťanom: "Ešte ste len uverili a už ste boli prenasledovaní, dostali ste sa do väzenia, zobrali vám majetok, ale povzbudzujte sa

navzájom..." Neboli prenasledovaní len preto, že odišli zo synagógy, pretože prestali uctievať Boha Izraela; boli prenasledovaní pretože sa rozišli s pohanským spôsobom života. Pohanov dráždi, keď nežijete ako oni. Teraz ich vytáča že sa s nimi neopíjame, že nerobíme to, čo oni chcú, že nie sme takí ako oni... Voľačo ich na tom šťve a preto nám budú robiť zle. Je ťažké spomedzi nich výjsť, ale musíme to urobiť. Toto bol boj so svetom.

Ďalšou oblasťou je boj proti telu. Pavol, ktorý často používa výraz telo, hovorí nielen o našich telesných túžbach, ale aj o návykoch o sklonoch nášho tela, ktoré sme si priniesli zo života pred obrátením. Oni stále s nami idú, stále sa k nám hlásia, chcú byť pri nás a častokrát sa zmocnia vlády nad nami. Je to napätie medzi tým, že si sa odovzdal do moci Ducha a často pocítiš, ako v tebe zvíťazia staré veci. Odovzdávame sa Duchu Svätému a chceme ho poslúchať aktívne, ale keď zlyháme, všetko čo máme urobiť je, že vstaneme.

Cieľom je nikdy neustáť v boji. Sv. Peter v prvom liste 2kap (1Pt 2) spomína žiadosti duše proti ktorým musíme bojovať. Skutočne sa hlásia, ale naše zlyhania nás nikdy nesmú zastrašiť. Požiadavka morálnej dokonalosti, ktorej sme si vedomí je veľká a naše zlyhanie sa nám vždy javí ako zrada Pána. Cieľom je, aby sme boli zastrašení, aby sme si povedali 'nemá to cenu, zlyhal som, nedokázal som to'. Nie je to správne.

Len ten kto vstáva je bojovník a boj trvá dovtedy, kým ten druhý je živý. Keď ostaneš ležať na zemi a povieš že to nemá cenu, skončil si. Boj sa skončil. Teš sa keď máš problémy, teš sa keď sa dejú nejaké ťažkosti, za niečo sa modlíš a samá opozícia. To je znamenie života a boja. Jedna dievčina mala skúsenosť: Začala som sa modliť, aby uverila moja rodina a to bolo strašné, čo sa mi potom stalo. Všetci ma začali napádať za vieru, všetci začali poukazovať na moje hriechy, všetci do mňa začali vrtať bez príčiny. Ja som im nič nepovedala a každý mi v priebehu pár dní začal vysvetľovať aká som zlá. Tak som to nechala tak. Povedal som jej: mala si sa tešiť, to bolo tvoje víťazstvo. To, že na teba po modlitbe za nich bez zjavnej príčiny začali útočiť, znamená, že si trafila správne. Vtedy si mala zajasať a povedať, 'funguje to!'. Boh začal pôsobiť, démoni sa začali hnevať, preto sú tu tie štuchance a to znamená, že ja vyhrávam. Lebo keď sa modlíš a nič sa nedeje tak si trafil vedľa. Budú sa diať dobré veci ale aj zlé, prídu útoky proti tebe.

Len ten kto vstáva je bojovník, lebo sme keby si videl vojaka v boji, ktorý bojuje, strieľa, dostane pár faciek, sadne si a povie, kašlem na to, povieš mu, hej vzchop sa, čo blbneš, pozri koľko vás je.

Prorok Elizeus raz zažil, ako vyšlo proti nemu veľa vojakov a jeho služobník povedal 'pane, zachráňme sa čo budeme robiť!', a on povedal 'neboj sa, lebo s nami je ich viac ako s nimi'. A povedal, "Bože, otvor mu oči aby videl." A on zrazu videl okolo seba horu plnú koní a ohnivých vozov a tí nepriatelia boli len malá hrdka proti tomu.

A to sme my, zakaždým keď sa postavíš je za tebou vojsko, božie vojsko. Ich je veľa, majú tanky a lietadlá, ale my máme Božiu moc. Ľudské prostriedky, ale sú to kusy železa. Ale my máme Toho, ktorý železo stvoril, on im spraví z neho plastelinu. Treba ísť vpred. Buď bdely, strata tvojej ostrážitosti sa prejaví dvoma spôsobmi. Buď poľavíš a prestaneš byť bdely, alebo si začneš domýšľať a budeš si hovoriť, 'som silný'. Keď si začneš domýšľať, je napísané 1Kor 10,12: "Kto si myslí, že je pevný, nech si dáva pozor, aby nepadol." Nesmieš sa dať zastrašiť a ani si nesmieš byť istý sám sebou.

Boj proti silám temna. Nevedieme boj proti telu, nevedieme boj proti mäsu a krvi. Takže nikoho nemusíš zastreliť, aby si zvíťazil v mene Ježiša Krista, ale bojujeme proti nebeským mocnostiam, silám a kniežatstvám, ktoré sú v povetrí.

Máme sa stále modliť. Bdejte ne modlitbách; pekelníci sa trasú, keď ťa uvidia modliť sa, začnú zúriť. Zúria, keď aj napriek znepokojovaniu, ktorými ťa obťažujú, saj začneš modliť. Začnú ti hovoriť, 'zober si diár a pohľadaj, na čo si zabudol', zazvoní telefón a ty budeš telefonovať. Pekelníci sa boja kresťanov na kolenách, poženú ťa do služby, 'ponáhľaj sa, makaj, Ježiš Kristus čaká, bez teba to nedokáže...' Len sa nemodli. Správne napätie medzi modlitbou a službou je naše víťazstvo.

Zjv 8,3-5: Prišiel anjel a zobral kadidlo, v ktorom boli zmiešané modlitby svätých a hodil ich pred Pána na oltár, ktorý bol žeravý oni sa rozhoreli a zahalili boží trón dymom. Modlitby svätých sú lúbezným kadidlom pred Božou tvárou, sú chválou a oslavou Bohu. Anjel potom zobral tieto uhlíky, a vrhol ich na zem. Nastalo strašné blýskanie, hromy, blesky. Toto je božia moc, ktorá je skrytá v modlitbách. Tvojim modlitbám nič nesmie prekážať. Neodpustenie, hriech, laxnosť, sebecko... to znehodnotí tvoje modlitby.

Kto vedie túto vojnu? Veľký generál, Veliteľ vojsk božích, Ježiš Kristus. V knihe Jozue je popísaná jedna udalosť: Po smrti Mojžiša, Jozue viedol ľud a raz išli bojovať do zasľúbenej zeme. Oproti nemu vyšiel bojovník a on mu povedal 'kto si, odkiaľ prichádzaš'. Ten mu odpovedal, 'Kľakni si som veliteľ Hospodinovho vojska'. Táto istá postava sa zjavuje v zjavení sv. Jána. Je tam zaznamenaný obraz, kedy na bielom koni prichádza postava, a jeho plášť je skropený krvou a na ňom má napísané meno: Slovo Božie. A za ním idú vojská Pána. On velí vojskám pána.

On nám dáva všetko, čo potrebujeme a výsledok boja spočíva výhradne v jeho rukách, v moci nášho vojvodu. My bojujeme vo vojne, ktorá už je zvíťazená. Je to to isté, ako keď druhá svetová vojna už skončila, ale šialení nacistickí fanatici ešte vraždili. V takom stave sa nachádzame. Vlajka už je vztýčená a na nej je napísané láska. To je napísané v prorokovi Izaiášovi alebo Jeremiášovi.

Stále prebieha boj porazených vojsk. Ježiš hovorí, 'vo svete máte súzenie ale vzchopte sa, ja som premohol svet'. Jn 16,33. Pavol kričí: "Chvála buď Bohu, ktorý nám dáva víťazstvo skrze nášho Pána Ježiša Krista." 1Kor 15. Inde: "Nech je vzdaná vďaka Bohu, ktorý nás stále vodí v triumfálnom sprievode Kristovom." 2Kor 2.

Niekedy sa budeš cítiť zle, mizerne a bez proviantu. Budeš si myslieť, že všetci dezertovali len ty si ostal. To je len hmla keď ich nevidíš, ostatní sú s tebou, možno sú za tebou, lebo si ich predbehol. Vtedy, keď si mučený strachom, tak víťazstvo, ktoré premáha svet, je tvoja viera. 1Jn 5. Takže nech ide o čokoľvek - bojuješ vierou. Pavol vyzýva Timotea: "Znášaj so mnou všetko zlé ako riadny vojak Ježiša Krista, lebo kto sa dá na vojnu, nezaplieta sa do záležitostí obyčajného života." 1Tim 6 a 2Tim 2. Musíš byť celkom vydaný svojmu veliacemu dôstojníkovi. Vydanosť, odovzdanosť nasadenie.

Nerob kompromisy vo svojom živote s ničím. Od nikoho nič nevyžaduj - Kristus ťa sýti, On ťa zabezpečuje, On ti dáva zbrane. Oni ti môžu pomáhať, ale nespoliehaj sa na nich, oni ti môžu niečo dať, ale nič od nich nečakaj.

Ten Posledný nepriateľ, ktorý bude zničený, ten sa volá smrť. Pokiaľ nebudeš vyrovnaný s otázkou smrti v tvojom živote, nedobojoval si svoj boj a nebudeš víťaziť nad svojim nepriateľom, pretože nikdy nezvíťazíš nad tým koho sa bojíš. Vieš o tom, že zomrieš? Tešíš sa na to? Aleluja zomrieme! Lebo vstúpime do nového života, môžeme sa tešiť na našu rakvu, lebo to je vstup do nového života, nás už strach zo smrti nedrží. Ľudia vo svete sa boja smrti, no my sme zvíťazili. Náhrobný kameň je len pekná pripomienka, že tu raz bolo moje telo a že teraz som v nebi u Pána. Je krásne zomrieť. Musíme byť pripravení odísť, každý deň, každú minútu. Môže ťa zraziť auto. Keď ťa niekto prepadne - čo mu povieš, 'nehaj ma, ja chcem ešte žiť'. Povieš mu, 'zastreľ ma, ja chcem stretnúť môjho Pána, teším sa na Ježiša.'

Tomáš Kempenský v knihe "Nasledovanie Krista" hovorí: Mysli denne na svoju vlastnú smrť. Pozri sa nepriateľovi do očí. Niektorí mnísi si namiesto postele spravili rakvy a spali v nich, niektorí si už vykopali hrob.

Nesmieme sa báť smrti. To, že sa Ježiš Kristus stal smrteľným ťa musí tešiť. On sa smrti nebál. Keď si Ho prijal, stal si sa ako On, smrť ťa už nemôže dosiahnuť. "Ako v Adamovi všetci zomierajú, tak v Kristovi všetci dôjdu života a ako posledný nepriateľ, ktorý bude zničený, bude zničená smrť." 1Kor 15.

Kedykoľvek sa ocitneš pri Pánovi, buď mu pripravený odpovedať, keď ti dá ruku okolo ramien a povie: Si pripravený môj vojak, aby si dosiahol moje víťazstvo? Skús si premyslieť koľko rokov života ti ešte ostáva. Niektorí povieme málo, iní povedia veľa. Ja mám pocit, že mám pred sebou veľmi málo a ja chcem dosiahnuť to, čo mi Pán dáva.

On ti povie, tu máš svoju zbraň, drž ju pevne a buď víťazom, ale drž sa pri mne a nikdy odo mňa neodchádzaj. Nasleduj ma teraz.

Boj 02

Potreba duchovného boja

Duchovnému boju sa nikto z kresťanov nevyhne, nech si v akomkoľvek postavení, nevyhneš sa tomu. Sme občanmi Božieho kráľovstva, proti ktorému bojuje kráľovstvo temna. V duchovnej oblasti je svet rozdelený na dve strany a neexistuje neutralita. Ak stretávaš ľudí, ktorí hovoria, 'áno, áno, ja som veriaci ale nepreháňam to...', tak je v kráľovstve temna. On je síce označený ako boží bojovník ale strčili ho do inej armády a vôbec o tom nevie. Neexistuje neutrálna pôda.

Do tejto vojny je zatiahnutý celý vesmír, Písmo o tom hovorí neustále. Je to konflikt temna a svetla. Pavol bol poslaný aby otvoril oči pohanom a 'oni aby sa obrátili od tmy k svetlu, od moci Satana k Bohu'. Sk 26,18. Hovoril k pohanom ale aj k židom, ktorí vyznávali jediného pravého Boha. Aj oni sa potrebovali obrátiť od tmy k svetlu Ježiša Krista. Boh nás vytrhol z tmy a preniesol do kráľovstva svojho milovaného syna, do kráľovstva svetla. Pozri Kol 1; Mt 12.

Náš život uprostred tohto boja nie je o nič jednoduchší ako život nekresťanov. Mnohokrát je to tak. Pozitívna zvesť evanjelia hovorí, chod' k Pánovi a On ti zoberie tvoje problémy. Ale akonáhle sa mu začneš približovať, zažiješ omnoho viacej problémov, ťažkostí aj nedorozumení a stále ti niekto bude robiť zle. Jedna sestra išla na stretnutie a zabudla si kabelku na zastávke autobusu. Toto je pre ľudí, ktorí by neboli celkom pevní, veľmi znechucujúci prostriedok. Ľudia, ktorí majú nejaké duchovné problémy a ideme sa s nimi modliť, oni začnú mať ešte väčšie a povedia, 'vieš, čo, necháme to radšej tak, lebo je to ešte horšie.' To je veľmi dobrý prostriedok pekelníkov, aby nás znechutili.

Naše problémy sú ťažšie, lebo Duch Svätý nás robí citlivejšími na veci, ktoré by nás predtým nenapadli. Zažili ste to? Môj kamarát, ktorému som zvestoval Pána, chodili sme spolu do školy popri práci a ja som si cvakal lístky, on hovorí, čo blbneš, veď si vybav študentský lístok. Ja hovorím, ale veď my sme pracujúci, tak to by sme nemali. On hovorí, veď študuješ tak študuješ, chod' na študijné. Povedal som mu, že by to nebolo poctivé. Za dva týždne si išiel zrušiť svoju študentskú električku. Ja hovorím - a prečo? On - modlil som sa a prestalo sa mi to páčiť, cítim, že to nie je ono.

Duch Boží nás robí ďaleko citlivejšími na zákony, na správne veci, takže náš život sa stáva ťažším. My ako božie deti ale máme vhlad do duchovného sveta, čo iní nemajú. Zároveň naša ďalšia výhoda je, že máme Radcu a Utešiteľa. Vedľa nás stojí Duch Svätý, ktorý nám chce radiť a chce nás učiť, aby sme mu rozumeli. Pán nás chce viesť.

List Kolosanom (Kol 1,9-10: „Aby ste so všetkou múdrosťou a duchovným pochopením poznali jeho vôľu. Tak budete svojim životom robiť svojmu Pánovi česť, stále sa mu páčiť a vo všetkom ponesiete ovocie dobrých skutkov. Budete rásť v poznaní Boha.“ Je to duchovný vhlad, ktorý nám poskytuje čas trávený s Bohom. Keď tráviš čas v modlitbe, keď študuješ Jeho Slovo, keď zostávaš v

spoločenstve kresťanov, tak tam na tebe pracuje Duch Svätý tak, že začínáš chápať veci novým spôsobom. Tento vhľad ťa usmerňuje na ceste, aby si nerobil veci zbytočné, ale potrebné.

My kráčame cestou úzkou. To bol môj prvý duchovný obraz pred pár rokmi, keď som mal prvý raz duchovné vnímanie duchovného obrazu, videl som obrovské vrchy okolo samé priepasti a na vrchu sa kľukatila úzka cesta. Všade bola hmla, po ceste išli ľudia a oni išli len preto, lebo sa pozerali hore na svetlo, na zdroj svetla. Išli presne kadiaľ mali ísť, bola tam úplná hmla a keby zašli len kúsok vedľa tak by ich čakala smrť. Uvedomil som si, že toto je náš život.

Pán, náš Učiteľ a Radca, ktorý je pri nás, On ti chce pomáhať a radiť v každom probléme. Niekedy nám len pripomenie náš cieľ, že ním je nebo, vtedy sa naše problémy stanú malichernými. Niekedy ťa len naplní pokojom. Máš nejaký stres alebo zúfalstvo, začneš sa modliť a naplní ťa pokoj. Niekedy ti dá prežiť odpočinok, uprostred všetkého ťažkého, čo je okolo teba zrazu prežiješ, že si nadobudol nové sily. Niekedy ti poradí, čo máš robiť, niekedy ti pomôže kráčať vpred bez toho, aby si videl vpred.

Každý deň zápasíme o zachovanie viery, každý deň zápasíme, aby sme poslúchali Krista a Božie slovo vo všetkom. Toto je základ duchovného boja, (až tam kdesi potom je vyhánanie démonov a zväzovanie mocností). Základ duchovného boja je každodenný zápas o poslúchanie Boha. Preto je veľmi dôležité každodenné stíšenie sa pri Pánovi.

Niekoľkokrát som si uvedomil, že máme stretnutia, modlitby, kázne, ale bez podielu tvojho osobného života, pôjde 80% všetkého požehnania preč. Bez tvojho osobného nasadenia, bez toho aby si ráno vstával, aby si si vydell čas na modlitbu, 80% všetkého duchovného požehnania bude spláchnuté ako v záchode. Preto je veľmi dôležité aby si ráno zostával v modlitbe, aby si znovu čítal Božie slovo, aby si zostával s Bohom. Ak nebudeš poznať dotyk Boží, budeš sa naháňať po všetkých miestach, kde si počul, že sa niečo deje, aby si tam niečo stretol; ale to nie je cieľ.

Vymoženosťou teba ako božieho dieťaťa je prežívať stretnutie s Pánom každý deň, prežívať jeho dotyk, jeho požehnanie. Znovu sa musíš odovzdať a pred duchovným svetom priznať, že chceš nasledovať Pána. Duchovný svet to potrebuje počuť. Démoni preto, aby vedeli, že nepatríš im, ale Pánovi a anjeli preto, aby ti pomáhali. Aby boli pri tebe, aby sa dovoľávali tvojho rozhodnutia.

Dnes ráno ak si povedal Pánovi, že mu chceš patriť, ak dnes večer budeš mať nejakú depresiu, môžeš sa o to oprieť a oni ti to pripomenú. Duch Boží ti povie, 'ty si boží, teba nič nezdolá'. Ja s manželkou po nedávnej havárii, sme vyšli z auta a modlili sme sa a ona hovorí, 'chvála Bohu, to malo byť na to, aby sme nadávali, aby sme sa pohádali, aby sme si vyčítali, že kto sa mal lepšie pozerať, aby sme sa báli, že koľko peňazí to bude stáť.' Potom chcel ten pán aby sme mu zaplatili škodu na aute a my sme nevedeli či to máme urobiť. Vnímali sme, že si môžeme otvoriť Písmo a bol to Ž 121: Hospodin ťa chráni pokojom, nedovolí, aby ti ukľzla noha, nedrieme ani nespí, ochranca Izraela... Silne sme vnímali Božie povzbudenie.

V tomto boji zažijeme mnoho ťažkého od neduchovných ľudí. Neduchovní ľudia to nie sú len otvorene neveriaci, to sú aj náboženskí kresťania, ktorí Pána nepoznajú a nenasledujú. Keď sa začneš viac modliť, začnú hovoriť 'fanatik, Krista za nohu z kríža ťahá...' To sú tí, ktorí Pána nepoznajú, lebo keby ho poznali tak pôjdu za ním.

Rovnako zlé veci zažijeme aj od blízkych v rodine alebo od priateľov. Od najbližších zažijeme zlé veci. Častokrát tu vidíme triedenie duchov. Akonáhle zažiješ stretnutie s Pánom, všimaj si, kto ti robí zle - títo ľudia sú neprebudení. Bez ohľadu na to, čo si si o nich myslel, ak zbadáš opozíciu voči živému vzťahu s Pánom, oni ešte nestretli živého Krista. Ježiš povedal, že on neprinesol len pokoj, ale aj rozdelenie. On povedal, že nastane rozdelenie, že nastanú problémy kvôli viere – Lk 12,51. Pavol kvôli tomuto prudko varuje pred manželstvom s neveriacim človekom, varuje radikálnym spôsobom. Hovorí, 'aké je spoločenstvo Krista s Belialom, aké je spoločenstvo svetla s tmou?' 2Kor 6,14-15. Nedovoľujte si to, pretože to nie je správne a ak to urobíte, budete mať obrovské problémy.

Satan tieto veci dobre vie, preto bude podnecovať vašich blízkych, skrze vašich priateľov vám bude spôsobovať podrazy. Keď toto vieme tak sa usmejeme a nebudeme proti nim bojovať, budeme silnejší. Zvyčajne naša chybná reakcia je, že začneme proti nim bojovať, vrátime im to, keď nie priamo tak zaobalene, keď nie hrubo, tak inteligentne... Chyba; keď vieme kto nám ubližuje, nebudeme obviňovať ľudí, ale budeme vedieť na koho máme útočiť.

Aj Ježiš to zažil, zažil opozíciu od jeho bratov aj o d blízkych v jeho dedine (Jn 7,3-5; Mk 6,1-6). Keď nadišiel Sviatok stánkov, tak ho podnecovali, 'tak choď, choď ukázať, čo dokážeš' a on hovorí, 'ešte neprišiel môj čas'. Je napísané, že ani jeho bratia v neho neuverili. A keď bol doma v dedine tak mu hovorili, 'no urob tu nejaké zázraky, čo to o sebe rozprávaš, veď ty si obyčajný tesár a teraz nám tu budeš niečo hovoriť o Pánu Bohu'. Zažil to tak isto; keď to pochopíme, budeme proti tomu silnejší. Toto je oblasť duchovného boja.

Keď sme vstúpili do božej armády, najprv sme uzdravovaní z našich starých zranení, bolestí a ťažkostí v našom živote a učíme sa byť pevní. Potom príde čas kedy poznávame nepriateľa. Musí to nastať v našom živote. Potom poznávame moc nepriateľa. Akú má silu a aké má spôsoby boja. Učíme sa čím a ako bojovať. Aké sú naše vlastné zbrane a metódy boja a ako máme žiť a víťaziť. Toto potrebujeme spoznávať.

Od nasledovania Krista sa nás nepriateľ pokúša odvrátiť všemožnými spôsobmi. Bude ťa pokúšať, bude ti dávať starosti, aby si sa nemodlil, aby si si nenašiel čas na Písmo, bude ťa poškodzovať, napádať tvoj život, bude ťa zastrášať.

Toto je boj neviditeľný. Ef 6,10-12: „A tak bratia, svoju silu hľadajte u Pána, v jeho veľkej moci. Oblečte si plnú božiu zbroj, aby ste mohli odolať diablovým zvodom, lebo nevedieme svoj boj proti ľudským nepriateľom, proti telu a krvi, ale proti mocnostiam a silám a všetkému, čo ovláda tento vek tmy, proti nadzemským duchom zla.“ Toto sa týka všetkých kresťanov, nie len misionárov, kňazov alebo kazateľov. Je to boj v duševnej a duchovnej rovine. Nebojujeme vo fyzickej rovine a najviac sa dá povedať, že bojujeme v mysli. Vo svedomí, v rozhodovaní sa, v morálke a v oblasti vôle. Je to zápas.

Slovo „zápas“ popisuje niečo urputné. Zápas nie je len, že niekoho postrčím, že snád' aj spadne, že snád' odíde. Zápas je, že sa pustíme urputne do seba, že budeme chcieť jeden druhého položiť na lopatky. Bojovať z celých síl. Musíš do toho boja nasadiť všetko, všetku svoju múdrosť šikovnosť, dôvtip, obratnosť. Nemôžeš si dovoliť „pohov“ - nemáš dovolenku. Mladí ľudia to tak občas robia, 'á prázdniny, teraz si dám pohov od všetkého, nemusím sa modliť'. To je omyl.

Bojujeme proti dobre zorganizovanému kráľovstvu Satana. So Satanom to nie je tak, akoby sme sa domnievali, že je to nejaký chaos, že sú to nejaké primitívne potvory, ktoré sa navzájom hryzú. Majú to premyslené, sú to hlboko inteligentné duchovné bytosti. Písmo zjavuje na niekoľkých miestach štruktúru Satanovho kráľovstva, ich kráľovstvo je presne zorganizované a oni vedia čo robia.

Naša úloha:

1. **Obstať v Satanových útokoch a ostať verný Kristovi vo viere a v živote.**
2. **Zvestovať evanjelium.** Získavať druhých ľudí pre Krista a to už robíme našim verným životom. Keď si verný kresťan, si ako soľ, ktorá chráni proti nákaze. Niekam prídeš a ľudia sa cítia trochu zle, lebo nemôžu robiť také blbé veci aké by robili bez teba. Alebo budeš počuť 'jaj keby tu bol Jožo, ten by nám ale dal...' Hanbia sa. Máme byť ako hviezdy vo tme. Na púšti sa v noci nedá orientovať ináč ako podľa hviezd. Máme už svojím životom vytrhávať ľudí z kráľovstva zlého, lebo neutrálna pôda neexistuje. Sme tu alebo tam, preto nás Pán poslal.

V rámci tohto každodenného boja o duše druhých, je občas treba aj zväzovať mocnosti, vyháňať zlých duchov, ale to nie je jediná oblasť duchovného boja. Centrum duchovného boja je osobné posvätenie. Najprv prežívame upokojenie a uzdravovanie svojich starých zranení, učíme sa byť pevní, potom spoznávame nepriateľa, jeho spôsoby a silu, učíme sa ako bojovať, poznávame naše zbrane, metódy nášho boja.

Aké sú naše zbrane? 2Kor 10,3-4: „Sme však iba ľudia, iba telo a krv, ale svoj zápas nevedieme proti telu a krvi. Zbrane nášho tela nie sú svetské, ale majú od Boha silu boriť hradby.“ Nemáme pištole ani tanky, naše zbrane sú duchovné. Verše 2Kor 10,4-5: „Majú od Boha silu boriť hradby, nimi boríme ľudské výmysly a všetko, čo sa v pýcha pozdvihuje proti poznaniu Boha. Uvádžame do poddanstva každú myseľ, aby bola poslušná Kristovi.“

Proti čomu bojujeme? Bojujeme proti pevnostiam v ľudských myšliach. Viete čo je ideológia? To je keď má niekto v hlave nalinkované ako to všetko je, a on sa toho pevne drží. Je to pevnosť v hlave, ktorá mu bráni aby pochopil. Ide o myslenie človeka. Keď sa s niekým rozprávaš o Kristovi, tak sa zároveň modlí, 'Pane osvieť mu myseľ, zhod' hradby'. Pretože tu môžeš argumentovať koľko chceš a on to nepochopí, to sa nedá, lebo on ti spoza svojej hradby vysvetľuje svoje veci, ale keby vyšiel k tebe von tak pochopí, že si príjemný človek.

Satan chce zajať mysle ľudí, buduje v nich hradby a opevnenia. A my sme boží vyslanci a bojovníci, ktorí ich majú strhávať, aby ľudia videli pravdu. Niektorí ľudia hovoria, že keď sem prídu a počúvajú prednášku, hovoria si, 'áno, áno to je úžasné', ale zrazu si pomyslia, 'to je blbosť, on mi tu určite tlačí nejaké kaleráby...'.

Je to duchovný boj, sedí tam démon, ktorý ti niečo stále nahovára. Ide o to, čomu teraz uveríš, vyjdeš von z tej hradby alebo nevyjdeš?

Satanove hradby sú stavané proti viere v evanjelium. Proti tomu, aby ľudia boli schopní jasne a dobre počuť zvest' o oslobodení v Ježišovi a porozumieť jej. „Boh tohoto sveta oslepil ich neveriacu myseľ, aby im nevzišlo svetlo evanjelia slávy Kristovej...“ 2Kor 4.4. Čím viac s takýmto človekom diskutujete, tým viac sa zatvrdzuje vo svojom omyle. Je treba strhnúť túto duchovnú hradbu, pevnosť v jeho mysli, a to sa deje duchovnými zbraňami.

Boj 03

Taktiky zlého

Ef 6,10-18: „A tak bratia (a sestry) svoju silu hľadajte u Pána v jeho veľkej moci. Oblečte si plnú Božiu zbroj aby ste mohli odolávať diablovým zvodom. Nevedieme svoj boj proti ľudským nepriateľom ale proti mocnostiam, silám a všetkému, čo ovláda tento vek tmy, proti nadzemským duchom zla. Preto vezmite na seba plnú Božiu zbroj aby ste sa mohli v deň zlý postaviť na odpor, všetko prekonať a obstáť. Stojte teda, opásaní okolo bedier pravdou, obrnení pancierom spravodlivosti, obutí k pohotovej službe evanjeliu pokoja a vždy so štítom viery, ktorým by ste uhasili ohnivé strely toho Zlého. Prijmite takisto prilbu spasenia a meč Ducha, ktorým je slovo Božie a v každý čas sa v Duchu Svätom modlite, proste, bdejte na modlitbách...

V celom liste Efezanom Pavol píše o tom, aké nádherné veci urobil Duch Svätý v Kristovi. Stvoril nového človeka, nové ľudstvo. Zrušil múr rozdelenia medzi Židmi a pohanmi. Popisuje náš nový život, hovorí: vy ste teraz vykúpení, vy ste božie deti a popisuje znaky nového života. Sú nimi láska, čistota, zdržanlivosť, nehovoriť hlúpe, sprosté a dvojmyselné reči. Zrazu akoby prasklo a začne hovoriť o opozícii. Z ničoho nič začne hovoriť o diablovi, o mocnostiach, o silách a o nadzemských duchoch zla. Diabla spomínal už v druhej kapitole, kedy tam skončil jeden nádherný chválospev o tom, čo urobil Boh voči Kristovi a voči nám. Ef 2,2: "Pred tým ste žili podľa behu tohto sveta, poslušný vládcovi nadzemských vecí, duchovi pôsobiaceho doteraz v tých, ktorí vzdorujú Bohu." Ef 4,27: "...nedoprajte miesta diablovi." Spomína ho len dvakrát medzi tým, čo Boh pre nás urobil a zrazu mu venuje stať desiatich veršov. Čo tým chce povedať?

Jednoducho nás chce poučiť o tom ako máme nad ním víťaziť. Budú nás chcieť ničiť, budú chcieť ničiť všetko, čo sme od Boha dostali. Dostali sme veľké veci a máme so zlými mocnosťami zápasiť. Zápas znamená 'urputný boj', do ktorého vložíš všetko. My sa nenachádzame v našom kresťanskom živote v nejakom pohodlnom stave, že fajn, teraz je všetko dobré. Áno, Boh ťa zobral, Boh ťa prebudil zo smrti, odpustil ti hriechy a posadil ťa na trón s Kristom, teraz si veľký víťaz, ale to neznamená, že teraz budeš prežívať už len pokoj.

Keď hovorí o týchto veciach tak spomína, - vezmite na seba plnú Božiu zbroj a veľmi konkrétne opisuje čo máš mať na sebe. Hovorí o boji zblízka, nie je to boj na diaľku, hovorí o boji osoby proti osobe. Boj na diaľku vyzerá menej nebezpečný, keby si mal rakety a mal by si strieľať 300 kilometrov ďalej, tak by si mohol ísť aj na tancovačku, to nie je také nebezpečné, sem tam niečo doletí naspäť; ale keď tu niekto stojí a ohrozuje ťa, tak budeš mať veľký strach a budeš stále v strehu. Toto sú démoni - oni sú tak blízko, sú stále pri tebe a ak si toho nebudeš vedomý, budeš mať problémy. Vo verši 10 sa hovorí "...a tak bratia...", inak preložené "preto bratia", ale najlepší preklad je asi "odteraz"; znamená to "v čase ktorý zostáva, svoju silu hľadajte u Pána, v jeho veľkej moci."

Až kým príde Pán bude trvať konflikt. Pokoj, ktorý nám získal Kristus, máme len uprostred boja. Nemýľte sa, nikdy si nemôžeme myslieť, že už sme v pokoji a nikto nás neohrozí. Neustále sme ohrozovaní. S kým teda bojujeme? Vv. 10-12: Nevedieme svoj boj proti ľudským nepriateľom ale proti mocnostiam, silám a všetkému, čo ovláda tento vek tmy. Toto tu okolo nás je vek tmy a proti nadzemským duchom zla. Takže nie je to boj s ľuďmi, ale s démonskými bytosťami. Efezania o nich veľmi dobre vedeli, to boli starí okultisti. Keď bol Pavol v Efeze a kázal Evanjelium Ježiša Krista, tak tam bolo veľa gnostikov, veľa ľudí, ktorí poznali rôzne duchovné sily a stretávali sa s nimi, komunikovali s nimi. Lúštili hviezdy, (horoskopy sú len chabý odvar toho, čo hviezdopravci vedeli z hviezd vytiahnuť), čítali z mrakov alebo vyvolávali mŕtvych; a Pavol keď kázal evanjelium tak sa oni rozhodli, že sa s nimi rozlúčia a zo svojich kníh o mágii spravili veľkú vatru, ktorá vtedy stála 50 000 strieborných, čo je enormný majetok. Že to dané sily nechceli nechať na pokoji je zjavné aj z toho, že Pavol im konkrétne vysvetľuje s čím teraz bojujú a ako majú bojovať proti silám, ktoré kedysi opustili.

Tieto sily sú charakterizované v týchto veršoch istými skutočnosťami.

1. **Sú mocné.** Démoni v tomto duchovnom boji sú mocní. Sú to kniežatstvá a sily, toto všetko hovorí o moci a autorite, ktorú majú. Je tam spomenuté, že je to vládca, ktorý ovláda tento vek tmy. Chcel by som vás upozorniť na to, že v Biblii nie sú veci náhodou. Máme k nej taký prístup, že 'to je také zaujímavé, dávno to už písali...', ale nie je to pravda, nič sa tam neopakuje náhodou. Keď je tu spomínaný vládca tmy, tak toto slovo je tam napísané v gréčtine kosmokrates, používalo sa v astrológii na označenie planét, ktoré sa považovali za vládcov osudu ľudstva. Pavol hovorí konkrétne o vládcovi, s ktorým bojujeme a tento vládca ovláda vek tmy. To slovo kosmokrates - vládca osudu ľudstva, pripomína diablov postup proti Kristovi Ježišovi, keď mu chcel dať kráľovstvá zeme, takže je to vládca. Sám Ježiš Kristus označil diabla ako vládcu tohto sveta. V Jánovom evanjeliu Ježiš trikrát spomína, že 'vládca tohto sveta už bude vyvrhnutý.' (Jn 12,31; Jn 14,30). Sv. Ján vo svojom prvom liste spomína, že 'celý svet je v moci zlého' (1Jn 5,19). Je to ktosi kto panuje, vládne, je to mocná sila.
2. **Sú zlomyseľné.** Moc môže byť neutrálna, ale ako taká je použitá na dobré alebo zlé veci. Tieto sily používajú svoju moc výhradne deštruktívne. Nenávidia svetlo a milujú tmu, lož a hriech. Kdekoľvek tieto veci vo svojom živote máš, dávaš priestor nadzemským mocnostiam zla. Všimol som si, že kresťania, ktorí príjmu Pána, sa veľmi rýchlo stávajú citlivými na lži. Všimli ste si to? Už nebudeš hovoriť 'bolo nás tam tisíc', ale povieš 'bolo nás tam tridsať'. Nebudeš to preháňať, už toto je lož. Všade kde sa pohybujeme klameme. V robote sa spýtajú, 'Kde si bol?' - 'Á, tam a tam...' no nie je to pravda - bol si niekde inde. Pán ti to začne ukazovať a ty postupne začínaš hovoriť pravdu, lebo cítiš, že nemôžeš hovoriť lži. Dajme si pozor, keď to začíname postupne zaobaľovať, že toto je malá lož, toto väčšia, atď... Nevstupujte do kompromisov. Takže nenávidia svetlo, sú to nadzemské duchovia zla, je to sféra neviditeľnej reality. Musíme si stále uvedomovať, že neuznávajú žiadne mravné princípy, že nemajú žiadne zásady cti ani žiadne city. Sú celkom bezohľadní za svojim cieľom získať ťa, vytrhnúť ťa, stiahnuť ťa od Pána.
3. **Sú veľmi šikovní.** Tieto mocnosti, tieto sily, tieto kniežatstvá sú určité hierarchie v satanskom kráľovstve. Tak ako oblasť pôsobenia anjelov je rozdelená na určité hodnosti, tak je to aj so satanom. Sú tam mocnosti, sily, prestoly, panstvá, stretneme sa s rôznymi označeniami v Písme, tieto mocnosti sú veľmi šikovní. V 11. verši sa hovorí: "aby ste dokázali odolať diablovým zvodom". Toto slovo vyjadruje jeho šikovnosť, inak sa dá povedať úskoky alebo nástrahy. Oni s tebou nejednajú priamo, jednajú úskočne. Nikdy nepôsobí otvorene, ale v tme. Takže kedykoľvek sa vo svojom rozprávaní alebo konaní dostávaš do nejakej polotmy, stretnieš sa tam s nejakým démonom, ktorý tam veľmi konkrétne pôsobí. Vyhybaj sa tomuto a kráčaj čisto, posväcuj svoj život a buď čistý pre Pána, lebo inak budeme porážaní.

Diabol neútočí vo svetle, ale potme a častokrát sa prezlečuje za anjela svetla. To už je problém, lebo on príde ako pravý anjel. On vyzerá ako pravý anjel, ale nie je to pravý anjel. A ak nerozlišuješ, ak si naivný, a veríš všetkému, kde sa niekde niečo šuchne, že sa tam niečo nadprirodzené zjavuje a už tam letíš, potom veľaokrát naletíš anjelovi svetla. Satan používa prostriedky, ktoré našej mysli

imponujú. Ak nám budú imponovať zjavenia, tak budeme letieť na každé. Ak nám budú skutočne vstupovať do života, tak on to bude robiť rád. Takže prezlieka sa za anjela svetla a ak nemáš rozlišovanie, zastihne ťa nepripraveného a úplne slabého. Alebo prichádza ako ovečka a tvári sa veľmi milo, ale má vlčí ňufák a to k tomu ovčiemu kožuchu veľmi nesadne.

Takže čokoľvek vyzerá sväté, dobré a správne, musíš rozlišovať, bez ohľadu na to ako dobre je to podané, ako dobre to vyzerá, musíš vidieť aká moc za tým pôsobí – Božia, alebo zlá duchovná sila. Častokrát používa zvädzanie ku kompromisom a omylom. Otvorené prenasledovania a pokušenia nie sú jeho najobľúbenejšia zbraň. Ďaleko radšej sa pohybuje v oblasti polotmy; poznáte to, že za šera vyzerá každý krík ako nejaký bubo a naozaj by si povedal, stál tam taký chlap so sekerou a keby sa trochu rozvidnelo tak by si tam zbadal konár s jabĺčkom. Za šera a polotmy všetko vyzerá ináč. Diabol za šera a polotmy bude prichádzať a zvädzať ťa ku kompromisom. 'Nemodli sa toľko, stačí o päť minút menej'. A zajtra (veď Pán je veľkorysý) - načo sa mám modliť 25 minút, veď stačí 22,5 minúty... Rád zvädza ku kompromisom.

Ef 4,14: Pavol tu spomína falošných učiteľov, ktorí vyzerali veľmi dobre. "Keď budeme dorastať zrelého ľudstva, ktoré je merané mierou Kristovej plnosti, potom už nebudeme nedospelí, nebudeme zmietaní a unášaní závanom kdejakého učenia. Ľudskou falošnosťou, chytráctvom a ľstivým zvädzaním k bludu." Toto slovo "zvädzanie k bludu" je použité aj o diablove, o nadzemskom duchovi zla, ktorý nás zvädza, že jeho šikovnosť je presne takáto.

Diabol má teda dvojakú taktiku:

1. **Vyhráža sa, zastrašuje**
 2. **Našepkáva a uspáva** - priame zvädzanie a navádzanie k falošnému pokoji.
- Na jednej strane je to tyran a na druhej zvodca. Používa aj silu aj podvody. Strieda to.

Ako môžeme obstáť? Väčšina našich porážok pramení z toho, že dôverujeme sebe, pramení zo sebadôvery. Vtedy sa prestávame spoliehať na Pána. Keď sa prestávaš spoliehať na Jeho moc a dôveruješ svojej sile, svojim schopnostiam, svojim istotám, zlyháš. Je to buď preto, že nevieme aký je silný, mocný a prefikáný, alebo na to zabúdame. On je absolútne inteligentná bytosť. My si s ním ani neškrtíme, my nedokážeme proti nemu nič. Jediné čo nás ochráni je Božia moc, iba ona nám dá víťazstvo nad diablom. Božia moc vzkriesila Krista Ježiša z mŕtvych.

Ef 1,20-22: "Silu svojho mocného pôsobenia preukázal na Kristovi Boh, vzkriesil ho z mŕtvych, posadil ho po svojej pravici, vysoko nad všetky vlády, mocnosti, sily aj panstvá, nad všetky mená, ktoré sú zývané ako v tomto veku tak i v budúcom. Všetko podrobil pod jeho nohy a ustanovil ho zvrchovanou hlavou Cirkvi. Táto istá moc nás vzkriesila zo smrti a posadila nás na trón s Kristom."

Ef 2,5-6: "Prebudil nás k životu spolu s Kristom, keď sme boli ešte mŕtvi pre svoje hriechy, spolu s ním nás vzkriesil a spolu s ním nás uviedol na nebeský trón." My už teraz sedíme na tróne autority s Kristom, my máme jeho autoritu. Dostali sme ju, potrebujeme ju používať a uplatňovať v tomto svete, aby sme marili skutky zlého. Keď Pavol hovorí: 'čerpajte svoju silu a hľadajte ju u Pána, v jeho veľkej moci', tak tam používa tri slová ako vo verši Ef 1,19: dynamis, kratos a ischus, ktoré hovorí vo vzťahu k božiemu dielu vzkriesenia. Boh použil tri spôsoby moci, aby vzkriesil Krista a Pavol týmito istými slovami hovorí 'čerpajte z Boha'. Znamená to byť pevný a svoju silu hľadať u Pána v jeho veľkej moci.

Máme tu dve napomenutia: Ef 6,10, - v kom máš byť silný? V Bohu, a druhé Ef 6,11: 'oblečte si plnú božiu zbroj aby ste mohli odolávať diablovým šikovným nástrahám.' Tu Pavol hovorí o vyváženosti. Je to kombinácia Božieho splnomocnenia a ľudskej spolupráce. Ty si to musíš obliecť. Ak to nebudeme robiť, ak budeme vedieť len o tom, že Pán zvíťazil, že Pán nám to daroval, ale nebudeme na seba dávať tie časti Božej zbroje a používať ich, tak to bude zase na nič, zase ťa vysmejú. Budeš oblečený ako rytier, niekto príde a dá ti facku a ty budeš stáť ako socha, on ti dá druhú facku a ty nič. A kým sa nenaučíš, že si máš sklopiť prilbu a vytiahnuť meč a povedať 'prestaň, lebo ti useknem hlavu!', tak dovedy ťa bude fackovať. Čo z toho keď to máš na sebe?! Toho sa nebojí, on sa bojí toho, keď to budeš používať.

Potrebuješ hľadať silu u Pána, poznať ju a potrebuješ používať zbroj, ktorú si dostal. Takže moc je od Pána, bez nej padneme. Ale silní v Ňom musíme byť my a nie sused alebo biblia - ona sa sama nepohne! Ty ju uvedieš do života. Ona sama to za teba nevybojuje. Teda 'posilňujte sa v Pánovi, nájdite svoju silu v Pánovi.' V 2Tim 2,1 je to napísané: "Ber si silu z milosti, ktorá ti patrí v Ježišovi Kristovi." Musíme byť stále závislí na Pánovi.

Je to dôležitý bod v otázke tvojho duchovného boja, ktorý sa sústreďuje predovšetkým na tvoj osobný každodenný život. Sám v sebe žiadnu silu nemáš, proti satanovi, ktorý je veľmi silný by sme neobstáli, jediný kto obstoí je Ježiš Kristus a preto my v Ňom musíme byť stále skrytí. Nikdy nesmieme byť pyšní a ostať pevný v sebe, že už som toho skúsil dosť už viem toho veľa už som bol na štyroch seminároch, najlepších exorcistov som už stretol...

Autoritu a moc máš od Krista a nie zo skúseností. Veľakrát dá Pán Boh viac víťazstiev konvertitovi, ktorý Ho pozná mesiac ako niekomu kto si myslí, že má za sebou 30 rokov služby. Mesačné novorodeňa môže urobiť väčšie veci, pretože sa ďaleko viac spolieha na toho veľkého Pána, ktorého ešte stále obdivuje.

Otázka autority a moci

Predstavme si križovatku na ktorej zaujímavým spôsobom, všetky autá dodržia všetky predpisy. Prečo? Je tam policajt a toho sa každý bojí, lebo má autoritu, lebo má veľkú moc. On pán policajt sa mohol aj zle vyspať, môže mať zlú náladu, ani nemusel veľa vyštudovať, ale každý sa ho bojí, pretože má na sebe uniformu, ktorá zosobňuje moc štátu. Môžeš mať hocaké veľké auto a keby si doňho čo len strčil, tak ťa zavrie do basy a preto sa ho bojíš. Takže nejde o policajta, nejde o to či má dobrú náladu, ani o to, čo raňajkoval, ale ide o to že má na sebe odznaky moci.

Preto my si musíme obliecť plnú zbroj, všetko čo máme mať. Musí byť plná, nestačí mať prilbu a ísť bosý. Ani policajta by nikto neposlúchal keby mal len boty a čapicu, alebo keby si dal v zime košeľu a spodky a povedal by 'tu na čapici mám znak Slovenska, všetci ma musíte poslúchať!', aj tak by ho nikto neposlúchol, keď nemá na sebe úplnú uniformu, tak ti je podozrivý. Nepriložíš mu tú autoritu a nebudeš ho poslúchať, lebo nemá všetko. Preto ani tebe nestačí polovica zbroje a preto Pavol hovorí, 'obleč si plnú zbroj'. To kladie na teba nároky a ty to musíš poslúchnuť, lebo inak môžeš vyháňať čo chceš, diabol sa ťa nebude báť, pretože nepoznáš zbrane, nepoužívaš autoritu Božiu a ani ju nemáš.

Nebudte ľahkovážni v duchovnom boji, musíte mať všetky dôležité súčasti. Keby sme toto poznali, nebudeme sa stretávať s takou laxnosťou a vlažnosťou u katolíkov na Slovensku akú poznáme. Keby sme naozaj brali nášho Pána vážne.

Odkiaľ máme istotu víťazstva v duchovnom boji? V Ježišovi. Kol 2,13-15: "Keď ste boli ešte mŕtvi, prebudil vás k životu spolu s Kristom a všetky viny nám odpustil, vymazal dlžný úpis, ktorého ustanovenia svedčili proti nám a celkom ho zrušil tým, že ho pribil na kríž. Tak odzbrojil a verejne odhalil každú mocnosť a silu a oslavoval nad nimi víťazstvo."

Satanovi ide o to, aby si toto nikdy nepochopil a tak mu nebude vadiť, že si sa už dostal k tomu, že si začal chodiť do kostola, do spoločenstva, možno spievaš Pánovi na slávu v zbore o dušu. Len aby si toto nepochopil, lebo dovtedy nebudeš mať autoritu, dovtedy sa budeš báť.

Bežne je možné stretnúť kresťanov, ktorí povedia, 's týmto na mňa nechod'. Prečo? Kristus ťa poveril, ty máš víťaziť. Alebo má víťaziť len výsadková jednotka s baretmi a ostatní kresťania majú byť v zálohe? Nie. Všetci majú víťaziť. Satanovi ide o to, aby si nepochopil tieto konkrétne verte, že "... prebudil vás k životu s Kristom, všetky viny ti odpustil. Vymazal dlžný úpis, ktorého ustanovenia svedčili proti nám a celkom ho zrušil tým, že ho pribil na kríž. Tak odzbrojil a verejne odhalil každú mocnosť a silu." Kristus už Satana premohol a toto víťazstvo musíš všade ohlasovať a toto musíš vedieť. Ak ich porazil On, ty si víťazom s Ním.

Stalo sa to na kríži. Katechizmus katolíckej cirkvi: "Kristus nás svojim utrpením oslobodil od Satana a hriechu. Zaslúžil nám nový život v Duchu Svätom. Jeho milosť obnovuje čo v nás hriech pokazil. Paragraf 1708. "Víťazstvo nad vládcom tohto sveta bolo dosiahnuté raz navždy v hodine, kedy sa Ježiš vydal na smrť aby nám dal svoj život. To je súd nad vládcom tohto sveta a vládca tohto sveta už je zvrhnutý." Par. 2853.

O čo išlo v tomto zvrhnutí mocností a síl? Viete čo je hlavnou zbraňou Satana? Čím najviac útočí? Obviňovanie, hovorí ti, že si vinný pred Bohom. Ideš sa modliť a on ti začne pripomínať staré hriechy. 'Nebud' taká svatá, veď vieš, čo si porobila včera.' 'Áno, ja sa hanbím idem na spoveď.' Ale on hovorí: 'to si nevyznala úplne, určite si si polovičku nechala...' Toto každý prežíva, ale je to zbytočné, je to Satan, pretože čo je vyznané, to je vyznané, čo je odpustené, to je odpustené. Keď ti pán farár povedal, že je ti odpustené, tak ti je odpustené a už si nepripomínaj, že ti nie je.

Viete kedy stratíme problémy s úzkostlivosťou? Keď budeme žiť naozaj. Keď poviem, že mám vo vrecku 25 korún, tak tam bude 25 a nie trinásť. Kto vie, že žiješ naozaj? Iba ty a Pán Boh. Hovor pravdu. Hovor ju ráno, na obed, večer. Ži naozaj! Potom nebudeš stále skúmať, '...som pravdivý? Urobil som naozaj všetko ako som mal...?'

Cieľom obviňovania je vyvolať pocit viny, aby si bol ochromený. Akonáhle budeš ochromený, tak nebudeš bojovať.

V Zjv 12,10: je napísané, že bol zvrhnutý žalobca našich bratov, ktorý dňom aj nocou obviňoval bratov; to je jeho víťazstvo, keď to robí na nás kresťanoch a my musíme vedieť, že vina je nám odpustená. "Ak je Boh za nás, kto je proti nám?" sa píše v liste Rim 8. Ak je Boh za takých spratkov ako sme my, kto si dovoľí byť proti nám? Nikto. Raz som počul vetu: Církev, to je taková sebranka. Je to tak. My sme zberba, z ktorej Boh urobil nových ľudí. Aleluja, zabudnime na minulosť. My sme tí, ktorí patria Pánovi, my žijeme v Cirkvi a nám sú dané nové veci. Sme úplne noví.

Vina je kľúč k porážke, ak si ju budeš nosiť. Spravodlivosť je kľúčom k víťazstvu, keď vieš, že ti tam na kríži bolo odpustené, tak ťa už Satan neporazí. Pre kríž nám Boh môže odpustiť úplne všetko. Jeho požiadavka spravodlivosti je splnená. On mal desať prikázaní a všelijaké ostatné a povedal ak ich naplníte, tak môžete prísť ku mne. Smrťou Ježiša Krista sa naplnili všetky Božie požiadavky. My už nemusíme plniť zákon na to, aby nás Boh prijal, my už sme prijatí krížom. A ten nám dá silu a milosť aby sme žili nový život. Nežijeme nový život tým, že ho dosiahneme a potom sme prijatí Bohom, ale tak že nás Boh prijme a potom žijeme nový život. Teraz je našou spravodlivosťou a víťazstvom naša viera v Krista. Rim 10,4: "Veď Kristus je koniec zákona aby v spravodlivosť vošiel každý kto verí v Ježiša Krista."

Viete, že naozaj veríte v Ježiša Krista? Ak to nevieš, tak budeš obviňovaný, pretože tento Bohočlovek ťa urobil spravodlivým. Takže Ježiš zrušil zákon ako cestu k spravodlivosti. 2Kor 5,21: "Toho, ktorý bol čistý za nás urobil hriechom, aby my nespravodliví, boli sme učinení spravodlivými." To je božská zámena.

Kol 1,15: "Tak odzbrojil a verejne odhalil každú mocnosť a silu a oslavoval nad nimi víťazstvo." Je to už oslava víťazstva. To už nie je samotné víťazstvo, to už sa udialo na fronte, potom sa robili slávnosti. Ako v Moskve sa robili po vojne, všetci nastúpení Nemci museli mať zložené tie svoje kokardy, vyobliekať sa a hádzať svoje vlajky na zem a pošliapať ich. Keď zvíťazili americké vojská nad

Japoncami tak sa na jednej lodi stretli generáli, americký generál prišiel k japonskému, strhal mu všetky označenia a medaile, zobral mu meč z pošvy a zlomil mu ho o zábradlie. Až vtedy bolo triumfovanie. Až vtedy bolo verejne odhalené víťazstvo amerických vojsk.

To isté sa stalo s Kristom, ale toto víťazstvo bolo určené nám. 2Kor 2,14: “Bud’ vzdaná vďaka Bohu, ktorý nás neustále vodí v triumfálnom sprievode Kristovom a všade skrze nás šíri vôňu svojho poznania.” Kristus sa nami pýši. My chodíme a on nami ukazuje svoju slávu. Sú tu dve podstatné slová, “stále nás vodí” a “na každom mieste”. Inak povedané na každom mieste a stále máš právo demonštrovať víťazstvo Ježiša Krista. Máš právo ukazovať, že Ježiš Kristus zvíťazil. Keď ty niekam prídeš, tak tam prišiel víťaz Ježiš Kristus.

Mt 28,18-20: “Daná mi je všetka autorita na nebi aj na zemi. Preto chodte a získavajte mi učeníkov z každého národa.” Ježiš hovorí: Mám všetku autoritu, všetko som získal, úplne som zvíťazil a preto vás posielam. On už nepôjde, on posielal nás a ak my nepôjdeme tak čo čakáme, že on pôjde zase na tie ulice, že sa zase nechá ukrižovať?! Ak my druhých nezískame, tak sme prehrali, ak my nepôjdeme, tak nemá kto uplatňovať víťazstvo Ježiša Krista v tomto svete. My sme cirkev ktorú on si vytvoril a poslal. On hovorí, ‘Ja mám všetku autoritu a teda posielam vás, uplatňujte ju.’ S kýmkoľvek hovoríte, tak máte právo nad jeho myslou uplatniť autoritu Ježiša Krista.

Tri posledné body, ktoré to zosumarizujú.

Pri pokúšaní na púšti Ježiš zvíťazil nad Satanom pre seba. Porazil Satana v tom boji bytosti proti bytosti.

Na križi Ježiš Kristus porazil Satana za nás. On už nepotreboval zvíťaziť, on potreboval zvíťaziť za nás, On nám to dal a to víťazstvo je naše.

A my to máme ohlasovať. My to máme demonštrovať a uplatňovať.

Boj 04

Duchovná výzbroj

Sme v duchovnom boji, v ktorom bojujeme proti duchovným mocnostiam a silám zla (Ef 6,12), máme si preto obliecť “plnú zbroj” (Ef 6,11), “aby sme mohli obstáť voči úsokom diabla” – Ef 6,11, “aby sme sa mohli v deň zlý postaviť na odpor, všetko prekonať a obstáť” – Ef 6,13. “Stojte teda pevne...” – Ef 6,14.

Tento štvornásobný dôraz na státie hovorí, že človek musí byť stabilný, pretože keď je rozkolísaný a nie je pevne zakorenený v Kristovi, tak sa veľmi ľahko stáva korisťou diabla. Preto musíš vedieť dobre, čo to znamená byť zakorenený v Kristovi. Pavol chce aby sme boli silní aj keď príde zlý deň. Tu nejde o zlý deň len v zmysle nejakej katastrofy; je to deň, keď máme ťažkosti, je na nás vyvíjaný nejaký zvláštny tlak, ktorý každý kresťan prežíva.

Na to aby si dosiahol takúto pevnosť charakteru, pre čas takejto krízy potrebuješ božiu výzbroj. Pavol o nej hovorí dvakrát: Ef 6,11: “Oblečte si plnú božiu zbroj, aby ste mohli odolať diablovým zvodom” a Ef 6,13: “zoberť si na seba plnú zbroj aby ste mohli v zlý deň sa postaviť na odpor, všetko prekonať a obstáť.” Dvakrát hovorí celá zbroj, grécke slovo je panoplia, čo znamenalo úplnú výzbroj ťažkoodenca. My si teraz začneme postupne preberať tie jednotlivé zbrane, jednotlivé súčasti výstroja.

Zaujímavý fakt: v Starom zákone je sám Boh, Hospodin zástupcov, popísaný ako bojovník, ktorý bojuje za obranu svojho ľudu. Iz 59,17: “Oblekol si spravodlivosť ako brnenie a helmu spasenia si dal na hlavu.” Je to sám Boh, kto je opísaný ako ťažkoodenec. Zbrane sú stále Jeho, ale ich používanie v Novom Zákone je dané nám. Predtým bojoval On a teraz to zveril nám. My si musíme túto výzbroj obliecť a musíme ísť bojovať.

Prečo sa máme takto obliecť? Pretože bojujeme proti nadpozemským duchom zla, proti inteligentným duchovným bytostiam. Ony sú absolútne mocné; proti diablovi nič nezmôžeme. Ale my máme božiu moc. A teraz si spomeňte čím sa budeme hájiť a čím budeme bojovať. My nebudeme bojovať inteligenciou. Diabol bojuje inteligenciou. Brániť sa budeme pravdou, spravodlivosťou, pokojom, vierou, nádejou a Božím slovom. Nejde o to, či príde deň zlý, on určite príde, ide o to ako v ňom obstojíme ako sa budeme správať.

Dvaja muži si postavili rovnaké domy. Potom prišla búrka a jeden dom bol zmätený a druhý naďalej stál. Prečo? Rozdiel bol v základoch, sila víchrice, ktorá útočila bola rovnaká ale rozdiel bol v základoch. Ako zbožnosť človeka vyzerá je jedno, je jedno či niekto vyzerá sväto a zbožne či niekto navštevuje všemožné “dôležité kresťanské miesta.” Nezáleží na tom, či niekto vie veľa o morálke, teológii a o filozofii, to je jedno čo má v hlave, čo zažil v hlave a čo pochopil. Nie je dôležitá inteligencia, ale pravda, spravodlivosť, pokoj, viera, nádej, Božie slovo a modlitba. Nie inteligencia, ale božie hodnoty.

Na zlý deň musíme byť pripravení a tak Pavol popisuje vojaka. Pavol popisuje vojaka ktorého dobre pozná. Stretol na svojich cestách rímskych vojakov veľmi veľa. Dokonca keď písal list Efezanom, bol k jednému z nich pripútaný reťazou. Určite to nebol ťažkoodenec, ale keď ho mal pri sebe tak to evokovalo túto asociáciu a preto opísal kresťana ako ťažko odetého vojaka. Musíme v

tejto výzbroji žiť, musíme v nej chodiť, spať, pracovať a jesť. V každej situácii svojho života musíš byť v tejto zbroji a nikdy nemôžeš nič z nej odložiť. Ak nebudeš dobre ozbrojený tak dostaneš okamžite "po hlavu", pretože Satan čaká len na to, že nebudeš chránený.

Čo ste si všimli na tom výzbroji toho vojaka? Má opasok, brnenie, meč, prilbu, obuv, štít. Táto zbroj nie je útočná. Je to obranná zbroj aby sme odolali nástrahám a zdomom, všetko prekonali a obstáli. Existujú dva druhy vojny: útočná a obranná. V útočnej vojne získavaš pre seba niečo, čo nemáš, v obrannej obraňuješ čo ti patrí a nechceš to opustiť, nechceš opustiť územie, ktoré ti patrí.

Čo bránime my, kresťania? Je to naše postavenie a výsady, ktoré máme v Ježišovi Kristovi, ktoré nám vybojoval na kríži. Ako Božie dieťa máš právo na mnoho vecí, mnoho ti patrí, napr. tvoje postavenie v Kristovi. Satan ťa o to svojou inteligenciou chce pripraviť. Je tu na to, aby ťa oberal o povedomie toho, čo si získal. Napr. dnes mnoho kresťanov neverí, že Boh uzdravuje aj fyzicky, ale to lož. Diabol okradol cirkev o dedičstvo uzdravenia, ktoré nám Ježiš priniesol. Ďalšia lož dnes rozšírená je o tom, že Ježiš nebol Boh, ale iba pozhnaný človek. Ježiš Kristus je Syn Boží a syn človeka zároveň. Toto všetko si musíme brániť. Aké výsady máme v Kristovi? Slobodu, večný život, spravodlivosť, prijatie u Boha, odpustenie hriechov, spasenie, víťazstvo nad hriechom. Kto verí, že sme zvíťazili nad hriechom? Nesmieme váhať. Ak neveríte, že Pán zomrel za vás, ak neveríte čo priniesol na zem, vaše víťazstvo nestojí za nič. Pretože nemáte v rukách nič.

Toto sú veci, ktoré musíš vierou prežívať a vierou sa na ne spoliehať. Sú ti odpustené hriechy? Ak si ich vyznal tak sú, ak si urobil krok pokánia, tak si ospravedlnený a si spravodlivý pred Bohom. Si si istý, že si syn a dcéra Božia? Že sú vyznané hriechy preč? Prvky našej výzbroje sú obranné a sú určené na urputný boj zblízka. Takže to, čo je tam popísané je určené na veľmi blízky boj. Budeš to prežívať veľmi osobne, veľmi reálne, nie niekde ďaleko, bude to konkrétne v tvojom každodennom živote.

Duchovný boj teda nie je v prvom útočenie na Satanovo kráľovstvo. Je to aj o vyhánaní démonov, ale predovšetkým o zápase v tvojom živote, o tom aby si držal pevne v rukách všetko čo máš a uplatňoval to. Víťazstvo nad Satanovou mocou je už keď proklamuješ uzdravenie nad niekým; keď ho evanjelizuješ a on sa obráti. Keď ty sa zaňho postíš a on sa obráti, keď niekomu povieš o odpustení hriechov a on uverí. Už vtedy si vytrhol človeka z moci tmy. Keď niekto pochopí kto je Ježiš Kristus a začne sa hnať len za Ním, keď sa niekto stane "fanatikom pre Pána", to je duchovné osvietenie, ktoré je veľkým víťazstvom a toto sa nedeje len tak.

Je veľa ľudí, ktorí hovoria, 'no tak Boh, hm, on je, verím aj v bibliu, je veľa toho čo by sme o nej mohli povedať...' a to je asi všetko. Pýtam sa: Poznáš Ježiša Krista? Čo s ním prežívaš osobne? Čo hovorí do tvojho života? Odpoveď príde: 'To zase nemôžeš takto, kam by sme došli, to je veľmi subjektívne...' Ale evanjelista Ján jasne hovorí: "Kto vyzná, že Ježiš je Syn Boží, v tom Syn Boží zostáva. On je v Bohu a Boh je v ňom" - 1Jn 4,15.

Vo mne je Pán Boh. Aj vo vás je? Každý kto uverí, že Ježiš Kristus je Syn Boží, tak doňho vstupuje Pán Boh a dáva mu osobnú skúsenosť, ktorú dosvedčuje Duch Svätý. Je to subjektívna skúsenosť o doktrínálnej pravde. A ľudia v cirkvi musia poznať obidve strany tej istej pravdy viery. Doktrínálnu pravdu a subjektívnu skúsenosť, ktorá je prežívaná, pretože ak to tak nebude, budeme filozofovať bez toho, aby sme mali vplyv na životy ľudí.

Opasok pravdy

Predovšetkým ide o to, aby si obrátil to, čo ti patrí. A prvým menovaným atribútom boja je opasok pravdy, pás pravdy – v. 14a. Ako vyzeral pás/opasok rímskeho vojaka? Bol to kožený opasok, niekedy mal kovové doštičky, ktoré siahali až k stehnám. Bolo to skôr spodné oblečenie, ako výzbroj. Nejde tu primárne o nejakú útočnú zbraň. Ide tu o niečo, čo je skryté. Vojaci si vtedy obliekali tuniku, bolo to niečo ako dlhé voľné šaty, nosili to muži aj ženy. Tá tunika siahala ku kolenám, niekedy ešte nižšie, a keď mal byť vojak aktívny, nespela mu zavadzať. Samozrejme, že si ju nevyzliekol, lebo pod tým nič nemal, ale opásal si ju opaskom. Na to si zavesil meč. Toto mu umožňovalo dobrý pohyb a mohol používať aj ostatné časti výzbroje. Keby si tuniku nezapásal a iba si obliekol výzbroj, tak mu bude zavadzať medzi nohami on sa potkne a spadne. Nemal by si kde zavesiť meč, aby mal voľné ruky. Takisto mu ten opasok dodával pocit skrytej sily a istoty.

Aj my to poznáme, keď povieme 'musím si pritiahnúť opasok', znamená to 'pripraviť sa na horšie časy'. Aj v Písme sa to často používa. Vyjadruje to odhodlanosť, pripravenosť a nasadenie. Takže toto je pás pravdy, ktorý máš na seba vziať, pevne sa opásať, aby ti tvoja tunika nezavadzala v pohybe.

Čo je opaskom kresťana? **Opaskom kresťana je pravda.** Cirkevní otcovia z prvých storočí to chápali a vykladali tak, že pravda je to, že sa Boh zjavil v Kristovi a v Písme. Keď čítame Písmo, "opasujeme sa pravdou". Ježiš hovorí, že Božie slovo je pravda, že kto neverí Jemu neverí pravde - ako to zapísal sv. Ján v ôsmej kapitole jeho evanjelia.

Satan v tomto ohľade útočí na to, na čom je založený tvoj život. Na čom je založený tvoj život? Život kresťana je založený na pravde Božieho slova. Ide o to, čo je pre tvoj život rozhodujúce a na tomto víťazili alebo zlyhávali prví kresťania. Keď ich niekto vyzval vzývať Ježiša Krista alebo páliť kadidlo cudzím bohom, tak išlo o vyznanie pravdy. A keď niekto páliť kadidlo, alebo nezapálil a podplatil úradníkov, aby ho zapísali medzi tých, čo pálili, aby nemusel byť usmrtený, tak nevznával pravdu. To isté sa v rôznych obmenách bude objavovať v tvojom živote. Budeš vyznávať pravdu Božieho slova keď pôjde o rozhodujúce prejavovanie toho či veríš v Ježiša Krista, alebo nie? Čakajú nás možno ťažké časy; je rozhodujúce na čom staviaš svoj život. Pás pravdy máš na to aby si vedel, že tvoj život je z Boha a Jeho Slova. Jn 17,17: "Tvoje slovo je pravda."

Musíš vedieť, že tvoj život je z Jeho pravdy. To znamená, že všetko v živote meriaš podľa Božieho slova a nie podľa toho ako to prežívaš. Keď to zoberieme do veľmi tvrdej reality všedného dňa musíš povedať a vyznať jednu veľmi tvrdú vec: Biblia má väčšiu pravdu ako tvoje skúsenosti. Aj keď si zažil niečo iné, je to tak ako hovorí Písmo. Ak sa takto nespoľahneš na Božie slovo tak nebude prejavovať v tvojom živote moc, pretože Božie slovo má vždy „navrch“, Božie slovo je vždy vyššie, Božie slovo má vždy pravdu a toto musíš praktizovať. Takto sa bude prejavovať jeho moc.

Musíš si byť istý záchranou v Kristovi a tým, že patríš Bohu Otcovi. Takže Božie slovo je ako absolútna pravda, podľa ktorej meriam iné veci. Keď to zoberiem do detailov, tak mnohé roky sa tvrdilo, že Biblia nemá pravdu v mnohých zemepisných popisoch Izraela a izraelských krajov. Postupne sa zisťovalo, že archeológovia nachádzajú stále viac dôkazov o tom, že je pravda to čo je v Písme a nie čo sa tvrdilo podľa histórie. Dokonca – v raných rokoch tohoto storočia sa tvrdilo, že Pontský Pilát nikdy neexistoval. Lebo precízni Rimania mali presné záznamy, ako vidíme z pozostatkov ich archívov, našli sa mená takmer všetkých miestodržiteľov, len Pilát chýbal, v historických sa záznamoch jeho meno neobjavilo. Tvrdilo sa teda, že Pontský Pilát nežil v tej dobe. Až v tridsiatych rokoch tohto storočia sa objavila tabuľka, na ktorej bolo napísané „Pontius Pilatus“, dokázalo sa, že mala Biblia pravdu. A táto pravda je tvoja istota.

Druhý zmysel to má asi takýto: **Ide o pravdivý život v zmysle úprimnosti.** Tu sa už budeme dotýkať konkrétneho života každého z nás. Kresťan musí byť za každú cenu pravdivý a čestný v konaní aj v reči. My nemôžeme byť pokryteckí, podvádzať, robiť intrigy, konať aj hovoriť úskočne, nemôžeme byť využívační, nemôžeme robiť nič, čo má nejaký negatívny podtext. A ak takýto pás pravdy nemáš na sebe, tak potom zlyháva tvoj kresťanský život. Pretože toto je pravda, ktorú musíš mať na sebe, ktorou musíš byť opásaný.

Mnohokrát sa mi stalo, že mi vydali o niečo viac, vždy som sa potešil, potichu som vyšiel von a utekal, aby na to neprišli; tak to bolo pred obrátením. Ale po obrátení sa mi to stalo a ja som nevedel ako mám reagovať. Bojoval som v sebe. 'Veď toto mi nepatrí mal by som to vrátiť..., hanbím sa, veď budem vyzeráť ako somár...' Učil som sa vrátiť to.

Nedávno sa mi to stalo v čase kedy som mal finančný nedostatok. Jedna mladá pani v pokladni telefonovala a mala mi vydať z tisíckoruny tristo a ona mi vydala tých sedemsto, ktoré som ja zaplatil. Ostal som tam stáť a hovoril som si, 'toto by sa mi fakt zišlo'. Ale vrátil som jej to a bola veľmi rada. Keď začneme podvádzať a byť pokryteckí, konať a hovoriť úskočne, začíname hrať diablovu hru a v tomto ho neporazíme.

My často robíme a hovoríme veci, ktoré nemyslíme naozaj, ale dobre znejú, preto používame frázy a neúprimnosť. Toto nie je pravda, drahý kresťan, to je lož, bez ohľadu na to, či to ako lož vyzerá alebo nevyzerá. Niekedy robíme nádherné, úprimné a zbožné veci nie preto, aby sme boli poslušní Bohu, ale aby sme sa zavďačili ľuďom. A to je zase lož. Lebo jediné čo máš robiť je poslušnosť Bohu a vtedy máš uplatňovať kresťanské pravdy a hodnoty tak, aby boli uskutočnené v živote ale len kvôli poslušnosti Bohu. Ak to robíš preto, aby ťa ľudia pochválili, povzbudili, aby si niečo získal, tak nemáš na sebe pravdu. Satan na teba zaútočí lebo bude mať na teba právo – v tej oblasti si sa správal ako on; zlomí ťa a padneš.

Takéto veci to je ako voľná tunika vojaka, ktorá sa ti zaplieta medzi nohy a bráni ti chodiť priamo. Znemožňuje nám to aby sme boli aktívni, účinní a znemožňuje nám to aby sme používali ďalšiu zbroj. Pravda a úprimnosť tvojho života je na prvom mieste. My musíme odložiť akúkoľvek pretváрку. Ak niekomu povieš 'mám ťa rád' a nemáš to ako motív v srdci, tak je to lož. Samozrejme niekedy môžeme mať hnev ale ty si sa rozhodol, že budeš mať rád. Ale keď tvrdíš, že máš rád a nechceš mať rád, tak klameš.

Musíme odložiť pretváрку a prestať robiť a hovoriť veci, ktoré nemyslíme vážne. V každom ohľade, v každom jednom vzťahu, ktorý máš. Nedávno som bol v jednom kruhu kresťanov, za niečo sme sa modlili. Jedna sestra hovorila, že by chcela pracovať viac, tak ako by mala. Prvé čo ma napadlo bolo, 'netráp sa takou blbosťou, veď niečo si sprav a máš padla.' Potom som sa zahanbil, lebo som si uvedomil, že v Písme je napísané niečo iné. Keď pracujete, pracujte ako Pánovi, stojíte tam. A tam nie je napísané, že dobrému zamestnávateľovi pracuj ako pre Pána a zlému niečo kľudne 'ulej'. Pavol dokonca napísal, 'vy otroci slúžte ako Pánovi' Ef 6,5-8. S takým nasadením ako pre Pána. Takže my máme robiť všetko ako pre Pána Ježiša. Všetko čo budeme robiť a hovoriť máme myslieť vážne. Musíme byť pravdiví, otvorení a úprimní, aby sme mohli robiť to, čo od nás žiada Boh. Tu už nastávajú tie problematické oblasti.

Prišiel som o vodičák a prišli za mnou ľudia s tým, že tam majú známosti, prihovoria sa, niečo im tam "pošupnem" a bude to... Dlho som sa modlil, Pane, ja tie papiere, čo si môžem dovoliť? Nehľadal som známosti; ale predsa došlo k tomu, že sa tam niekto "pohovorí". Uvedomil som si že toto sú veľmi chúlостivé situácie, kedy stojíme na veľmi tenkej čiare kedy vstupujeme do sveta alebo nevstupujeme do sveta. Keď dáme na toto argument, že by sme sa inak nikde nedostali, tak to je telesnosť. My nemusíme bojovať svetskými prostriedkami. My nemusíme získavať božie veci skrze známosti a podplácanie. Bol sme na jednom známom mieste, kde sa stretáva veľa kresťanov a boli tam dlhé rady na obed. Prišli sme neskoro, tak sme museli stáť polhodinu v rade. A ja som to sledoval a začal som si klásť otázky o čestnosti, pravdivosti, totiž jeden kamarát tam "náhodou" vpredu uvidel iného kamaráta, pristavil sa pri ňom a celkom náhodou si zobral svoju porciu obeda... Je to lož? Je. Bez ohľadu na to, aké si uvedieme argumenty, že sa ponáhľam, že som dôležitý... Medzi nami takéto veci nemôžu panovať, ak panujú vo svete - nech sa páči. Inak nebudeme môcť konať to, čo od nás chce Boh.

Diabol nenávidí priesačnú pravdu. Ak budeš čestný, úprimný a do bodky dodržíš čo máš, potom budeš víťaziť. A to už je na každom z nás, to už je náš osobný boj. Nedá sa to uplatňovať zákonícky, ale vždy musíme cítiť čo je správne a čo je nesprávne. Diabol miluje tmu a uteká pred svetlom, preto potrebujeme čestný postoj k sebe a spoliehanie sa na pravdu Božieho slova a poslušnosť Božiemu slovu.

Takže opasok kresťana má dva aspekty:

1. **Spoliehanie sa na pravdu Božieho slova bez ohľadu na vlastné skúsenosti;** (Biblia hovorí, že je to takto, ja to budem poslúchať.) Ja neviem, či mám dar uzdravovania, ale keď Biblia hovorí, že sa mám modliť za uzdravenia tak ja to budem robiť, aj keď nevidím veľa zmien. Začal som to robiť - a videl som už niekoľko uzdravení. Niektorí boli uzdravení hneď, niektorí o pár dní, niektorí o dlhší čas. Písmo hovorí, že sa to bude diať, keď to poslúchneme a preto to máme robiť a to bez predpisovania Bohu ako to má vyzeráť. Je to úplné spoľahnutie sa na pravdu Božieho slova.
2. **Absolútne čestný a úprimný postoj k sebe,** kedy nebudeme robiť nič, čo sa týka nejakej falše, pretvácky a podvodu. Toto je prvá zbraň k boju, ktorú máme k dispozícii.

Boj 05

Rôzne démonské mocnosti a sily zla stoja proti nám, aby nás zničili. Najprv duchovne, neskôr fyzicky.

Pozrime sa na spoločnosť: vládne v nej smrť v rôznych podobách – filmy sú plné rozličných spôsobov zabíjania, ľudia v nich sú škrtení, podrezávaní, vešaní... Oslavujeme smrť, svetu sa akoby páči keď druhí zomierajú. Sex spôsobuje smrť - skrze pohlavné choroby ako je AIDS, vojny spôsobujú smrť, rôzne závislosti - na drogách a pod. Satan pôsobí množstvom prostriedkov. Pavol VI. raz povedal: "Celé spoločnosti padli pod vládu diabla... Sex a narkotiká zabezpečili otvorené dvere pre Satanovu infiltráciu do spoločnosti. Jednou z najväčších potrieb tejto doby je ochrana a obrana proti tomuto zlu, je to Satan, knieža tohto sveta."

Satan a jeho démonské mocnosti sú veľmi rafinované. Používajú pravdu, ale iba ako polovicu - polopravdu. Vedia ju používať veľmi šikovne a my naletíme, keď nie sme pripravení, preto potrebujeme poznať spôsoby a zbrane ich boja a spôsoby a zbrane nášho boja. Keď sa Ježiš v príprave na svoju službu postil 40 dní, nakoniec bol veľmi slabý. Vtedy k Nemu prišiel Satan, videl že telesne je slabý a myslel si, že to je Jeho slabý moment. Pretože Satan nemá telo, nevedel, že keď si telesne úplne vyslabnutý, môžeš byť duchovne oveľa pevnejší.

To je cieľom pôstu, získať duchovnú silu a pevnosť. Prišiel k Ježišovi a hovorí, "Ak si Boh, premeň tento kameň na chlieb." (Mt 4,3) Satan dobre vedel, že on je Boh, lebo Ježiš ho stvoril, a on prišiel k svojmu stvoriteľovi.... "Skrze neho a v ňom bolo všetko stvorené," je napísané v liste Kolosanom. Satanovo "ak" je spochybňovanie pravdy. Ježiš mu nič neodpovedal, neargumentoval s ním, len citoval Knihu Dt 8,3: "Nie len chlebom je človek živý." Je to kniha, ktorú teológovia dnes najviac spochybňujú, tvrdia, že nie je originálna, že nie je autentická, že je to len kompilácia teológov neskoršej doby. Ježiš citoval knihu, o ktorej dnes teológovia tvrdia, že nie je pravdivá.

To znamená, že na Satanove útoky nemáme odpovedať inteligenciou, ani pocitmi, ale Písmom. My musíme hovoriť to, čo hovorí Božie slovo a nie Satan alebo moje pocity alebo názormi spoločnosti v ktorej žijeme. Viete koľko ľudí hovorí, že Biblia je zastaralá, my sme predsa už na konci dvadsiateho storočia... Satan potom zobral Ježiša a povedal: "Vrhni sa dolu z chrámu, nič sa ti nestane, veď ťa anjeli ponesú na krídlach, všetci tovidia budeš slávny a začneš svoju službu..." (Mt 4,5), ale Ježiš povedal, "nebudeš pokúšať svojho Boha," - Dt 6,16. Zaujímavé tu je, že diabol hovoril pravdu, citoval Ž 91,11-12, ale vynechal kľúčový zmysel toho verša. Ježišovi povedal: "veď Boh povedal, že ťa anjeli zoberú na ruky a neudrieš si nohu o kameň!", ale v Žalme je napísané, že ak budeš kráčať s Bohom on už vydal príkaz svojim anjelom, aby ťa chránili aby sa ti nestalo náhodou nič zlé, dokonca, že ani nohu si o kameň neudrieš, čiže aby sa ti nestalo nič zlé.

Keby Ježiš "náhodou" spadol z veže chrámu, anjeli ho zachytia, ale keby sa tam vrhol sám, nikdy by to neurobili. Rozdiel je v dôraze na vec, ktorú treba urobiť. Keď my naschvál vyvoláme zlú vec, Boh nás nebude zachraňovať. Toto bolo jemné pokúšanie, prekrútené citovanie Písma. Pravda rafinovane prispôbená svojim záujmom. V duchovnom boji nepoužívame inteligenciu, ale pravdu, spravodlivosť, vieru, nádej, lásku, božie slovo a modlitbu.

Verš Ef 6,14: Oblečte si pancier spravodlivosti. Bol to ľahký pancier, ktorý sa skladal z kovových šupín, kúskov kovu pripevnených na plátne, alebo bol zložený s páskov kovu, ktoré sa prekrývali takže to vytváralo pancier. Niekedy sčasti chránil aj chrbát, ale nie vždy. Niekedy chránil ľadviny, nie vždy, hlavne ochraňoval hrud' a brucho. V hrudi je srdce, pre nás veľmi dôležité. Doslovný preklad tohoto verša z gréčtiny je: oblečte si pancier, ktorým je spravodlivosť. Musíme sa dozvedieť, čo je tou spravodlivosťou.

Pancier spravodlivosti teda chráni srdce. Prís 4,23: "Predovšetkým stráž a chráň svoje srdce, veď z neho vychádza život." To znamená, že to, čo máš v srdci určuje beh tvojho života. Nie tvoja hlava, nie tvoje rozhodnutia, ale to čo máš v srdci. Častokrát nevieme, čo tam máme. Čudujeme svojim reakciám, nevieme prečo konáme tak a tak; problém je v srdci. To, čo tam je určuje tvoje správanie a tvoje skutky. Pán hovorí o tom, že "strom sa pozná po ovoci" – Mt 12,35. Čo je vnútri stromu, to začne byť na jar a na jeseň vidieť. Ak je vnútri stromu niečo zlé, potom ovocie sa ukáže tiež ako zlé. Čo je vnútri v nás, to sa prejaví. Moje deti sú dnes ešte "skryté" vo mne, tak sme aj my boli skrytí v Abrahámovi a ak on je otcom viery a my uveríme, tak vtedy sa stávame jeho deťmi. To čo máš v srdci, čo je tam skryté, to produkuješ. Ježiš hovoril, "čím srdce preteká, to ústa hovoria," Čoho máš plné srdce, to nemôžeš potlačiť, to raz

povieš. Mt 12,34: "Dobrý človek z dobrého pokladu srdca vynáša dobré, zlý človek vynáša zlé." Mt 15,10: "To, čo z človeka vychádza, to ho znesväcuje." To, čo z úst vychádza je zo srdca a to ťa znesväcuje alebo posväcuje, takže dávaj pozor na svoje srdce, čo sa tam dostane. Musíš ho veľmi dobre chrániť, aby sa doňho nedostalo žiadne zlo. Musíme byť čistými nádobami – my sme Božie nádoby – (Rim 9,20) a musíme obmývať svoje srdce poslušnosťou Božiemu slovu. Keď poslúchaš Božie slovo, tak čistíš svoje srdce.

Je to preto, aby si nežil v hriechu a tak isto prijímal a spoliehal sa na odpustenie starých vyznaných hriechov. Aj toto spoľahnutie sa na odpustenie je poslušnosť Božiemu slovu. Takto musíš stále obmývať svoje srdce, toto je naše čisté svedomie, že sme spoľahnutí na to, že tvoje hriechy sú ti odpustené. Ako často sa nám vynárajú staré hriechy?! Veci, ktoré sú dávno preč. Zrazu si na ne spomenieš, zrazu ich máš vo svojej mysli - to je Satan, ktorý ťa obviňuje, ktorý prináša do tvojej mysle staré veci, aby si sa obviňoval. Ty sa musíš teraz spoliehať na Božie slovo. 1Sol 5,8-9: "My, ktorí patríme dňu, budme triezvy a oblečme si pancier viery a lásky a budme oblečení v prilbe nádeje na spasenie, veď boh nás neurčil, aby sme prepadli hnevu, ale aby sme došli spásy, skrze Ježiša Krista. On zomrel za nás, aby sme my žili spolu s ním." Takže pancier spravodlivosti, to je pancier viery a lásky.

Teraz si vysvetlíme vieru. V ČO veríme? Naša viera sa upiera na spravodlivosť Ježiša, ktorý bol absolútne spravodlivý a ktorý zomrel namiesto nás. Vierou v toto a pokáním, to znamená že si sa rozhodol zmeniť svoj život, odvrátiť sa od zlého a veriť v Ježiša Krista. A veriť v Ježiša Krista znamená poslúchať to, čo Ježiš hovoril. A tak máš nový život - poslušnosťou Ježišovi Kristovi. A ak máme túto vieru a pokánie, tak sme ospravedlnení. Rim 3,23-26: "Všetci zhršili a sú ďaleko od božej slávy, ale sú ospravedľňovaní zadarmo, jeho milosťou vykúpením v Kristovi Ježišovi. Jeho ustanovil Boh aby sa svojou vlastnou smrťou stal zmiernou obeťou pre tých, ktorí veria. Svoju spravodlivosť preukázal v tomto čase, aby bolo zjavné, že je spravodlivý a ospravedľňuje toho, kto žije z viery v Ježiša Krista." Takže toto je naša spravodlivosť, že veríme, že spravodlivý Ježiš zomrel za nespravodlivých ľudí a keď v to veríš, potom Boh ťa vidí ako spravodlivého človeka. Toto je viera v spravodlivosť Ježiša Krista a ona sa nám stáva pancierom, ochranou.

Vo Flp 3,9 Pavol porovnáva dva druhy spravodlivosti: "Chcem byť nájdený v ňom, (v Kristovi) nie z vlastnej spravodlivosti, ktorá je zo skutkov zákona, ale s tou, ktorá je z Ježiša Krista, spravodlivosti z Boha, ktorá je založená na viere." Pavol hovorí, chcem aby Boh videl, že sa spolieham na to, že Ježiš Kristus bol spravodlivý a že zomrel namiesto mňa a nechcem sa Bohu vykazovať, že som všetko dokázal urobiť, že mám svoju vlastnú spravodlivosť. My už vieme, že je to nemožné. Je nemožné, aby si naplnil všetky dobré, morálne a sväté požiadavky náboženstva, požiadavky desatora, všetky požiadavky Ježiša Krista vlastnou silou. Mnohí sa o to snažia, ale takto si pancier spravodlivosti, viery a lásky neoblečieš.

Vlastná spravodlivosť je, že sa spoliehaš, že si dodržal všetko, čo si podľa náboženských príkazov mal. Pavol hovorí, že to nestačí. Protiváhou, alternatívou k tejto spravodlivosti je spravodlivosť z viery, ktorá verí v zástupnú obeť Ježiša Krista na kríži. Ak veríš, že Ježiš bol potrestaný namiesto hriechov všetkých ľudí a ak si sa rozhodol poslúchať učenie Ježiša Krista, potom ťa Boh vidí ako spravodlivého človeka.

Keď Pavol hovorí o pancieri, tak mieri na ten pancier, ktorý chráni naše srdce a hovorí, "obleč si pancier spravodlivosti" a my sa začneme o niečo snažiť. Často dostávam na otázku: 'Veríš v Ježiša Krista? Patríš Ježišovi?' odpoveď: 'Snažím sa o to.' To je šmykľavá pôda po ktorej sa nedá kráčať. Treba si ujasniť rozdiel medzi odovzdaním sa Kristovi a uskutočňovaním svojho odovzdania sa. V tejto otázke nehovorím o tom či to uskutočňuješ. Keby som povedal: 'Uskutočňuješ svoje spasenie v Kristovi?' Na to sa dá odpovedať: 'Áno, snažím sa a dávam zo seba to najlepšie.' Ale keď sa spýtam: 'Veríš v Ježiša Krista?', to je otázka o tvojom rozhodnutí spoľahnúť sa na Neho a dá sa odpovedať iba áno alebo Nie. Iná odpoveď neexistuje. Ja som ženatý a keď sa ma niekto opýta: 'Si ženatý?', nemôžem odpovedať: 'Myslím...' '...Snažím sa o to...' Musím odpovedať, 'Áno som!' Už som sa rozhodol, už som sa oženil. Viem to, rozhodol som sa s tou ženou tráviť život... Ak veríš v Ježiša Krista tak nemôžeš povedať 'myslím', jedine ak to ešte nie je skutočná viera, ak ti to ešte nie je jasné či veríš alebo nie, vtedy ešte neveríš pevne, ešte si sa nerozhodol, že mu podriadiš svoj život a toto je ten podstatný a rozhodujúci moment tvojej viery.

Takže ak veríš v Ježiša, potom si oblečený do spravodlivosti Ježiša Krista a nemusíš prinášať Bohu svoje úsilie s prosbou 'Bože prijmi ma, veď ja sa snažím...' On ťa prijal kvôli Ježišovi Kristovi, nie kvôli tvojej dobrej snahe. Áno On bude od teba očakávať nový život a ty musíš zo seba dávať to najlepšie. Nikdy nemôžeme povedať, že sme dokonalí, ale ty vieš či dávaš to najlepšie, alebo dávaš polovicu. Ak budeš oblečený do snahy predstaviť sa čo najlepšie pred Bohom spôsobom: 'Nemáš mi čo vyčítať Bože, ja musím ísť do neba, lebo som všetko spravil čo si chcel!' potom satan nájde veľa trhlín v tvojej sebaistote, ktorými ťa zmetie. Príde a povie: 'Naozaj si si taký istý, že si bol plný lásky keď si dával tú almužnu...?'

Ty sa nespoliehaš vierou ale tým čo si dokázal urobiť pre Krista. Toto ale nie je vysvedčenie do neba. Ak teda budeš chcieť mať svoju spravodlivosť, Satan nájde veľa prostriedkov na to, ako ti poškodiť srdce. Potom začne tvoj život kolabovať. Preto je toľko problémov, tie zvykové hriechy - Satan poškodzuje tvoje srdce, on sa ti tam dostal. Produkuješ zlé veci. Zmena nie je v lepšej snahe niečo dokázať, je to len v pokání, v zmene srdca, je to v tom aby si sa nechal zasiahnuť v srdci. Preto si musíš obliecť spravodlivosť Ježiša Krista.

Keď chodíš v istote Ježišovej obety na kríži, keď si si istý, že zomrel za teba, potom ťa nebude trápiť Satanovo obviňovanie. Keď bude hovoriť: 'Toto je príliš veľký hriech, toto sa Bohu nepáči!', ty povieš: 'Čo blázniš, veď On zomrel za všetky moje hriechy!' Takže ak vieš, čo urobil Ježiš na kríži, potom môžeš mať čisté svedomie a môžeš ísť pred Boha. Keď si si istý krížom tak aj keď padneš, čo určite padneš, tak vstaneš a vyznáš sa nášmu Bohu, ktorý odpúšťa. V 1Jn 5 je napísané, že ten, kto sa narodil z Boha nehreší, ale neznamená to, že určite nezhrešíme ale to, že zvyk kresťana nie je hrešiť, že to nie je jeho životný štýl. Keď už padneme, keď už zlyháme, keď už sme dovolili hriechu, vábeniam, priamemu démonskému útoku, aby sme sa nechali zvieŕť do hriechu, stačí, že vieš že máš vstať.

Jedna sestra dnes hovorila: Tolko padám, tolko padám...! Ale vstávam! Hovorím: Haleluja! Čo čakáš, že nepadneš? Treba sa tešiť z toho, keď nepadneš, ale ak sa ti to stane tak vstaň a choď ďalej. Vyznaj svoj pád a potom si buď istý, že ťa Ježišova krv očistí a vtedy keď to urobíš, zasa si pred ním čistý a spravodlivý. Toto sa s tebou stane vždy pri vyznaní hriechov. Ale to, že ti boli odpustené vôbec nie je pre tvoju dobrotu, inak by to vôbec nebolo možné. Ako by nám mohol Boh odpúšťať pre našu dobrotu? Znamenalo by to, že zhríš, potom sa snažíš robiť pol roka dobre a prídeš vyznať svoje hriechy a povieš 'už som pol roka dobrý a ja viem, že mi bude odpustené.' To je blbosť, Boh nám odpúšťa bez toho, aby sme sa už zaslúžili o dobro. Boh nám odpúšťa keď vyznávame svoje hriechy, je to pre Jeho milosť. Hebr 10,22: "Prístupujte pred Boha so srdcom očisteným od zlého svedomia."

Keď hriechy vyznáme tak sú preč. Ž 103,12: "Ako je ďaleko východ od západu, tak od nás vzdáľuje naše nevernosti." Je to tak ďaleko ako východ slnka o západu slnka. Stretne sa niekedy východ so západom? Nie nikdy sa nestretne. Tvoje hriechy sú tak ďaleko od teba a už sa nevrátia. Potom budeme pevní a nebudeme neistí, keď vieme o tomto odpustení v Kristovi, toto je naša duchovná obrana. Sme si istí odpustením v Kristovi a preto máme spravodlivý vzťah s Bohom. Pozerá sa na teba kvôli Ježišovi ako na spravodlivého človeka. Nie pretože si dokázal veľa dobrého, ti Boh povie, 'áno si úžasný, si usilovný, teším sa z toho, čo robíš,' ale pretože sa pozerá na tvoju vieru v Ježiša a touto vierou si sa ocitol v Ježišovi Kristovi. V Kristovi ťa Boh vidí ako spravodlivého. Teda sme ospravedlnení, sme prijatí a to z milosti jednoduchou vierou v kríž. Že nemáme svoju spravodlivosť ale spravodlivosť Kristovu. Toto je obrana proti výčitkám zlého, proti zlému svedomiu, proti ohováraniam.

Diabolos - Satan v gréčtine znamená rozdeľovač a tak isto ohovárač. Je to ten starý ohovárač, ktorý stále vyťahuje nejaké klebety a stále ich nejako prikrášľuje, len aby na nás útočil. V Písme je o nás napísaná takáto pravda: 2Kor 5,21: "Toho, ktorý nepoznal hriech, /Ježiša/, učinil Boh hriechom, aby sme sa stali božou spravodlivosťou v ňom, /v Kristovi/." Niekedy je dobré si predstaviť Ježiša na kríži ako hriech, to, čo tam visí, je stelesnením všetkého zla a to bolo potrestané. To sa malo stať tebe, ty si tam mal visieť, lebo ty si bol zlý, ty si bol hriešny, ty si mal byť zabitý. Toho, ktorý bol nevinný Boh urobil hriechom, zavesil ho na kríž, aby ty si bol spravodlivý, aby si mohol žiť. Takže toto je spravodlivosť daná nám skrze vieru, ty len musíš veriť, že to tak je.

Dôkazy sú v Božom slove a to nijak inak nedokážeme, len že mu uveríme. Argumenty a dôkazy pre vieru neexistujú, viera je viera. Viera je spoľahnúť sa. A vtedy sa začne zvláštny proces, kedy ťa Boh začne vyučovať vo viere, ty budeš rásť vo viere a budeš spoznávať nové veci. Musíme byť presvedčení, kým sme sa stali v Kristovi, to je naša ochrana. Ja som Kristov vyvolený. Ja som jeho spravodlivý muž, ja mu patrí, som jeho dieťa, jeho brat, som jeho a musím byť o tom presvedčený. Ak nie, potom príde Satan a povie: 'Nie, ty nepatríš Bohu.' Treba mu povedať: 'Ale čo si to vymýšľaš, ja patrí Bohu a nikto ma od neho neodtrhne.' Rim 8,1; Rim 8,33-34: "Teraz však už nie je žiadneho odsúdenia pre tých, ktorí sú v Kristovi Ježišovi... Kto vznesie žalobu voči vyvoleným božím, (kto nám môže niečo vyčítať?!), veď Boh ospravedľňuje, kto ich odsúdi, veď Kristus Ježiš, ktorý zomrel a ktorý bol odsúdený je na pravici božej a prihovára sa za nás."

Takže Satan ťa obviňuje, ale na tvojej strane stojí Veľký advokát, ktorý hovorí 'Nie, ja ruším všetky obvinenia proti nemu a hovorím, že on je spravodlivý, lebo on verí vo mňa Otče, on je ospravedlnený.' Preto Pavol vyzýva, "Oblečte si nové človečenstvo, stvorené k božiemu obrazu v spravodlivosti a svätosti pravdy." (Ef 4,24).

Máš sa podriaďovať Ježišovi Kristovi, jeho spravodlivosti a máš žiť Jeho život. Vtedy sa bude skrze teba prejavovať spravodlivosť. Máš Ho poslúchať a byť Mu úplne podriadený. Inde hovorí: "Žite ako deti svetla a ovocie svetla je dobrotivosť, spravodlivosť a pravda." (Ef 5,9). Tieto veci viery pôsobia a sú uplatňované skrze lásku. Lásku ku Kristovi, ďalej prejavujú v živote. Citujme Gal 5,6: "V Kristovi nezáleží, či je niekto obrezaný či nie, rozhodujúca je viera (v Krista) ktorá sa uplatňuje láskou."

Čo je to viera a láska? Na lásku máme taký zdeformovaný pohľad, vidíme to ako niečo nereálne, niečo mäkučké. V evanjeliu je opísaný iný druh lásky.

Zamerajme sa teraz na vieru. V ten deň keď bol Ježiš zatknutý a Peter ho zradil, tak Ježiš sa za neho modlil. Oslovil ho nie ako Petra, menom, ktoré mu sám dal, ale menom, ktoré mal predtým a to bolo "Šimon". Šimon znamená "trstina zmietaná vetrom". Keď prišiel k Ježišovi, On mu dal nové meno, čo vtedy zároveň znamenalo poslanie. A Šimon sa odvtedy snažil, veď dostal nové poslanie – byť pevný ako skala. V našej kultúre to tak nechápeme, nosíme mená bez obsahu, tiež mnoho slov sme vyprázdňili od ich pôvodného zmyslu a obsahu. Zamyslime sa nad svojim menom a či jeho význam naplňujeme svojim životom.

Ježiš teda hovorí: "Šimon, dnes večer ma zradíš." On na to: "Ja, Pane? Ja som pevný ako skala, pôjdem do basy, aj na smrť pôjdem." "Nie, nie dnes ma zaprieš, ale ja som sa modlil a prosil som za teba, aby nezanikla tvoja viera." Nemodlil sa za to, aby Peter nezomrel, nemodlil sa za to, aby nestratil hĺbku svojho srdca, modlil sa za jeho vieru a predsa vedel, že ho zradí. Pretože aj keď Pána zaprel, aj keď ušiel, všetko mohlo byť napravené a pokračovať ďalej, kým nezanikla jeho viera v Ježiša. On ho zaprel, ale neprestal v Neho veriť. A kým mal na sebe pancier viery, keď vykonal zlý skutok, aj tak to bol len čiastočný pád. Ježišovi veľmi záležalo na Petrovej viere, lebo viera nám dáva víťazstvo.

Táto viera pôsobí a uplatňuje sa skrze lásku. Gal 5,6: "V Kristovi nezáleží, či je niekto obrezaný a či nie, rozhodujúca je viera (v Krista), ktorá sa uplatňuje láskou." Inak povedané, v Kristovi nezáleží na tom, či niekto uplatňuje všetky náboženské povinnosti, rozhodujúce je to, či žije z viery a či to prejavuje láskou. Útočím na obraz Kresťanov, ktorí sú každý deň v kostole, ale v živote to nevidno. Neuplatňujú charakter Ježiša Krista vo svojom každodennom správaní, nežijú v pravde. V Kristovi nezáleží, či niekto dodržal to, čo treba ale rozhodujúca je viera v Krista, ktorá sa uplatňuje láskou. Láska ku Kristovi sa musí prejavovať v živote.

Láska ku Nemu sa prejavuje tvojou poslušnosťou k Nemu, k Jeho slovu, voči Jeho príkazom a požiadavkám. Jn 14,15 a Jn 14,23 Ježiš hovorí: "Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania." Znamená to /budete robiť, čo som vám povedal. Ak ma milujete budete počúvať moje slovo." Takto sa prejavuje viera v Ježiša Krista - prejavuje sa láskou, ktorej dôkazom je poslušnosťou voči Nemu. Filemonovi Pavol písal: "Počul som o tvojej viere a láske ku všetkým bratom." Fil 1,5.

Možno odteraz, keď budete čítať evanjelium všimnete si dve veci, viera je spojená s láskou. Nikdy nie je láska povýšená nad vieru, pretože láska nám nedáva víťazstvo v Kristovi Ježišovi ale je to viera. Evanjelium najviac hovorí o viere a nie o láske. Modrou farbou som si podčiarkol kde sa spomína viera a žltou kde sa spomína láska a žltej farby je tam oveľa menej. Ježiš Kristus na zem priniesol vieru v Neho, ktorá sa uplatňuje láskou a láska je prejav viery. Keď sa budeš usilovať byť milým človekom bez toho aby si chápal kto je Ježiš, tvoja láska bude zlyhávať, lebo nemáš dôvod byť naplnený láskou a dávať ju ďalej. Len plnenie nejakých náboženských rituálov nestačí. Jeden Írsky biskup charakterizoval život katolíkov vo svojej krajine takto: "Paddy Murphy, (v slovenčine sa dá povedať Jožko Mrkvička), nevynechal kostol ani jednu nedeľu vo svojom živote, ale šiel do pekla za to, čo robil v pondelok."

Bez viery uplatnenej láskou, bez životného štýlu viery, ktorý sa prejavuje láskou nebudeme spasení. Je to viera teoretická, nie aktívna.

Teraz chcem poukázať na jeden rozmer lásky, ktorým sme na ňu ešte možno nepozerali. Pies 8,6-7: "Silná je láska ako smrť. Lásku neuhasia ani veľké vody, rieky ju nezaplavia." Prečo ako smrť? Smrti sa nikto nemôže vzoprieť, nemôže jej nikto uniknúť, nikto ju nepremôže. Preto je láska tak silná ako smrť, láske nikto neunikne, nikto ju nepremôže, nikto sa jej nemôže vzoprieť. Láska nás chráni pred zlými vecami ako je zloba, agresivita, neodpustenie, závisť, horkosť, sklúčenosť, hnev, poddávanie sa, presadzovanie sa, nepravosť, pycha...

Ak máš lásku, tieto veci nebudú vnikáť do tvojho života. To znamená, že pancier spravodlivosti viery v Ježiša Krista sa prejaví láskou a tieto zlé veci ti nevojdú do srdca. Kľúčom je život viery, ktorý je praktizovaný láskou. Láska je praktické rozhodnutie, nie plno pocitov, miloty a dobrotivosti; tie sa pridružia. Lásku má ten, kto sa podriadil poslušnosti Ježišovi, bez ohľadu na to, čo cítil. Poznám ľudí, ktorí nekonajú skutky lásky, lebo povedia: 'To by bolo falošné, veď ja to tak necítim.' Potom si rob svoje evanjelium... Keď ti Ježiš povedal, že máš byť pri tom človeku bez ohľadu na to, či sa ti ten človek páči alebo nie, tak pri ňom budeš - len preto, že si sa podriadil Pánovi, a toto je prejav tvojej lásky a nie tvojich pocitov. Potom k tebe príde aj moc lásky, potom sa ti stane, že v prítomnosti veľmi zlých ľudí zrazu budeš môcť byť kanálom božieho dotyku. Lebo kto ma to prinúti robiť? Nikto.

Budem citovať prejavy lásky v 1Kor 13,4: "Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá, nezávidí, láska sa nevychvaľuje a nie je domýšľavá. Láska nekoná nečestne, nehľadá svoj prospech, nedá sa vydráždiť, láska sa vždy raduje z pravdy a nech sa deje čokoľvek, láska vydrží, verí, má nádej láska vytrvá, láska nikdy nezanikne." My potrebujeme pancier viery, spravodlivosti a lásky, ktorý nikdy nezanikne, ktorý je bez trhlín, pretože keby si chcel produkovať lásku zo svojich síl, tak tá má trhliny, tá sa na tebe zlomí. Láska vždy chráni a vždy vytrvá.

Za pancierom viery, ktorá sa uplatňuje láskou sme bezpečne ukrytí. Ochráni naše srdce a naše svedomie. Boh sa ťa nebude pýtať, či si mal pocity láskavosti alebo dobroty voči druhým ľuďom, ale čo si uskutočnil bez ohľadu na to, čo prežívaš. Pretože ak sa rozhoduješ na základe toho, čo prežívaš a nazývaš to láskou, klanáš sa svojim pocitom. Nikdy nemôžeš povedať, 'ja tam nejdem, lebo ja ho neznášam.' Musíš uplatniť poslušnosť viere v Ježiša, teda sa podriadiš Jeho požiadavkam. To je láska. Láska a viera nikdy nie sú v rozpore ani protiklade. Najvyššia je láska, ale tu na zemi žijeme vierou a uplatňujeme ju láskou. Po smrti viera zanikne, ostane iba láska. Kto argumentuje láskou proti viere, nechápe posolstvo Novej zmluvy.

Keď zvestujeme Ježiša, preukážeme ľuďom lásku a pozveme ich do nášho kruhu. Ale potom im musíme ukázať požiadavky viery, ktorá je uplatnená láskou, potom sa musíme meniť. Ak totiž tvrdíme, ty musíš urobiť prvý krok, ja neprijmem čo hovoríš, vtedy uplatňujeme svoje nároky, neuplatňujeme evanjelium Ježiša Krista. Nemôžeme ani čakať neustále na Boží dotyk, poslušnosť je každodennou záležitosťou. Pohania boli fascinovaní tým, že kresťania si nerobili zle, keď na to mali chuť, nerobili to pretože sa rozhodli to nerobiť. Poďme sa modliť aby sme poznali pancier viery spravodlivosti a lásky a aby sme to vedeli prakticky chápať vo svojom živote. Je to druhá časť výzbroje, ktorá je ti daná, aby ťa Zlý nezložil. Ak nosíš na sebe pravdu, ak nosíš na sebe pancier viery spravodlivosti a lásky, potom môžeš začať víťaziť v duchovnom boji.

Boj 06

Topánky pohotovosti pre evanjelium

Ak sme vydali život Ježišovi Kristovi, to znamená že sme mu vedome podriadili svoju existenciu, rozhodli sme sa súhlasiť s tým, čo Ježiš Kristus hovorí a žiada a uskutočňujeme to vo svojom živote. Súhlasíme s Ním - veríme v Neho a robíme všetko tak, aby sme podľa Neho žili; ak súhlasíme s tým, že Ježiš Kristus je Mesiáš, On nás naplní svätým Duchom, ktorý nás uschopní žiť životom viery a poslušnosti Evanjelia.

Preto vieme niekoľko vecí: 1Jn 5,19: „Vieme, že sme z Boha, ale celý svet je pod mocou Zlého.“ To znamená, že všetci tí, ktorí uverili v Ježiša sa oddelili od sveta, vytvorili nový typ spoločnosti, ktorá patrí Bohu a je oddelená od spoločnosti sveta. Jeden z cirkevných otcov pri pohľade na kresťanov povedal, že toto je semeno božie a že tí ostatní to je semeno diabla. Hovoril pod vplyvom slov sv. Jána, že celý svet je pod mocou Zlého. Je ovládaný Satanom, jeho tyraniou, ktorá ho kontroluje, aby všade vládla vzburá. Aby sa svet prejavoval ako ten, ktorý odmieta Boha, neverí v Boha, ktorý bojuje proti Bohu.

Všetky tie úniky ľudí 20. stor. - alkohol, sex, drogy, sú snahou uniknúť z otroctva hriechu a nájsť vlastné naplnenie. Pije ten, komu niečo chýba, vo vášni hľadajú naplnenie. Je to potom ako s pitím slanej vody - čím viac piješ, tým si smädnejší a čím si viac smädnejší tým viac sa ti žiada piť. Je to začarovaný kruh v otroctve hriechu vzdialeného od Boha. Čím dlhšie to robíš tým je to horšie.

A vieme ďalšie veci: Vieme, že sme z Boha, ak sme prijali Ježiša Krista, ak Ho poslúchame a ideme za Ním, a že celý svet je v rukách Zlého. Vieme, že ten kto sa narodil z Boha nehreší, ale syn boží ho chráni a zlý sa ho nedotkne. Zlý sa nedotkne nikoho, kto sa narodil z Boha. Zrodený z Boha je každý, kto sa podriadil Ježišovi Kristovi tak ako Ježiš povedal, že musíme byť znovuzrodení zhora, z vody a z Ducha. My sme v bezpečí, Zlý sa nás ani nedotkne. Toto bezpečie nám však nie je dané pretože by sme nikdy nezhrešili. Je tam napísané: „vieme, že kto je z Boha nehreší“, ale nie je tam napísané, že sa nám to v živote nestane. Znamená to, že kresťan nezotrváva v hriechu.

Ak teda zhrešíme, máme dve možnosti: zostať v hriechu a žiť tak, a stále hovoriť že by som sa aj chcel zmeniť a nejako to proste ospravedlňovať alebo s tým prestať a zodvihnúť sa. Ten kto sa narodil z Boha nehreší znamená to, že nezotrváva v hriechu. Keď si padol, vstaneš. Táto bezpečnosť nám nie je daná pretože sme nikdy nezhrešili, ale preto, že Ježiš Kristus nás chráni, Ježiš Kristus chráni svoje deti. Lebo keby to, že už nikdy nezlyháš záviselo od teba, nikdy by si to nedokázal. Ale je napísané Syn Boží ho chráni, to znamená, že Satan sa nemôže na nás upnúť. To je doslovný preklad pre „zlý sa ho nedotkne“. On stále hľadá nejaké príčiny, nejaké zádrapky, aby sa na teba prisal, aby stále bol v tvojom živote. Bude útočiť, ale on už ťa nemá ako zajať, teraz sa snaží vytrhnúť ľudí z božieho kráľovstva. Ale nás chráni Ten, ktorý má v rukách všetku moc a On nám zaručuje bezpečnosť.

Povedal, „nikto ich nevytrhne z mojej ruky,“ - Jn 10,28, a inokedy sa vyjadril: „Nikoho kto príde ku mne neodoženiem.“ Keď sa budem spoliehať na seba, že ja to dokážem, tak ma ten Zloduch vytrhne, ale ak budem veriť že ma Ježiš nikdy neopustí, tak ma nevytrhne. To je spoľahnutie sa na Ježiša Krista. Takže keď bojujeme proti hriechu, robíme to s veľkou dôverou a istotou víťazstva a nie zo zúfalstva, aby sme náhodou neboli porazení.

Verš Ef 6,15 nám radí, že máme byť obutí k pohotovej službe evanjeliu pokoja. Čo mal obuté rímsky vojak? Nosil ťažké kožené sandále, boli to akési poločížmy. Vpredu mali otvor na prsty a mali okované podošvy, boli priviazané remienkami až do polovice lýtok, niekedy ozdobené zbytkami kostí. Umožňovali mu pevný pohyb, dlhé pochody a pevný postoj. Bránili pošmyknutiu sa, ale nebránili pohyblivosti. Dobrá obuv je prostriedok, ktorý nám umožňuje, aby sme boli pripravení. Byť k dispozícii. Topánky - obuv nám dávajú nasadenosť, to znamená, že sa mám o čo oprieť. Keď ideš na pole, tak si nedáš vietnamky alebo sandále, lebo tam je blato alebo hnoj. Ale keď si dáš poriadne bagandže, tak sa máš o čo oprieť. Dávajú nám možnosť konať s odvahou.

Čo by ste prvú urobili keby vás niekto prepadol v spodnom oblečení? Ja by som sa šiel rýchlo obuť, lebo v topánkach by som mohol lepšie utekať alebo sa brániť. Topánky sú základom efektívnosti. Ak je na vojne vyhlásený stav poplachu, tak si neslobodno vyzúvať topánky, závisí to od stupňa pohotovosti. Väčšinou je treba mať naskladané oblečenie pri posteli, aby sme sa vedeli v priebehu niekoľkých minút obliecť. Počas poplachu sa je treba rýchlo obliecť podľa dopredu nacvičeného postupu, aby bol človek hneď k dispozícii. Ale keď bol ale vojak v strážnej službe, tak musel spať obutý a oblečený - to sa kontrolovalo. Keby bolo treba rýchlo na povel konať a ty by si strácal čas šnurovaním a hľadaním topánok, mohlo by byť rýchlo po tebe.

Tento verš (Ef 6,15): Byť obutý v službe evanjeliu pokoja - je možné podľa originálneho slova hetoimasia vysvetliť dvoma spôsobmi, v závislosti od toho, akú gramatickú väzbu použijeme:

Jeden význam je ten, že **naše topánky sú „výstrojom evanjelia pokoja“**, čo potom preložíme ako: „Evanjelium pokoja nech je topánkami na vašich nohách, aby ste mohli pevne stáť.“ Ak žijeme evanjelium, tzn. si poslušný Pánovi, snažíš sa Mu porozumieť, nasleduješ Ho, hľadáš Ho, ideš za Ním, potom môžeš mať radosť z pokoja, ktorý plynie zo správneho vzťahu s Bohom. Pretože sa Ho nebojíš. Máš boží pokoj, ktorý ti dáva pevnosť v boji proti nepriateľovi.

Takisto je tu pokoj, ktorý plynie z nových vzťahov s tvojimi bratmi a sestrami; tie vzťahy sú plné pokoja, nemusíš súťažiť, nemusíš tých ľudí presvedčať, že si dôležitý, že si dostatočne dobrý na to, aby ťa mali radi. Toto sú nové vzťahy, ktoré si dostal a z nich plynie pokoj. Potom naozaj máme pevnú oporu našich nôh, z ktorou môžeme dobre bojovať proti silám zla. Voči čomu chránia topánky? Chránia pred poranením. Keby sme skúsili chodiť bosí, tak by nás to tak bolelo, že by sme o chvíľu sedeli a nemohli sa pohnúť. Čo sú v

duchovnom zmysle tieto kamienky a rôzne ostré predmety na ulici, po ktorých musíme kráčať? Sú to ťažkosti a máme po nich kráčať. Mnohí si to otočia, že nie oni kráčajú po ťažkostiach, ale ťažkosti kráčajú po nich. Lenže my sme víťazi, my máme víťaziť nad ťažkosťami, nie ony nad nami.

Náš život nevedú okolnosti ale Pán Boh. Všetky okolnosti v tvojom živote slúžia k tomu, aby Boh dosiahol svoje veľdielo v tebe. My kráčame po ťažkostiach života, po všetkých prekážkach, ktoré nám démoni akýmkoľvek spôsobom pripravujú. Sila evanjelia nám dáva do všetkého pokoj. Nehovorím, že sa tým nemáme teraz zaoberať. Rôzne krízy a hádky prenikajú do nášho života, ale my máme vnútorný pokoj, ktorý nám dáva sila evanjelia. Ani najväčšie ťažkosti nám ten vnútorný hlboký pokoj nevezmú. Toto je sila, ktorou prví kresťania čelili prenasledovaniu a tomu čo bolo pripravené na to, aby ich zničilo. Ten nádherný pokoj, ktorý nám Kristus dáva, ktorý prichádza zo života s Ním.

Predstavte si oceán, zmietaný veľkou víchricou a vlny, ktoré sa dvíhajú do obrovskej výšky. Vyzerá to hrozne, už len obyčajná búrka nás niekedy nastraší. Stačilo by sa však ponoriť 2 až 5 metrov pod hladinu a tam je úplný pokoj. Toto je obraz toho čo je v nás, tie víchry života idú, my budeme mať stále starosti a krízy, ale vo vnútri bude pokoj, ktorý nám je daný evanjeliom a nikto nám ho nevezme. Nie je to postoj, že 'všetko je mi fuk, ja som kresťan, ja to vydržím, je to môj kríž, ja to pretrpím...', to by sme sa premáhali a klamali by sme sami seba. Z toho sú vredy, zo snahy nevšímať si veci telesným spôsobom, z toho sú pokazené obličky alebo zlá krv. Toto je vedomý pokoj a istota v srdci, ktorá pramení z istoty v Bohu. Mňa Boh prijal, ja sa nemusím o seba báť. Predsa viem kam prídem, vstúpim k svojmu Pánovi. Nemusím sa báť, lebo mám istotu v Bohu. Som Boží priateľ, tzn. že viem, že nie som Jeho nepriateľ. Ja viem, že budem žiť večne a preto mám pokoj. Ty musíš vedieť na ktorej strane stojíš.

Si Boží priateľ? Ak nie si, tak buď si sa ním nestal, lebo nevieš ako by si sa ním mohol stať, alebo si si nie istý či si boží priateľ, aj keď si dlho veriaci. Musíš vedieť odpovedať, či si ťa Pán vyvolil alebo nie, či ťa prijal. Preto mám pokoj, lebo viem čo sa mi stalo, viem kto som, odkiaľ som prišiel, kam pôjdem, viem čo sa so mnou deje a to čo neviem, vie môj Pán a to mi stačí a viac vedieť nepotrebujem.

Druhá gramatická väzba poskytuje takýto význam: „**Topánky sú pohotovosťou ohlasovať dobrú správu.**“ Musíš byť vždy pripravený svedčiť o Kristovi, že začneš hovoriť o tom, že Pán Ježiš je tvorca pokoja, že od Neho máš život. Si na to pripravený hocikedy? Prečo budeš spasený? Mali by sme byť schopní vedieť ľuďom povedať, ako získajú záruku spásy, ako získajú pokornú istotu o tom, že budú po smrti prijatí Bohom.

My kresťania musíme dobre rozumieť evanjeliu a musíme ho vedieť dobre vysvetliť. Ste si istí, že viete evanjelium zrozumiteľne vysvetliť? Keby sa to nedalo, tak Ježiš Kristus by bol zapadnutý v histórii ako múdry muž, čo veľa toho povedal. Nemal by nasledovníkov, ale Ježiš nezapadol, lebo povedal, choďte a ohlasujte. Choďte a rozprávajte o tom čo sa stalo, čo som urobil, ja som vám dal moc, aby ste získavali druhých. A my tú moc máme – Mt 28,19-20. Keď pôjdeme a budeme hovoriť ľuďom evanjelium a evanjelium bude za nami stáť tým, že náš život je žité evanjelium, potom bude za nami moc evanjelia a táto moc dokáže ľudí zasiahnuť.

V Písme sú takéto výzvy. Kol 4: „Konajte múdro v styku s ostatným svetom.“ Hovorí sa tu tiež, že Cirkev Kristova je oddelená spoločnosť. Konajte múdro a využite čas, ktorý je vám zverený. My máme len určitý čas. V твоjich 24 hodinách denne je vždy určitý čas na to, aby si zvestoval Ježiša Krista akýmkoľvek spôsobom. Vaše slovo nech je láskavé a vždy určité / tzn. dobre mierené, dobre cielené/, okorené soľou nech viete ako ku komu prehovoriť.“ Stále musíš vedieť ako ku komu prehovoriť. Sv. Peter: „Buďte vždy pripravení dať odpoveď tomu kto by vás vypočúval o nádeji, ktorú máte.“ (1Pt 3,15) Musíme vedieť odpovedať a zvestovať evanjelium všetkým, ktorí sa zaujímajú. Musíme vedieť odpovedať na otázky ľudí z vonku a aj ľudí ktorí sú formálne v Cirkvi. Musíme vedieť odpovedať ako je to s Bohom a s tebou.

Čo znamená takáto príprava? Štúdium Písma. Musíš mať jasno v oblastiach kresťanského života a v pravdách viery. V niekoľkých dogmách, ktorým ako kresťan veríš, pretože dnes je mnoho tých, ktorý hovoria zriedené veci o evanjeliu. V tomto čase sú po meste vylepené plagáty, na ktorých jeden indický guru (Sri Chinmoy) tvrdí, že vnútorná cesta pokoja je jednou z alternatív ciest k Bohu. Ale neexistuje „jedna z alternatív“, je len jedna cesta k Bohu a to je Ježiš. Evanjelium Ježiša Krista je nekompromisné v tejto otázke, je len jedna cesta k Bohu. Musíme sa vedieť dobre orientovať, aby sme dokázali ukázať na pravdy viery. Takáto bdelá pohotovosť a nasadenosť je veľmi stabilizujúci faktor v tvojom živote a aj iných privádza do slobody.

Aby sme pokoj mohli odovzdať, predovšetkým ho sami musíme mať. Ak budeme hovoriť o tom čo nemáme, čo sami neprežívame, budeme len informovať o niečom, a ľudia uvidia, že nemáme. Ostatní cítia a vidia, či to, čo hovoríme sú teórie alebo je to skutočnosť. Evanjelium zbavené života nemá moc, kázanie z informácií, z kníh nemá moc. Ak sa rozpráva o kresťanstve veľa dobrého a pekného, veľa podobenstiev len aby sme presvedčili ľudí, nech sú lepší a morálnejší, to nemá moc meniť človeka. Jednému známemu slovenskému kazateľovi položili otázku, čo by chcel dosiahnuť svojím rozprávaním o Bohu. Odpoveď bola: „Aby boli ľudia lepší, aby bola spoločnosť lepšia. Je to nešťastný omyl.“

Evanjelium neprišlo na to, aby spravilo svet lepším, ale je tu na to, aby nás spasilo. Aby sme mohli prísť k Bohu Otcovi. My nemôžeme ľuďom povedať 'buďte lepší', môžeme im doniesť Krista – a oni budú iní. Kresťan sa rozlúči s hriechom, musí sa, ale spraviť ho lepším nie je náš cieľ. Mnohí ľudia bojujú za to, aby boli ľudia lepší, aby bol svet lepší, ale to je snaha o lepšiu morálku spoločnosti. My musíme priniesť svetu spasenie v Kristovi a vnútorné poznanie Boha, a kto ho prijme ten ho prijme a kto nie tak nie. Následky sa dostavia, to už je zodpovednosť každého osobne.

Musíme mať istotu, že sme Bohom prijatí skrze vieru a nie mať neistotu snaženia sa o prijatie. Toto zdôrazňujem, my sa nesnažíme preto o dobrý kresťanský život, aby nás Boh mal rád a prijímal. Usilujeme sa, aj ja sa usilujem, nechcem hrešiť a vyhýbam sa zlým veciam. Svet nás bude stále zvädzať, ale my nemusíme reagovať, my máme silu na to, aby sme nereagovali. Ale nesnažíme sa preto, aby sme boli Bohom prijatí, lebo keby sme sa snažili preto, aby nás Pán Boh prijal, tak potom sa zoderieme. My už žijeme pre Boha, lebo nás prijal pre vieru v Krista a preto mu robíme česť. Keď padnem tak znovu vstanem a On mi odpustí a táto istota je zdrojom pokoja. Nie to, že som dobrý. Myšlienka 'Boh ma prijíma pretože som dobrý' je zlá. Nesmiem sa snažiť preto, aby ma Boh mal rád. Nežiješ svoj čistý kresťanský život preto, aby ťa Boh prijal, ale preto lebo ťa už prijal. Ak to nemáš vyriešené tak budeš stále vyčerpaný a nepokojný lebo si budeš stále hovoriť, 'ja sa predsa musím snažiť, lebo Boh ma inak neprijme.

Boh miluje všetkých rovnako. Ťažko si to predstaviť, ale Hitlera a tvojho protivného suseda miluje Boh rovnako ako teba. Rozdiel je v jednej veci: oni jeho lásku neprijímali a ty áno a preto si zmenil svoj život. Boh ťa nikdy neprijme viac, ani keď budeš posvätejší. Je to hlboký duchovný omyl, robiť výkony aby sme boli za ne ocenení. Častokrát keď urobíme niečo viac pre kresťanstvo, pre Pána, tak máš pocit, že teraz ťa má Boh radšej. Nie je to tak, on ťa má rád stále rovnako aj keď si zrovna padol, on ťa má rád stále rovnako. To neznamená, že sa nemáme snažiť, ty sa máš snažiť a makať, potrebujeme viac svätosti, ale Boh ma nebude mať radšej keď budem svätejší, Boh ma má rád absolútne teraz. Áno, súdení budeme za svoje skutky, ale spasení nebudeme pre svoje skutky, ale pre vieru.

Mnohí hovoria deťom: „buď dobrý a Pán Boh ťa bude mať rád, buď dobrý a Ježiško ti prinesie darčeky.“ Išiel som okolo škôlky a tam nejaké decko plakalo a učiteľka naňho kričí „Pán Božko ťa za to potrestá.“ Až som sa striasol, hovorím si v duchu, prosím vás len toto mu nehovorte, akú predstavu bude mať ten chlapec v živote o Ježišovi? Viete prečo deti nechcú chodiť do kostola?

Nemôžeme prinútiť dvoj, troj, päť, šesť, 8, 10 ročné deti aby sa správali ako dospelí, aby dávali trištvrte hodinu pozor. To dokáže dospelý človek, nie dieťa. Ono to musí prežiť svojim spôsobom, môžeme ho korigovať len v rámci toho. Keď hovoríme deťom, toto nerozbi, toto je drahé, toto je po babke, toto nedochytaj... Viete aké poslanstvo si z tohto všetkého deti odnášajú? Že veci sú drahšie ako ja. Takýto zákon lásky ostane v nás. Deti a ľudia počúvajú to, čo je povedané vnútorne, nie to, čo je povedané do uší.

Som teda prijatý pre vieru a môj život musí byť naplnený poslušnosťou evanjeliu, pretože to je moje vysvedčenie pred Bohom. Ale v tvojom každodennom kráčaní s Kristom to nie je tvoj cieľ - snažiť sa viac zapáčiť Bohu, aby ťa viac prijal. On ťa už prijal úplne a to mi dáva absolútnu istotu a ja urobím pre Neho všetko.

Ježiš hovorí: keď urobíte všetko čo ste mali, povedzte sme nehodní služobníci spravili sme len čo sme mali. To všetko čo sme urobili pre Pána je dielom milosti. Vstupujeme do dobrých skutkov, ktoré nám On pripravil. Čokoľvek veľké a požehnané sa deje v tvojom živote pre Pána, ti už On sám pripravil, ty máš len objaviť čo to je a naplniť to. Keď druhým zvestujeme možnosť prijať Krista a zmieriť sa s Bohom, musíme to robiť ako ľudia už prijatí a zmierení s Bohom. Keď máme pokoj s Bohom tak pre nás už niet odsúdenia. Toto bol ďalší pohľad na topánky pokoja.

Je tu ešte jeden a je to výzva pre nás. Mať obuté tieto topánky znamená sústrediť svoju pozornosť na druhých. Sústrediť pozornosť na tých, ktorí nepatria Pánovi, ktorí nekráčajú s Ním. Záležať nám na nich musí. Plakať za tých, ktorí sú stratení. Záleží vám na tom či pôjdu ľudia do pekla alebo do neba? Naozaj existuje tá deliaca čiara medzi spasenými a zatratenými. Nebudeme rozoberať čo bude s tými, ktorí o Bohu nepočuli, ale máme ľudí získavať. Máme plakať za ľudí a prinášať im evanjelium.

Potrebujeme im prinášať evanjelium včas aj nevčas. Má to taký dvojaký účinok. Máme možnosť prinášať obeť, ak máme možnosť hovoriť o Kristovi a ľudia to prijímajú, máme všetko obetovať. Nehovor o svojom spánku, o svojich peniazoch o voľnom čase, zabudni na seba. Keď stratíš svoj život, nájdeš ho. Keď stratíš všetko, čo by si chcel, nájdeš niečo úplne iné. Keď budeš mať tento postoj stratenia sa pre Krista, nájdeš úplne nový svet.

Namiesto toho, aby si bol doma v pohodlí, aby si si užil, druhým ideš rozprávať. Či už ideš na ulicu, za priateľmi alebo kdekoľvek, ale prinesieš im to. Pozor niekedy to vôbec to nie je Pán, kto ťa núti do služby, je to démon, aby nás tým unavil a odstavil. Ježiš keď niekedy kázal a už si chcel oddýchnuť a prišli za ním a on sa zľutoval. No inde je napísané, dajte mi pokoj s nimi, ja si chcem oddýchnuť. Utiahol sa a vôbec sa netrápil, že tam stáli zástupy ľudí, a zasa inokedy sa zľutoval a zvestoval im pokoj a uzdravoval.

Takže jeden dôsledok je ten, že sa začneš venovať druhým a ďalší je, že sa prestaneš venovať sebe. Nehľadiet len na seba. Niektorí ľudia vedia tak úžasne hovoriť o svojich problémoch. Sú radi, že to mohli niekomu povedať a som už 170-ty komu to mohli povedať. Trochu veľa starostlivosti o seba. Ja nemám problémy? Ale keď si budem stále horekovať, tak tie problémy ma prerastú. Keď sa budem pozerať len na svoj problém, tak tu pre mňa bude len môj problém a ja. Mám problém, ó, aký som nešťastný. Ale keď sa pozriem na Pána Boha, tak uvidím svoj problém seba a Pána Boha a všetko sa javí v inom svetle.

Zabudnime viac na seba. „Sústredenie sa na seba je Bohu nepriateľské,“ píše sa v liste Rimanom v 8kap. (Rim 8). Máme rany, ale máme tiež Uzdravovateľa. A keď nás neuzdravuje, tak je to Jeho záležitosť, jeho čas, jeho starosť alebo nejaká naša chyba. Ale nebudem stále hovoriť, počuj Pane, ešte toto si nevyriešil. Ešte toto mi chýba k nasadeniu, pokým ma neuzdravíš, tak ja vlastne ešte nič nemôžem robiť.

Keď sa prestaneme toľko skúmať, budeme čerstvejší a nebudeme sa toľko vŕtať v tom, čo nám robí problémy. Niekedy je to démon a ukazuje ti ešte máš taký a taký problém. Duch svätý je iný, ten povie konkrétne a povie čo s tým treba robiť. Ak to nie je tak, tak je to Satan, ktorý ťa stále zneisťuje, je tu niečo zlé ale neviem čo a cítim sa z toho na nič a celý som o ničom. Toto je od Zlého, to treba vyhodiť.

Teda byť obutý do evanjelia pokoja znamená mať pohotovosť, byť pripravený, byť naplnený pokojom, neznamená to kázať evanjelium 24 hodín denne, ale byť pripravený kázať kedykoľvek ma o to požiadajú, svedčiť kedykoľvek ma o to požiadajú. Byť pripravený 'dať odpoveď' každému, kto by vás vypočúval o nádeji ktorú máte.' Toto znamená, že si pripravený stále, že máš obuté evanjelium pokoja, že máš zbraň proti Zlému. Je to súčasť duchovného boja, tvojej pevnosti, tvojej istoty, tvojho nasadenia, tvojho víťazstva.

Boj 07

Štít viery

Cirkev vždy odsudzovala rozličné formy venovania pozornosti diablu. Je chybou, keď sa niekde stane, že sa o tejto téme veriaci nič nedozvedia, ale je správne keď mu nie je venovaná prílišná pozornosť. Cirkev ho nikdy nespravila ústrednou témou svojho kázania, lebo by prevrátila Dobrú správu Evanjelia o vzkriesenom Kristovi na posolstvo o strachu zo Zlého. Pretože by prílišné kázanie o tom Zlom vyvolalo veľkú sústredenosť na neho a mnohí by mali strach – a to je jeho kráľovstvo. Tam by on získaval pôdu a mohol by pôsobiť. Svätý Ján Zlatoústý (4.stor) povedal v kázni adresovanej kresťanom v Antiochii: "Určite ma vôbec nepotešuje rozprávať vám o diablu, ale vyučovanie na túto tému mi dáva možnosť poučiť vás o niečom, čo vám bude nanajvýš užitočné."

A bolo by nešťastným omylom správať sa k tejto otázke tak, akoby bola už história ukončená a akoby vykúpenie už dosiahlo svoju plnosť; akoby už nebolo viac potreba viesť zápas – boj, o ktorom hovorí Nový Zákon a majstri duchovného života.

Štvrtá časť výzbroje spomínanej v Ef 6,16 je **"štít viery"**, ktorý máme mať "vždy". Vojaci tej doby používali dva druhy štítov – ľahký (malý, okrúhly, pripevnený na ľavej ruke) a ťažký. Pavol tu používa slovo pre ten ťažký štít. Popíšeme si ho: bol oválny, veľký – rozmerov 2,1 x 0,75 m a zakrýval celého človeka. Bol veľký ako úzke dvere, ktoré dnes používame zvyčajne na komore, špajzy, na WC atp. Bol zložený z dvoch vrstiev lepeného dreva, potiahnutý plátnom či kožou, niekedy aj obitý kovem. Bol zvlášť vytvorený na to, aby uhasil ohnivé šípy. V tej dobe sa používala veľmi nepríjemná zbraň – šíp namočený do smoly, zapálený a vystrelený. Proti tomuto bol najúčinnnejšou ochranou veľký štít. Vojaka takmer dokonale chránil. Pokiaľ sa nevystřčil nevhodne, nebolo ho možné zasiahnuť.

Keď sa postavíme Satanovi na odpor akýmkoľvek spôsobom, bezpochyby na teba zaútočí. Je to veľmi normálne vec. Je možné sa medzi kresťanmi stretnúť s názorom, že je lepšie sa ničomu čo sa týka diabla nevenovať, "lebo na teba zaútočí." Toto m je Bohužiaľ myslené je často tak, že keby si si dovolil mu niečo spraviť, tak strašne zle skončíš. Treba jasne povedať že je absolútne normálne, že na teba nejako zaútočí a že je absolútne normálne a nevyhnutné, že s tým máš vedieť narábať. Takéto útoky ťa mimo iné môžu aj potešiť, keď si uvedomíš, že sú znamením toho, že sa blížíš k Pánovi a diabol nechce, aby si niečo dôležité objavil a postúpil vpred. Keď priletia šípy toho Zlého ako útok na teba, treba sa skrýť za štít viery.

Ako sa skrývame za štít viery? Vieme ako vyzeral, že bol ťažký a trebalo s ním vedieť správne nakladať, správne ho umiestniť. Sú dva základné druhy viery: jeden z nich nám v boji vôbec nepomôže. Prvý: viera v boha. Teda uznávam, že nejaký Boh je – možno aj ten kresťanský Boh – alebo, že je "niečo nad nami". Viera typu "veď ja verím", al. "šak som z kresťanskej rodiny."

2. Viera v Boha v zmysle dôvery Bohu. Teda že sa na Boha spolieham a dôverujem Mu, pretože Ho poznám.

Ten prvý druh viery má aj Satan a démoni - a nepomáha im to, trasú sa z toho strachom, ako sa píše v Jak 2,19. Oni vedia, že Boh je, vidia Ho, ale boja sa Ho. Je to neosobná viera, vedomie o Bohu; ale toto človeku nepomôže, nie je to žiadna ochrana pre život. Satan vie že Boh je, ale nestal sa jeho priateľom, nemá v Neho dôveru.

A "štít viery" je práve dôvera Bohu môjho života. Istota v Bohu ktorého poznám a úplne sa Mu zverujem. Som si istý, že tento Boh ma neopustí. Vyžaduje si to samozrejme, aby som Ho takého poznal, teda s tým poznávaním musím začať a pracovať na ňom. Musím sa učiť spoliehať sa na Neho v každej oblasti a okolnosti života. Dvíhať tento veľký štít viery doslova znamená poznávať Boha, spoliehať sa na Neho vo všetkom čo prežijem a konať na základe toho, čo On povedal. A to aj vtedy, keď nerozumiem tomu, čo sa deje.

Skúsme si zobrať papier a vypisovať si z Písma prísľuby, ktoré tam sú, žiť ich a privlastňovať si ich. Sú tam pre teba – opakuj si ich tak, že tam vložíš svoje meno, alebo ich hovor o sebe. "Slovo Božie vo vás zostáva a tak ste zvíťazili nad Zlým," píše sa 1Jánovom liste. A teraz vyznám: "Slovo Božie vo mne zostáva a tak som zvíťazil nad Zlým." Tieto prísľuby vyhlasuj a hovor práva v ťažkostiach a zlých okolnostiach života. Keď veci vyzerajú zle, aj tak budem konať to, čo poznávam vierou, ba aj keď s tým nie celkom súhlasím. To znamená nepýtať sa "prečo?" a "prečo práve ja?!" Toto je reptanie a nie spoliehanie sa na Pána. Je z Písma úplne jasné, že nás zastihnú aj doby zlé – Pán sa nikdy nepýtal či to tak bude, jasne hovoril že to tak bude, že nám bude ťažko. Ale stále máme byť zrnom, ktoré žije a rastie pre Neho.

Istota o Božej добрote a vedomie, že Jeho plány a vedenie pre mňa je vždy k dobrému, aj keď sa mi to nezdá. Ved' ani deťom sa nezdá že trest, zákaz alebo výprask k ich dobru... Máme sa spoliehať to, že "všetko slúži k dobrému tým, ktorí milujú Boha," (Rim 8,28) a že Boh povedal "nikdy sa ťa nezrieknem, ani ťa neopustím." (Hebr 13,5). Znamená to vedieť, aký si Bohu vzácný. Vieš ako si Bohu vzácný? Odpovedz si. Dôležité je "milovať Boha", čo je milujúce podriadenie sa Bohu. "Krásny život" nie je to isté ako "ľahký život"; život je ťažký ale nádherný, lebo je krásny božou prítomnosťou.

O takomto štíte platí, že uhasí všetky šípy Zlého. Ten bude útočiť na myseľ (bude ti podsúvať myšlienky a koncepcie proti Bohu a zvädzať ťa, aby si im veril), srdce (lebo čo je v ňom, to z neho vyteká), telo (zdravie fyzické i duchovné), materiálne zabezpečenie, majetok, financie, najbližších. Proste na akúkoľvek oblasť, ku ktorej sa bude môcť dostať. Štitom viery treba ochrániť všetkých a všetko, za čo ti dal Boh zodpovednosť. My nie sme podrobený týmto útokom - treba zdvihnúť štít a volať Pánovu ochranu.

Čo sú to horiace šípy toho Zlého? Sú to jeho snahy poškodiť nás a to začína snahou zmalomyseľniť človeka v mysli – obviňovaním falošným pocitom viny, pochybnosťami, pokúšaním k neposlušnosti, vzbure, žiadostivosti, svojvôli a strachu. Keď tieto veci začnú povstávať v nás, to dolietavajú tie horiace šípy Zlého. Vtedy keď sa tieto veci v nás začnú ozývať, zdvihnime štít viery. Vyzývame Pána – Boh Sám je štítom pre tých, čo sa k Nemu utiekajú – Príslovia 30.5. My vierou utekáme k Nemu, aby sme tam našli úkryt. Vyzývame meno Ježiša – volajme že On je náš úkryt a tam chceme nájsť záchranu pred týmito vecami.

Viera uchopuje Božie zasľúbenia v čase pochybností a depresí a viera sa tiež chápe Božej moci v čase pokušenia.

Viera je v tomto zozname uvedená 2x. Ako pancier spravodlivosti, viery a lásky. A potom je to štít viery. Použitie viery sa tu však líši. Pancier je viera pre osobnú spravodlivosť a prijatie u Boha. Štít viery slúži k ochrane a zaopatreniu nás samých a všetkých a všetkého, čo nám Boh zveril.

So štítom viery sa je potrebné naučiť narábať, lebo je to zbraň používaná aktívne. A občas nás náš veliteľ bude skúšať, či sa vieme vierou chrániť na tých miestach života, ktoré sú často nechránené. (Keď vojak štít odložil a bojoval inak, mal niektoré časti tela nechránené.) Či vieme dôverovať v ťažkých situáciách, aj keď si v pokušení myslieť si, že ťa Boh opustil, že sa ti nedarí.

Boj 08

Prilba spásy

Prečo vlastne hovoríme o božej výzbroji? Je to jednoduché: preto lebo sa nachádzame v duchovnom boji. Nie v boji na fyzickej rovine, proti zlým ľuďom či nepriateľom, pretože to by sme nepotrebovali duchovné zbrane. Na to by nám stačili poriadne svaly alebo pár silných kamarátov a nemali by sme problémy. Ale nás čaká boj nie proti ľuďom – telu a krvi - ale proti kniežatám a duchovným mocnostiam – démonom. Potrebujeme zbrane, predovšetkým preto, lebo by sme nikdy sami v tomto boji neobstáli. Pretože sú silnejšie múdrejšie inteligentnejšie - nemali by s nami žiadne problémy. Preto nás Písmo vyzýva – oblečte si božiu výzbroj. Musíme vziať niečo čo je nadprirodzené, aby sme mohli poraziť silnejšieho nepriateľa. Nedeje sa to len tak automaticky, ako že "som kresťan, tak už mám božiu výzbroj"; Písmo vyzýva "oblečte si božiu výzbroj", čaká sa tvoja aktivita, musíš niečo urobiť, ona nespadne z neba.

Niektó si povie, "ja som poctivý, skromný kresťan, ja nebudem mať žiadne boje," ale nie je to tak; každý kto vstúpil do Krista už má na sebe Jeho uniformu, tým je zaradený do Jeho vojska proti mocnostiam zla. Diabol keď zbadá tvoju uniformu tak vidí, že si jeho nepriateľ a bude s tebou bojovať. Nebudeš mať problémy, len ak si totálne vlažný kresťan, ktorý sa o nič nesnaží, len sa občas búcha do prs, že je kresťan. Ak si taký, tak určite nebudeš mať problémy pretože diabol ťa už má a nemusí s tebou už bojovať. Ale my, ktorí sme sa vydali za Kristom, vždy narazíme na duchovný boj. Kde sa obráti manžel, manželka ho neraz ide zničiť, kde manželka, tak manžel ju ide zničiť. Kto sa obráti k Bohu a povie Mu 'odovzdávam Ti svoj život, veď ho,' ten určite vstúpi do duchovného boja.

Ef 6,17: "Vezmite si prilbu spásy a meč Ducha." Tieto dve zbrane spolu úzko súvisia, pretože meč dokáže používať iba odvážny človek a odvážny je len ten, kto má prilbu spásy. List Solúnčanom: "Vezmite si na seba prilbu nádeje na spásu." Jedna vec je prilba spásy a druhá prilba nádeje na spásu. Ukážeme si ako tieto dve veci spolu úzko súvisia. Múdrost 5kap: "Oblečte si ako pancier spravodlivosť, ako šišak (prilbu) si nasadí pravdivý (spravodlivý) súd". Uvidíme ako to súvisí aj s touto spravodlivosťou. Zo skúsenosti zrelých kresťanov vieme, že väčšina duchovných bojov sa odohráva v mysli, v hlave, preto ju musíme mať dobre chránenú. Pavol kde opisuje tú zbroj vojaka, bol vtedy vo väzení a vojakov tam videl, preto dobre opisuje ich uniformu. Pretože vieme ako vedel aj on, že väčšina bojov sa odohráva v hlave, preto musíme mať špeciálnu ochranu mysle, inteligencie, zmýšľania.

Tá prilba bola buď kožená, pokrývala celú hlavu až dozadu, alebo bola kovová a to buď z bronzu alebo železa. Nikdy nebola z medi, pretože meď je poddajná. Tá prilba bola veľmi silná, takže sa nedala prebiť mečom. Dala sa preťáť len ťažkou sekerou alebo kladivom. V tej dobe sa používali aj takéto zbrane a ten kto mal túto prilbu na hlave mal veľmi veľkú výhodu, pretože kým sa niekto zahnal ťažkým kladivom na neho, tak už mohol byť dávno mŕtvy. Tá prilba mala zvnútra jemnú výstelku, aby netlačila alebo keď ťa po nej niekto dobre tresol, aby si nemal problémy. Okrem toho prilba chránila nos a niekedy aj oči. Súvisí to s tým, že tvoj život s Kristom musí veľmi ovplyvňovať aj to, ako sa pozeráš na svet. Nie len to že sa dokážeš nepozerať na veci, ktoré sú hriešne, ale to, že sa dokážeš pozeráť na veci božími očami. Preto to je prilba, ktorá zakrýva celú hlavu.

Spása sa týka večného života. Byť zachránený, vyslobodený. To grécke slovo pre spásu znamená 'záchrana', akoby si niekoho vytiahol z vody. Preto sa hovorí záchrana. Keď Ježiš niekoho uzdravil, tak hovorí že bol spasený, zachránený. Máme tu teda širší význam. My to vzťahujeme len na to duchovné ale spása znamená oslobodenie, záchrana, vytrhnutie od Zlého ... Bolo by dobre keby sme videli že to zasahuje do každej oblasti nášho života - fyzického, duševného, duchovného a všetkých oblastí tvojho života, ktoré máš. Do tvojho modlitebného života, manželského života, do tvojich financií, do všetkého ti hovorí Boh a chce upraviť tvoju myseľ aby chápala všetky tieto veci a riadila sa podľa nich. Takže to je spása, ale v tom najdôležitejšom význame je to večný život. Život, ktorý môžeme žiť už tu.

Ty keď si máš dať prilbu spásy, tak si máš dať na svoju myseľ niečo, čo ti hovorí, že 'si spasený.' Spása znamená predovšetkým život večný a kresťan by si mal vedieť odpovedať na otázku: "Som spasený? Som zachránený Bohom?" Tu totiž prichádza ten duchovný boj v najväčšom slova zmysle. Často ste zažívali niečo také: "Ó, čo len so mnou bude, mňa Boh možno neprijme... Čo sa so mnou stane, s takýmito hriechmi Boh so mnou nepohne, Boh ma nemá rád... Boh nemá o mňa záujem..." Alebo v ťažkej depresii si hovoríte "už ma nikto nemá rád, nikto mi nepomôže..." To je ten najväčší útok na tvoju spásu, na to, že si prijatý Bohom. Písmo hovorí, že si bol si vytrhnutý z moci tmy bol si ponorený do Ježišovej smrti a bol si vytiahnutý do jeho vzkriesenia. (Ef 1; Ef 2) Ježiš prišiel k tebe, prebýva v tebe a bude v tebe prebývať, vliat do teba nový život a stal si sa členom božej rodiny. Nevieť či si niekto z vás uvedomuje, že patrí do tej najelitnejšej rodiny na svete. Je veľa bohatých rodín, veľa slávnych rodín, ale nikto nepatrí do takej dobrej a slávnej rodiny ako ty. A často sa deje také pokušenie, že ten Zlý hovorí – to je len také obrazné, neber to doslova, ... začne ti podsúvať sebaľútosť, hovorí že ten večný život nestojí za nič – stratíš vedomie toho vzácneho, čo máš, alebo ťa privedie k tomu, že si začneš hovoriť že Boh je zlý, trápi ma, ničí ma... Veľa ľudí, ktorí naštartovali na ceste za Pánom, majú veľa svojich predstáv, tie sa im nesplnia a oni začnú malomyselneť. O chvíľu príde Satan, Boh tohoto sveta a začne im hovoriť, že život s Bohom je samé odriekanie, samé trápenie, nemôžeš hrešiť, čo vlastne z toho máš... atď. A ľudia zatrpknú a potom nadávajú na Boha. Často sa to stáva aj tým, čo slúžia Bohu vpredu. Slúžia a slúžia Bohu a druhým a strácajú kontakt s Bohom a častokrát skončia v zatrpknutosti na Cirkev a na blížnych, len pretože si nedali dobre prilbu spásy, ktorú Boh odporúča.

Toto je spása, to sú veci, ktoré sa netýkajú pocitov, ako si to prežil, netýkajú sa zážitkov, ale sú to veci, ktoré sa týkajú Božieho slova a toho, čo ti Boh hovorí. Keď ti Boh hovorí, že keď uveríš a budeš poliaty vodou v mene Otca i Syna i Ducha Svätého, tak do teba vstupuje boží život. Že sa stávaš božím dieťaťom, vstupuješ do božej rodiny, že si spoludedič Kristov, že ti patria zaslúbenia – tak je to pravda. Či to prežíváš či nie, alebo si myslíš, že je to len pre niektorých - nezáleží na tvojich pocitoch. Spása je vec Božej pravdy, toho, čo hovorí Boh. Katechizmus katolíckej Cirkvi hovorí, že spása, to je vlastníctvo pravdy. A toto je pravda o tebe, pretože Božie slovo je neomylné a hovorí, že si v božej rodine. A keď si to nenecháš vyhovoriť tak budeš mať vo svojom živote veľké problémy.

Druhý aspekt – z listu Solúnčanom – ten spomína prilbu nádeje na spásu. Jednou časťou je, že si sa začlenil do Krista, že máš milosť kráčať za Pánom a druhá je nádej na spásu v to, že keď odídeš z pozemskej púte, tak ťa Boh zoberie k sebe. Že ti povie 'pod' ku Mne.' Ty sa nemáš strachovať. V Písme sa píše, že sa máme tešiť na druhý Kristov príchod. Keď nastane druhý Kristov príchod, nastanú vtedy hrozné veci a každý z nás vtedy predstúpi pred Božiu súdnu stolicu. Keď sa netešíš na Ježiša, tak nemáš nádej na spásu. Hovoríš si, že keby radšej neprišiel alebo keby ešte veľmi dlho počkal. Ale Písmo hovorí, že sa máš tešiť a radowať v deň svojej smrti, lebo Ježiš prichádza za tebou. To je nádej na spásu - a touto nádejou berieme Zlému úplne najväčšiu zbraň, ktorú má v rukách. Zlý nás nemôže strašiť ničím väčším, ako je strach zo smrti. Ty keď si dáš prilbu spásy a vieš kto si a vieš kto budeš, keď budeš ďalej kráčať s Ježišom, nemáš strach zo smrti. A Zlý ťa už nemá čím strašiť. Čím ťa bude strašiť keď jeho najväčšia zbraň sa práve zlomila? Ty môžeš s radosťou kráčať za Pánom, keď príde táto chvíľa a preto ti Boh hovorí aby si dal prilbu spásy. Dať si prilbu spásy znamená obliecť si Kristove zmýšľanie, keď budeš mať Kristovu myseľ, to je tá najväčšia prilba spásy. Nedaj si vziať tieto dva aspekty, to, čo si a to čo s tebou bude.

Božie slovo ťa o tom jasne uistuje a s tým súvisí aj ten tretí verš, že keď bude Pán bojovať, oblečie si prilbu spravodlivého súdu. Ty totiž pôjdeš na súd a ten súd bude pravdivý podľa spravodlivosti Ježišovej. Podľa toho či si s Kristom, či máš jeho zmýšľanie, či si spravodlivý, či podľa Neho kráčaš.

Výstelka v prilbe je veľmi dôležitá vec. Ako som hovoril, veci spásy sú veľmi tvrdé fakty, či sa ti to páči alebo nie, pretože viera je niečo veľmi tvrdé a jasné a viera je niečo, čo sa týka neviditeľných vecí, neviditeľných prísľubov – bez ohľadu na to, čo sa deje. Preto môže byť niekedy ťažká. Tá výstelka v prilbe spásy je božia prítomnosť, lebo ty keď zotrúvaš tvrdo na týchto faktoch a brániš si svoju spásu, nedovolíš aby bola spochybnená, nedovolíš aby bolo spochybnené Božie slovo v tebe, tak zažívaš Božiu prítomnosť. A Božia prítomnosť sa častokrát dá zažiť len uprostred tých najväčších útokov. Keď dostaneš po prilbe spásy 'dobrú pecku', tak tam máš výstelku, ktorou je božia prítomnosť. Boh k tebe často príde a hovorí, 'neboj sa ja som s tebou, všetko je v poriadku.'

Spása je dar. Milosťou sme spasení, hovorí svätý Pavol. Jedno z tých pokušení Zlého je, že ty nebudeš spasený, pretože ty si zlý človek. Ty si popáchal v živote toľko hriechov. Ale spása je z milosti, Boh sa rozhodol prísť ku tebe dať ti vieru a zmazať tvoje hriechy Ježišovou krvou. Ty máš za to ďakovať a prinášať Bohu radostný život plný božích skutkov. A nemáš hovoriť 'idem si zaslúžiť spásu'. Pretože spása sa nedá zaslúžiť. To je moderná heréza – kedysi sa v Cirkvi už objavila a nazývala sa pelagianizmus.

Duchovný boj sa teda najčastejšie odohráva v mysli. Nie je to častokrát jednoduché, môžeš sa modliť postíť a neprestáva to. Musíš sa vedieť postaviť proti útočníkovi, musíš ho vedieť zahnať. Musíš sa vedieť pokoriť a poprosiť svojich priateľov o pomoc. Celé je to o tom, či máme Kristovo zmýšľanie. Máš Kristovo zmýšľanie, máš prilbu spásy; nemáš Kristovo zmýšľanie, nemáš prilbu spásy. Pavol hovorí, čo nás odlúči od Kristovej lásky? Nič - ani smrť. Ani bolesť, ani utrpenie. Daj si prilbu spásy a povedz si 'nič ma nemôže odlúčiť od Kristovej lásky.'

Máme moc nad svojou myslou, ty máš moc nad svojou myslou, pretože tvoja myseľ je podriadená duchu. 2Kor 10: "Zbrane nášho boja nie sú telesné. Máme moc boriť nimi hradby, ktoré sa dvíhajú proti poznaniu Boha." Máme moc zaujať do poddanstva každú myseľ, aby slúžila Kristovi. Máš moc zaujať svoju myseľ pre Krista, máš moc premeniť svoju myseľ, keď budeš prosieť Boha. Zmeň svoju myseľ a odídu z nej veci, ktoré ti spôsobujú problémy, neveru, odpadnutie od Boha, úzkosti, depresie, sebaľútosť. Všetko čo nám bráni kráčať za Pánom. A to je dobrá správa, pretože v tom liste je tiež napísané, že Satan oslepuje mysle ľudí aby neuverili, aby pochybovali, len aby neuverili. Ty môžeš prichádzať s božou mocou, môžeš ničiť toto oslepovanie. Môžeš prinášať oslobodenie každej mysli pre Krista.

Maj Kristovo zmýšľanie, buď k Nemu pripútaný.

Boj 09

Meč – modlitba v Duchu a Božie slovo

Kresťan vie, že má v sebe schopnosť odolávať vplyvom zlého ducha. Pravda viery je v kresťanovi princípom novej slobody. Lebo Ježiš Kristus povedal: "Poznáte pravdu a pravda vás oslobodí." (Jn 8,32) Inde je napísané: "Slobodu vám vydobyl Kristus. Stojte teda pevne. Nedajte si ju vziať." (Gal 5,1) Víťazstvo Pána Ježiša na kríži a jeho zmŕtvychvstanie je definitívna porážka Satana. Je definitívna porážka vzbúreného anjela, ktorý sa postavil proti Bohu. Ježiš o tom hovoril: "Vládca sveta je už vyhodенý a ja keď budem vyzdvihnutý, tak vládca sveta bude vyhodенý von." (Jn 12,31-32)

A kresťan vie, že na tomto Ježišovom víťazstve má účasť. My vieme, že sa činným spôsobom účastníme na víťazstve Ježiša Krista. Čiže toto víťazstvo z Božej milosti patrí aj tebe, pretože tak je napísané aj v 2Sol: "On vás bude chrániť. On vás bude posilovať." A v liste Rimanom sa sv. Pavol pýta: "Ak Boh je za nás, kto je proti nám?" Znie to ako také drzé zvolanie. "No, kto je proti nám?" "Či nás niečo odlúči od lásky Kristovej? Ani výška, ani hĺbka, ani šírka, ani dĺžka, ani sily, ani mocnosti, ani smrť, ani víťazstvo, ani život... nič nás neodlúči od lásky Božej." (Rim 8,32-39) Kto je proti nám, keď Boh je za nás? Kto nás obžaluje, keď Boh je na našej strane? Toto je nezvratná istota kresťana. My sme si týmto absolútne istí, že žiadna sila, žiadna mocnosť, ani kniežatstvo a panstvo - hoci sú veľmi silné, nemôžu nás zničiť.

Nie sme silní sami sebou, sme silní Pánom a aj keď vieme, že Satan je nebezpečný, my nežijeme v strachu. Vôbec nežijeme v strachu, lebo sme si istí, že v Kristovi, Pánovi a Majstrovi bolo pôsobenie Satana úplne premohnuté. Citoval som list Toskánskych biskupov. Vyšlo to pod názvom Magie, povéry a zlých duchov, vydalo karmelitánske nakladateľstvo.

Ef 6,17: "Zoberte si meč ducha, ktorým je Božie slovo." Táto jediná zbraň je určená k obrane, ale aj k útoku. Všetky zbrane duchovného boja, ktoré sme doteraz preberali máme sú predovšetkým k obrane, ale meč je určený sčasti aj k útoku. Pre tento meč je použité grécke slovo "macharia", ktoré znamená krátky meč, alebo dýku. Tento meč budeme používať pri veľmi osobnom boji s nepriateľom a bez meča ho nebude možné vyhnúť. To si treba uvedomiť.

Bez meča môžeš mať všetku tú zbroj na sebe, keď nebudeš mať v ruke meč, nebude možné ho odohnať. Keď si oblečieme zbroj, to znamená: pás pravdy, pancier spravodlivosti, boty služby evanjelia pokoja, helmu nádeje na spasenie a štít viery budeme uchránení od zranení. Nič ťa nezraní. Si dokonale chránený a hlavne štítom viery, pretože ten je veľký ako úzke dvere, ale nevyženieš diabla od seba. Bude stále poskakovať okolo teba. To dokáže jedine meč Ducha, ktorým je Božie slovo. Je to explicitne povedané: "A zoberte si meč Ducha, ktorým je Božie slovo. Božie slovo je MEČ DUCHA. Biblia to hovorí na inom mieste: Hebr 4,12 - "Živé je Božie slovo, mocné a ostrejšie ako akýkoľvek dvojsečný meč. Preniká až na rozhranie duše a ducha, kosti a špiku, rozsudzuje túžby a myšlienky srdca."

Zvláštny katolícky preklad pána Petru hovorí: "Slovo Božie je predsa plné života a sily. Ostrejšie ako každý dvojsečný meč. Preniká až tam, kde sa delí duša a duch, kĺby a špik a vynáša úsudok aj nad najvnútornejšími ľudskými myšlienkami a hnutiami." Toto robí Božie slovo. Vynáša úsudok, to znamená, že Pán súdi aj najhlbšie a najtajnejšie motívy tvojho vnútra. Ďalší verš hovorí: "Všetko je odhalené a všetko je nahé a nič nie je skryté pred tým, ktorý bude súdiť každého z nás a ktorému vydáme počet." Budeme mu vydávať účet zo svojho života. Božie slovo preniká do najhlbších častí ľudskej bytosti, do osobnosti človeka a všetko usvedčí s rozhodnosťou a pravdou. My si musíme byť istí tým, že poznáme Božie slovo a že ono súdi náš život. Sv. Ján v knihe Zjavenia popisuje ako videl Ježiša. Zjv 1,16: "V pravici mal sedem hviezd a z úst mu vychádzal dvojsečný meč." Takže je to Božie slovo, ktoré vychádza z Ježišových úst.

Ježiš Kristus sám počas pozemskej služby používal tento meč Ducha. O tom hovorí známa pasáž z 4. kap Matúša (Mt 4): "Potom bol Ježiš vyvedený Duchom na púšť, aby bol pokúšaný od diabla. Keď sa postil štyridsať dní a štyridsať nocí nakoniec vyhladol. Tu pristúpil pokúšiteľ a povedal mu: Ak si Syn Boží povedz, nech sa z týchto kameňov stanú chleby. On však odpovedal: Je napísané: Nie samým chlebom živý je človek, ale každým slovom, ktoré vychádza z úst Božích. Potom ho diabol zobral so sebou do svätého mesta, postavil ho na okraj chrámu a povedal mu: Ak si Syn Boží, vrhni sa dole. Predsa je napísané: Svojim anjelom o tebe prikáže, na rukách ťa ponesú, aby si si nenarazil nohu o kameň. Ježiš mu odpovedal. Je tiež napísané: Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha. Zasa ho diabol vzal so sebou na veľmi vysokú horu a ukázal mu všetky kráľovstvá sveta a ich slávu a povedal: Toto všetko ti dám, ak padneš predomnou a budeš sa mi klaňať. Tu mu Ježiš odpovedal: Prac sa Satan. Lebo je napísané: Pánu, svojmu Bohu sa budeš klaňať a jemu jedinému budeš slúžiť. Vtedy ho diabol nechal." (Petrů)

Všimnime si jednu vec: Ani Ježiš, ani Satan nepochybovali o autorite Písma. Satan prichádzal s tým: je to v Písme, musí to byť pravda a Ježiš znovu citoval Božie slovo. Satan vedel, že Písmo je pravda. Že je to pravda sama o sebe, ale vždy prekrútil zmysel a pointu toho, čo je napísané. Vždy zvädza k pochybnostiam.

On hovorí: Ak si Syn Boží. To bude hovoriť aj tebe. Ak si Božie dieťa, potom urob zázrak. Niekoľko príde a bude hovoriť: Mohli by sme sa modliť za uzdravenie? A príde Satan a povie: No, ak si Božie dieťa, musíš ho uzdraviť. To nie je pravda. To je prekrútené Božie slovo. Je napísané, že ľudia sa budú uzdravovať, keď my budeme na nich vkladať ruky a modliť sa za uzdravenia. Ale nie je napísané, že tam mieste, tak ako my povieme, že sa to stane a že vtedy sa to stane. Je napísané, že sa to bude diať, ale v Božej ríi vtedy, kedy Pán chce a tak ako Pán chce. Samozrejme je veľa uzdravení, ktoré sa udejú okamžite, ale niekedy sa nám zdá, nič sa možno neudeje, zrejme to tak vyzerá. Ale Boh koná a na toto my sa spoliehame.

Takže ak si Syn Boží, Satanov cieľ je otriasť tvojou istotou. Istotou v tom, že sa spoliehaš na Pána a na jeho slovo. Bude hovoriť: "Je to tak? Naozaj si si taký istý, že je to tak?" On ti podhodí iný význam slov a vyzve ťa k tomu, aby si to dokázal. Presne toto urobil Ježišovi. 'Hej, skoč z chrámu dole! Veď je napísané, že anjeli ťa ponosú na rukách...! Ale tam nie je napísané, keď Ježiš alebo nejaký boží syn alebo božia dcéra skočí odniekiaľ, anjeli ho zachytia, ponosú ho ako na mráčiku a položia na zem. Je tam napísané, 'vydal som anjelom o tebe príkaz, aby ťa chránili a niesli ťa na rukách.' To znamená, že tak ako kráčaš životom, si stále chránený anjeli, aby sa ti nič nestalo, ale nie preto, že ty si vymyslíš vyskočiť z okna, aby sa ľudia dole obrátili. Lenže Satan by to bol schopný tvrdiť. Preto treba Bibliu dobre rozumieť a to sa dá len pod vplyvom Ducha.

Je napísané v 1Kor že kto rozumie Písmu a akým spôsobom. 1Kor 2,10: "Je rozdiel medzi človekom živočísny a človekom duchovným." Živočísny človek je ten, čo nechápe veci Ducha. Je to ten, ktorého sa Duch Boží nedotkol a zbytočne vysvetľujeme niekomu, kto nerozumie, kto nie je zasiahnutý Bohom, že treba uveriť v Pána. Že je potreba sa Mu vydať, treba prijať spasenie v Ježišovi. On ti bude vysvetľovať: Ale to s tým Ježišom nebolo tak. A história..., archeológia..., a iné náboženstvá... a vesmír... a UFO... a... stále niečo má. Keď mu povieš 'Počúvaj zobuď sa! Ježiš zomrel na kríži, aby ty si mohol žiť. Keď uveríš v Neho, budú ti odpustené hriechy!' Zvyčajná odpoveď: 'Však ja som nikoho nezabil! Však ja som nikomu neurobil zle, ja som nič neukradol, vychoval som svoje deti slušne...! Však Pán ma musí prijať, (keby už vôbec nejaký bol...)'

Ale Písmo nám hovorí toto: "Nám, ktorí chápeme, (čo je Božie slovo, čo hovorí Božie slovo) to Boh zjavil skrze svojho Ducha. Duch totiž úplne preniká všetko, aj skryté hodnoty, aj Božie rozhodnutia. Nám sa však dostalo nie svetského ducha ako majú iní, ale Ducha, ktorý vychádza z Boha a preto môžeme poznať, čo všetko nám Boh zadarmo dal. Samozrejme človek len so schopnosťami prirodzenými sa bráni prijať tie pravdy, ktoré prichádzajú od Božieho Ducha. Zdajú sa mu hlúpe a nemôže do nich poznaním vniknúť, pretože tie veci sa dajú posúdiť len s pomocou Ducha." (Petrú) Toto hovorí Písmo o tých, ktorí nemôžu uveriť. To je presne tak. Oni nemôžu uveriť. Oni potrebujú byť zasiahnutí Duchom Božím a Duch Boží je v Božom slove. Duch Boží má moc a zmocňuje Slovo, ktoré my potrebujeme poznať, aby sme ním bojovali.

Všimnime si, čo robil Ježiš. Bol vyzvaný, "Ak si Syn Boží, povedz, nech sa premenia tieto krásne kamene na chleba." A On povedal: "Ale je napísané, že nebudeme živý len chlebom pre žalúdok, ale všetkým, čo vychádza z Božích úst." Ježiš proste neargumentoval. Čo robíme my? Dohadujeme sa s vlastnými pochybnosťami. Veľakrát to nie sú ani naše pochybnosti. Veľakrát to je démonský hlas, ktorý ťa spochybňuje a ty začneš argumentovať sám so sebou a nakoniec sa necháš ovládnuť pochybnosťami. Alebo príde niekto, kto ťa spochybňuje a ty sa necháš ovládnuť jeho rečami. Ježiš neargumentoval, len povedal pravdu taká, aká je. Odpovedal jedinou vetou: 'Je napísané' a citoval Bibliu. Inak vlastne povedal: "Je napísané a ja to poslúchnem a tebe nebudem nič dokazovať. Upriem sa na Boha Otca, ktorý má pravdu."

Satan bude proti nám používať tú istú zbraň, ktorú používal proti Pánovi. Použije proti tebe Písmo, ale vždy ho aplikuje nesprávne. V tomto štádiu duchovného boja sa ti bude ponúkať veľa príťažlivých biblických náuk a rôznych vecí, ktoré určite nie sú v súlade s Božím slovom tak, ako nám ho Pán daroval. Ježiš citoval Písmo presne a neodvolával sa na svoje skúsenosti, neodvolával sa na svoj pôvod, neodvolával sa na svoje vzdelanie, ani na známosti. Nehovoril: 'Ja mám strýka farára (alebo rabína), alebo ja som študoval u známeho kazateľa, ty mi to tu nemôžeš vysvetľovať inak.' On citoval Písmo.

Čo sa stalo? Satan odišiel. Satan sa tiež nedohadoval. Viete prečo? On to nemohol zniesť. Trikrát sa pokúšal: 'Vieš ale..., no počkaj, dobre, ale... no ale ešte aj iné je napísané...' Keďže Ježiš neargumentoval, keďže sa nehádal, keďže nevykrikoval, iba povedal 'je napísané takto a takto.' On to nemôže dlho počúvať. A keď ho bodneme mečom, ktorý je mocný, ktorý je ostrý, ktorý je živý, ktorý je dvojsečný, tak musí odísť. Proste sa nebude hádať. Už má toho dosť. Satan vedel, že pri takejto znalosti Písma, ktorá uvoľňuje Božiu moc si vôbec nepomôže. A o toto ide. Poznanie Písma, ktoré uvoľňuje Božiu moc. Bez toho, aby si Písmo každý deň študoval, bez toho, aby si ho každý deň otvoril a pochopil niečo nové, bez toho, aby si mu porozumel, nemáš nič. Máš Bibliu len v ruke, ale nič sa nestane. Ale keď Božie slovo poznávaš vnútorne, stane sa to, že stačí, aby si povedal dve vety a človek sa obráti. A o to ide. My potrebujeme Božie slovo používať tak, že bude pri nás uvoľňovaná Jeho moc.

Teda ak sa s démonmi máme vysporiadať, potrebujeme Písmo dobre poznať. To znamená študovať ho, modliť sa ho, žiť ho a vyznávať ho, aj keď sa zdá byť všetko inak. Aj keď je všetko zlé. Modlili ste sa už Božie slovo? Potrebujeme to poznať v každodennej skúsenosti. Modliť sa Božie slovo znamená: konkrétne citovať výroky, ktoré ti Pán položil na srdce. Keď niečo čítaš v Písme a niečo ťa

osloví, vypíš si to na papierik a nauč sa to naspamäť a často to cituj, hovor to. Hovor to do konkrétnej situácie, ktorá je v tvojom živote ťažká alebo náročná alebo prehlasuj Boží prísľub vo svojom živote.

V Písme stojí, že keď sa modlíme v Duchu Svätom, keď sa modlíme darom jazykov, budujeme sa vo viere. Ono sa to zdá byť také neužitočné. Zdá sa ti, že to budeš pol hodinu robiť a čo? Užitočnejšie je keď budem stále niečo Pánovi opakovať alebo stále budem mu niečo vysvetľovať alebo zdá sa mi byť užitočnejšie prihovárať sa zrozumiteľnými slovami; ale je napísané, že vtedy sa budujem v duchu, vo viere. A nato ja nepotrebujem vynakladať ťažké veci, aby som niečo dokázal, pochopil, ale jednoducho prídem, niečo vyslovím a udialo sa to vo viere, ktorá bola vo mne vybudovaná. A ja potom sám vôbec nebudem môcť vysvetliť, čo sa vlastne stalo, ale prevládala sa Božia moc skrze mňa. A tak sa stane, že sa niekde s niekým pomodlíš a zrazu cítiš, zvláštna atmosféra, že tá modlitba je naplnená. Je to preto, že si uvoľnil, alebo bola skrze teba uvoľnená moc Božieho slova.

Tomuto používaniu Božieho slova v praxi sa potrebujeme učiť. Prečo? Aby sme tým mečom nezraňovali sami seba, (aj to sa dá), nezraňovali ostatných spolubojovníkov, ale aby sme triafali nepriateľa. Nanešťastie musíme pripomenúť zlý príklad v samotnej Cirkvi, že je rozdelená práve na odlišnostiach výkladu Božieho slova. Katolíci ho vykladajú inak, pravoslávni ho vykladajú inak, Luter ho začal vykladať inak, Zwingli, Kalvín... Nedohodli sme sa. Našťastie máme tú možnosť, že dneska sa nemusíme už dohadovať o nuansách, ale môžeme začať byť priateľmi.

A tak sa obráťme ku druhým kresťanom nie preto, aby sme si dokazovali, kde má kto nepravdu a kde má kto pravdu. Jediné, kde sa môžeme zhodnúť je, že Ježiš Kristus je Pán, že je Boh, že nás miluje, že nás spasí, že nás zachráni, že chceme ísť za Ním. Ak sa k Nemu modlíme, zostaňme pokojne vo svojich cirkvách, ale buďme priateľmi. Ak už sme rozdelení medzidenominačne, cirkevne, nedovoľme aby v našich srdciach boli bariéry. Nevýčítajte druhým, že sú protestanti. Nevýčítajte katolíkom, že sú katolíci. Milujú Pána? Áno. Milujú tí druhí Pána? Milujú.

Obozretnosť je dôležitá, ale obozretnosť nám nesmie dovoliť postaviť hradby v srdci. Akonáhle si postavíš hradby v srdci, Pán sa nemôže usmievať. On chce vidieť svoju Cirkev spriatelenu. Denominácie tu budú až do konca vekov. Už keď príde Ježiš Kristus, nájde cirkev rozdelenú na denominácie. Zrejme však kresťania nebudú denomináciám prikladať tak veľkú dôležitosť, ako to robia dnes. Trošku zabudnú na to, že máme iné cirkevné predpisy, trošku inak vykladáme isté veci. Dôležité je, že sa spolu modlíme, že spolu hľadáme Pána a získavame pre Božie kráľovstvo druhých.

Takže potrebujeme vedieť, kedy, kde a ako použiť Božie slovo. Nesmieme len vytrhávať kúsочки z Písma mimo kontext. A nesmieme sa spoliehať na to, že Písmo má moc ako nejaká zaklínacia formulka. To nebude fungovať - citovať množstvo citátov, ktoré sme sa naučili naspamäť a vôbec ich nežijeme. My musíme poznať zmysel Písma a vierou ho uskutočňovať a spoliehať sa naň. Potom budeme vidieť účinky autority Božieho slova. Potom, keď budeš ty hovoriť niekomu o Pánovi, tak on bude Pána počuť. Keď sa budeš s niekým modliť za uzdravenie, ten človek bude tak zasiahnutý Bohom, že buď nastane fyzické uzdravenie, buď nastane psychické alebo duševné alebo emocionálne uzdravenie, alebo niečo sa s ním stane. A keď sa neuzdraví, tak sa obráti. Pretože si naňho položil ruky, ako Písmo hovorí, modlil si sa za neho a prejavila sa moc Božieho slova. To nie je z nás, to je z Boha.

A toto je tá jediná obrovská istota s ktorou jedine sa môžeme modliť a túto treba nadobudnúť. A ty každý musíš mať túto istotu, inak nebude pôsobiť Božie slovo. Inak, keď prídeš ku niekomu, kto má ťažký nádor a ty začneš: 'Pane, ja by som chcel, aby si... aby sa ten človek obrátil...', ale na začiatku si chcel povedať, 'aby sa uzdravil.' Zrazu nemáš odvahu to povedať. Božie slovo nehovorí: 'Poddaj sa svojim pochybnostiam.' Božie slovo hovorí: 'Polož ruku a modli sa za uzdravenie.' To je všetko, čo si mal urobiť. Čo urobí Boh, to je jeho vec. Alebo zoberie nádor tak, že zvečera do rána tam nebude alebo toho človeka zasiahne tak, že on sa odvráti od svojich hriechov a nádor začne miznúť, alebo sa stane niečo ... možno ten človek zostane so svojim nádorom, aj na neho zomrie, ale pôjde rovno k Pánovi. To bolo to, čo si mal urobiť. Takže potom uvidíme účinky autority Božieho slova, keď ho budeme žiť a poslúchať.

Pán nám takisto sľúbil, že nám Duch Boží pripomenie tie pravé slová, ktoré máme v danej chvíli hovoriť a niekedy to bude priamo On, kto bude hovoriť z nás. Jn 14,26: "Zástanca Duch Svätý, ktorého Otec pošle v mojom mene, ten vám všetko pripomenie." Ty musíš byť tak plný Božieho slova, že On ti ho bude pripomínať. Preto ho potrebuješ každý deň čítať.

Máte ten dobrý zvyk, že každý deň si prečítate jednu kapitolu z Písma? Keď nebudeš čítať Písmo každý deň, nebudeš ho mať v sebe. Môžeš rozprávať o Pánovi vzletné reči, môžeš vyučovať teológiu, keď nebudeš poznať Božie slovo, nemáš nič. A keď prídeš čo aj rovno pred Pána, nespoznáš Ho. Budeš sa pozeráť Ježišovi do tváre a budeš sa pýtať: "Kde je ten Ježiš? Kde je ten Spasiteľ?" Lebo ho nespoznáš. Lebo si vôbec nespoznal Kto to je. On je tu – v Písme. Povedal: "Moje slová sú Duch a sú život." A kto ho nebude mať v sebe, nebude žiť. Ak nebudeš poznať Božie slovo, nikam neprídeš. Nespoznáš Pána.

Raz som čítal jeden rozhovor s jedným členom sekty Hare Krishna. A tam sa ho pýtali, prečo si vybral práve Hare Krishna. A on hovorí: "Pretože som sa tu dozvedel o bohu ako vyzerá, aký je jeho charakter, ako sa správa. A ten redaktor sa ho pýta: "Inde si sa to nedozvedel? Veď si z katolíckej krajiny." "Čítal som Bibliu, ale nič tam o Bohu napísané nebolo." Pomyslel som si, tak to si asi nečítal Bibliu. Pretože, kto prečíta Písmo, spozná charakter Boží, uvidí Jeho tvár a naozaj začne spoznávať, aký ten Pán je naozaj a ako veľmi ho miluje. Samozrejme, čítal ho prirodzeným spôsobom. My potrebujeme tento živý dotyk Božej ruky.

Pán hovorí (Mt 10): "Budú vás vydávať súdom. Nerobte si starosti ako a čo máte hovoriť, lebo Duch vášho Otca prehovorí z vás." Sám Duch Svätý bude hovoriť z teba. A tento meč Božieho Ducha používa sám Pán na to, aby prenikal cez ľudské obrany, aby pichol človeka vo svedomí, aby neobráteneho človeka obrátil.

Preto má význam všade Božie slovo propagovať, všade ho doniesť. Viete čo má význam? Aby sme zaplatili billboardy a aby sme na nich napísali: Ježiš ťa má rád. Dokážete to? Ja o tom snívam.

Naše živé figúry sú najlepšie reklamy pre Pána, ale bez oživenia Boží slovom častokrát nebudú hovoriť nič. Keď Božie slovo hovorí o používaní meča Ducha, tak my nemôžeme len hovoriť, 'ja svedčím svojim životom.' Keď nikdy nepovieš, že Ježiš Kristus žil, spasil ťa, zomrel za teba na kríži, tak ten človek sa to nemusí v živote dozvedieť. Počul som takú dobrú frázu, ktorú by sa naozaj oplátilo vylepiť na nejakú reklamnú plochu: "Boh je mŕtvý." Nietzsche. A pod tým stojí: "Nietzsche je mŕtvý." Boh

Pán používa Božie slovo, aby prenikol do vnútra obráteneho človeka, do tvojho života, do vnútra Pánovho učeníka, aby ho usvedčil z hriechov a očistil. Sme výhonky na viniči, ktorým je Kristus, sme ratolesti a Boh nás čistí. Boh nás obrezáva, lebo keby nás nečistil, naše sily by sme investovali do rastu neužitočného dreva a nie do produkovania ovocia. On to zbytočné drevo odrezáva. Bolí to, ale na to používa svoje Slovo, aby ti ukazoval, kde je ešte tvoj život špinavý. Kde je ešte neočistený.

Keď Pavol hovorí o meči Ducha, užíva slovo "rhema." Toto grécke slovo vždy znamená, "vyslovené slovo." Teda nie je to niečo mechanické, niečo čo koná samé o sebe, ale je to aktívne. Teraz vám prečítam, ako to znie v preklade pána Petru. "Majte pohotovo meč Ducha, totiž Božie výroky." Koreň slova 'rhema' znamená: tiecť, plynúť; preniesť výrok = hovoriť, al. povedať príkaz, rozhodnutie, posledné slovo, povedať prehlásenie alebo kategorické vyhlásenie. Čiže, je vlastne povedané 'majte vždy po ruke meč Ducha, ktorým je kategorické vyhlásenie Božieho slova.' Asi takýto je doslovný preklad. Doslova je to kategorické vyhlásenie o veci či téme, ktorá má schopnosť zmaríť alebo skaziť niečo iné. To znamená kategorická schopnosť Božieho slova zmaríť útoky toho Zlého. Toto je tam napísané, keď je tam napísané použiť meč Ducha, ktorým sú Božie výroky. Znamená postaviť sa pevne proti.

A zase inde je napísané o Božom slove Rim 1,16: "Evanjelium (za ktoré sa Pavol nehanbí) je mocou Božou na spasenie..." Tam je použité slovo "dunamis". To znamená sila, záračná moc, schopnosť, prehojnosť, prevaha, obrovské pôsobenie. Čiže 'vždy majte po ruke schopnosť, prevahu, obrovské pôsobenie, kategorické vyhlásenie Božieho slova, ktoré má schopnosť zmaríť toho Zlého.' Toto je význam slova meč Ducha.

Teda meč Ducha hovorí o akomsi 'spoluboji' teba, veriaceho, a Ducha Svätého. Musíš meč uchopiť a Duch ho zmocní a dá ti múdrosť ako ho použiť. Niekedy treba byť aj ticho – len by sme zbytočne dráždili. Niekedy by sme len predhazovali perly pred svine. Ale niekedy máme povedať: 'Môžeš ma urážať, ale ja ti chcem povedať, že Ježiš ťa aj tak má rád. To nevadí, keď urazíš mňa, ale ja ti chcem povedať, že ja ťa môžem mať rád, lebo Ježiš mi na to dáva silu.'

Jedinou nechránenou časťou tvojho tela je chrbát. Tzn.: nikdy sa nedávajme pred diablom na útek. Ukážeš mu totiž jedinou nechránenú časť tvojho tela a znamená to, že ťa zraní. Nikdy sa nevzdávaj. Zásady duchovného boja v Písma sú dve: 1. Pred diablom neutekaj, 2. utekaj pred pokušením. Diablove sa vzopri, postav sa mu. A vtedy utečie on. Stačí, že ty, malé Božie stvorenie, sa postavíš a povieš: 'Ja som sa ti postavil a to je všetko, čo som mal urobiť!' Postaviť sa mu a nedať sa zastrašiť a on odíde. Je tam jedna podmienka: priblížte sa Bohu. On odíde iba vtedy, keď za chrbtom budeš mať obrovského Boha.

Nikdy sa nevzdávaj. Keď budeš 'hovoriť už nevládzem, nemá to cenu, nedokážem to...', to nevrav. Nikdy to nevrav. Vždy máš silu. Vždy máš moc. Je zbytočné vzdávať sa, pretože potom dostaneš ranu po chrbáte. Diablove sa treba vzoprieť. 1Pt 5,9: "Vzoprite sa mu zakotvení vo viere," (keď na vás reve ako lev.) "A buďte blízko Boha," - to hovorí Jakub (Jak 4,7). A diabol utečie.

Chrbát si sami neochráňme. Rimania keď bojovali, stáli v rade, jeden vedľa druhého. A dobre vedeli, oni boli naučení neopustiť svoju pozíciu. Oni vždy vedeli, kto je mu po ľavici a kto je mu po pravici. A keď boj nadobúdal urputné rozmery, tak vedeli, kto mu chráni chrbát a takisto on sa pozeral komu má chrániť chrbát.

Ako jednotliví kresťania sme my slabí. Na toto potrebuješ druhých, aby si bol pevný. Keď nebudeš mať druhých kresťanov okolo seba, dostaneš do chrbta dobrú dýku. Musíme poznať svoje miesto v tele Kristovom, ktorým je Cirkev, ktorým je Kristova armáda. Ty potrebuješ vedieť, kto je ti po pravici, kto je ti po ľavici. Potrebuješ vedieť, kto ťa chráni.

A niekedy sa stane, že ťa spolukresťania bodnú zozadu. Je to pravda, ale jediné čo na to môžeme povedať: Snažme sa to nerobiť my druhým. Lebo čo urobíme my? My mu to vrátime. Keď on mne, tak aj ja jemu. Zub za zub. Snažme sa druhých nezraňovať od chrbta a keď nám to urobia druhí, odpúšťajme im to a ešte za nich aj bojujme. Keď sú na nás zlí, keď sa nám zdá, že nás nedoceňujú. Aj najvernejší kresťanskí priatelia ťa niekedy nechajú "v štychu." A to je veľmi dobrá lekcia, aby si mohol odpúšťať. Boh je veľký.

Boj 10

Keď sme hovorili o duchovných zbraniach, tak sme vždy začali tým, že si v Božej armáde. Jednoducho, keď si sa rozhodol pre Krista, dal sa pokrstiť, tak si v Božej armáde a nevyhneš sa duchovnému boju. Z civilistu sa stáva vojak a nepriateľa potom nezaujímá, že či si vojak, ktorý chce bojovať, alebo si vojak, ktorý by sa radšej niekam schoval. Proste nepriateľ ide vždy po svojom nepriateľovi. Máš uniformu "Kristovho vojaka", si nepriateľ diablov.

Ale doteraz sme vždy hovorili o obrane, o tom, že zlý ťa môže napadnúť, ale teba Boh chráni a dáva ti všetky zbrane, aby si mohol v tomto boji obstáť. V Ef 6 je v pár veršoch štyrikrát spomenuté slovo stáť alebo obstáť. Pavol tým chcel povedať niečo dôležité. Ja by som bol rád, keby to preniklo do srdca každého z nás, že máš obstáť. Boh ťa pomazal, aby si obstál. Aby si nepadol, aby si nezdupkal, alebo aby sa tvoj život hneď nezrútil.

Teraz prechádzame postupne na útočné zbrane. My máme v mysli často model (chápanie) Cirkvi, ktorému sa hovorí "dom na skale". Keď prídu búrky, vetry, akýkoľvek uragán "dom na skale" sa nezrúti. Bude tam stáť navždy. Nie je to "dom na piesku". To je Cirkev. A potom všetci máme to chápanie, že Cirkev je nejaké, poviem to tak obrazne "mestečko alebo getto", ktoré nikto nikdy nezdoľá. Aj keby akokoľvek útočil a škodil. To je iste pravda.

No my ešte k tomu pridáme aj taký dobrý citát z Mt 16,18, kde je napísané: "Blahoslavený si Šimon.... Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev a brány pekelné ju nepremôžu." Všetci to berieme tak, že jednoducho Cirkev je ktorá je postavená na skale a že brány pekelné ju nepremôžu. Keď začne peklo útočiť a chrliť, Cirkvi sa nič nestane.

Tento verš nám však ukazuje aj iný model Cirkvi. Je v ňom použité také zaujímavé grécke slovo, ktoré je zložené z dvoch slov a nemá tvar, akým je preložené tu, že brány pekelné ju nepremôžu. Ako keby brány pekelné vyvíjali aktivitu. Je to presne naopak. Tým slovom sa myslí, že Cirkev bude vyvíjať aktivitu a brány pekelné nebudú mať moc. Takže to slovo je preložené dobre, je tam napísané, že brány pekelné nepremôžu, ale celkom v originále to znie: "brány pekelné nebudú mať žiadnu silu" alebo "brány pekelné nebudú mať žiadnu moc" alebo aj iný preklad je dovolený "brány pekelné budú úplne bezmocné". A posledný, ktorý už vychádza z hĺbky toho slova má dokonca ten význam, že sa nebudú môcť proti Cirkvi ani ozvať. Brány pekelné sa nebudú môcť proti Cirkvi ani ozvať protestným hlasom, keď na ne Cirkev zaútočí.

Skúste si uvedomiť, ako to posúva celý náš charakter aj celý charakter Cirkvi. Jednoducho Cirkev dostala moc od Krista. On hovorí: "Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi." (Mt 28,18). Má všetku moc. Teraz dáva autoritu Cirkvi a myslí to tak, že Cirkev jednoducho pôjde a nič ju nezastaví. Narazí na brány pekelné alebo na brány podsvetia a tie brány budú úplne bezmocné. Cirkev si bude môcť brať svojich ľudí, alebo bude môcť získavať ľudí pre Krista bez toho, aby v tom bola porazená alebo ju niekto alebo niečo zastavilo.

Výraz "brány" je často použitý v Svätom písme a má dôležitý význam. Ak ste čítali knihu Prísloví alebo niektoré knihy Starého zákona napríklad aj knihu Rút, je tam napísané, že starci alebo vodcovia, vojvodcovia sa vždy stretávali pri bráne. Pri bráne si sadli a preberali všetky veci. Buď stratégiu vojenskú, alebo obchodné veci alebo veci občianskeho života. Súdy tiež zasadali pri bránach. Ježiš tým chcel povedať, že ani tí najväčší vojvodcovia jeho nepriateľa, ani sám diabol nebude môcť nič urobiť, nebude môcť sa brániť. Tie brány budú jednoducho vyrazené, nebudú môcť odporovať, nebudú mať žiadnu moc, aby mohli zastaviť Cirkev.

A okrem toho, bol tam skrytý ešte jeden taký dobrý moment, totiž že brána je vždy najslabšie miesto v opevnení. Obrovské opevnenia a brána bola tiež mohutná, masívna, ale keď mal múr štyri metre, brána mohla mať maximálne niekoľko desiatok centimetrov. Bola drevená, aby sa dala otvárať. Ježiš hovorí, že Cirkev príde, zaútočí na to najslabšie miesto, vezme si, čo má, obráti ľudí a nič jej v tom nezabrání. Preto hovoríme o útočných zbraniach a o tom, že Cirkev je tu na to, aby ju nikto nemohol zastaviť a aby získavala ľudí pre Krista.

K tomu útoku nás povzbudzujú aj ďalšie citáty. Kol 2,15: Hovorí sa tu, ako Ježiš na kríži splatil dlžobný úpis. Proti nám bol daný dlžobný úpis s našimi hriechmi a dedičným hriechom a Ježiš ho jednoducho zmažal svojou krvou. A hneď za tým je napísané, že v kríži triumfálne predviedol všetky mocnosti a všetky sily. Vystavil ich potupe a smiechu. Už sme o tom rozprávali niekoľko krát na tomto spoločenstve. Mocnosti, sily, kniežatstvá, panstvá, tróny, to všetko sú pomenovania pre duchovné mocnosti v Svätom písme a väčšinou pre mocnosti, ktoré bojujú proti Bohu a tu sa píše, že ich Kristus svojim krížom triumfálne predviedol.

Triumfálny sprievod bol už len oslavou víťazstva. To už nebola samotná bitka, ale po bitke sa pozbierali všetci zajatí, zakuli sa do reťazí, pobralo sa všetko zlato, poprípade sochy bohov, bôžikov, to najcennejšie, aby bol potupený národ a potom sa slávnostne tiahlo domov. V Rímskej ríši bolo niekoľko takých triumfálnych sprievodov, keď cisári alebo niektorí vojvodcovia slávnostne vtiahli do Ríma. Už sa vedelo mesiac alebo dva, že bitka je vyhraná, ale kým tá obrovská kolóna s ukradnutým tovarom a otrokmi došla do Ríma, tak to trvalo niekoľko týždňov. Tam ich už čakali, a keď videli, že už majú len deň cesty, všetci sa pripravili na sprievod. Obrovský sprievod šiel Rímom. Vpredu išli poviazaní otroci, potom išiel na vozoch všetok ulúpený majetok a na konci išiel vojvodca alebo víťaz v obrovskom kresle. Niesli ho, hádzali mu vence, kytice, oslavovali ho.

Toto spravil Ježiš. Takéto podobenstvo, prirovnanie používa Pavol. Ježiš svojim krížom tak zvíťazil, že potom kráča pred celým svetom, pred nami, pred všetkými anjelmi a pred každým, so spútanými duchmi, mocnosťami a všetkým ulúpeným majetkom a všetkým, čo títo tvoria poškodili a zničili. Tí musia ísť pred ním zviazaní, za tým nalúpený poklad a za nimi ide v sláve sám Pán Ježiš Kristus. Ako neohrozený víťaz, neohrozený bojovník, ktorý má všetku moc a každého porazil. Asi takto vyzerá súčasná situácia v duchovnom svete.

V 2Kor 2,14 je napísané, že Boh nás vedie v tomto triumfálnom Kristovom sprievode (ekum. prekl). Boh nás začleňuje do toho triumfálneho sprievodu. To znamená, za tým vojvodcom potom išli všetci vojaci, ktorí bojovali a vyhrali tú bitku. My ideme za Kristom

v tom víťaznom sprievode. Nie v okovách. Nie ako porazenci, nie ako bojazliví, ale ideme ako tí, čo kráčajú za svojim Pánom, ktorý zvíťazil a sú "oslavovaní od anjelov" a od všetkých mocností. My kráčame v triumfálnom Kristovom sprievode. A Písmo hovorí aj na iných miestach. "Vďaka Bohu, ktorý nám vždy dáva víťazstvo v Kristovi." (porov. 1Kor 15,57) Takže toto je postoj Cirkvi. Postoj Cirkvi, ktorá môže kráčať a ktorá si berie to, na čo má právo, má moc kráčať. A my sme členovia a údy cirkvi a preto môžeme kráčať za Pánom víťazne a môžeme kráčať nie so strachom, nie s bážňou, ale v moci.

Modlitba v Duchu je zbraň, ktorá je rovnako obranná ako aj útočná. Modlitba je veľmi veľký a široký pojem, skutočnosť, ktorá má mnoho strán, takže modlitba určite nie je len zbraň. Bolo by veľkou chybou sa modliť len preto, že je to zbraň a môžeme ju používať ako zbraň. Modlitba je nádherná, vzácna, veľmi dôležitá a spája nás s Pánom. Ak sa niekto modlí len preto, aby ho neobťažoval zlý duch a aby bol vnútorne pokojný, a nie pretože miluje Pána a chce byť s Ním, tak to určite nie je modlitba v Duchu.

Útočná zbraň. Meč Ducha a modlitba v Duchu spolu veľmi úzko súvisia. Tieto dve zbrane sa takmer nedajú ani oddeliť. Ak máš prečítané Písmo a nemáš ho premodlené, tak je z teba suchý učenec. Môžeš poznať všetky dôležité citáty, môžeš vedieť z pamäti, čo kde sa nachádza... Poznal som aj takého človeka, ktorý sa mechanicky naučil, čo kde sa v Písme nachádza, v ktorej kapitole a mechanicky sa to naozaj naučil. Vedel čo je v Gen 1, čo v Num 10 atď... Naučil sa to podľa svojho systému, ktorý si urobil. Vedel to vymenovať, ale na jeho živote to nebolo vidieť.

Meč Ducha, ktorým je Božie slovo a modlitba v Duchu sa nedajú od seba oddeliť. Tieto zbrane sú tak úzko späté, že to naozaj nemá význam. Ak sa modlíš bez Božieho slova, to potom nie je modlitba v Duchu. My sa máme modliť v Duchu Svätom. Ako sa môžeš modliť v Duchu Svätom, keď nepoznáš Božie slovo, ktorého On je pôvodcom. Zaručujem ti, že sa nemodlíš v Duchu Svätom. Nemodlíš sa podľa toho, ako chce Boh a čo ti všetko dáva.

Sme v útoku a teda môžeme hovoriť o útočných zbraniach. Modlitba je najstrašnejšia útočná zbraň, aká existuje v Cirkvi. Meč Ducha je silná zbraň, ale dá sa použiť len potiaľ, pokiaľ dočiahneš. Meč sa nedá použiť na vzdialenosť piatich metrov. Preto, keď poznáš Božie slovo a v Duchu Svätom ho používaš, môžeš sa obrániť proti útoku Zlého, môžeš dokonca niekomu zvestovať evanjelium a jasným spôsobom ho presvedčiť, ale nemôžeš to robiť na diaľku, kedykoľvek, akokoľvek. Len modlitba je taká zbraň, ktorá to dokáže. Keby sme to mohli porovnať, tak je to ako nejaká balistická raketa oproti tým ostatným zbraniam. Pretože modlitbou môžeš útočiť kedykoľvek, kdekoľvek, na ktoromkoľvek mieste, akýmkoľvek spôsobom, v akomkoľvek čase a môžu sa tým vybojovať skutočnosti, ktoré sú na zemi a ktoré sú v nebi. To je moc modlitby. Strašná zbraň. Nie je proti nej obrany.

Diabol sa nevie brániť proti modlitbe. Proti ľuďom, ktorí žijú v Duchu Svätom a kráčajú v modlitbe, preniknutí modlitbou. Proti tým nemá zbraň. Môže ich pokúšať. Poznáme to aj z dejín, aj od ľudí, ktorí kráčajú s veľkou službou. Môže na nich maximálne zaútočiť, nejakým spôsobom pokúšať, ale nič nemá na nich, žiadnym spôsobom. Ef 6,18: "Vo všetkých modlitbách a prosbách sa modlite v každom čase v Duchu a v ňom vytrvalo bďte a proste za všetkých svätých." A Pavol potom dodáva: "Aj za mňa, aby mi bola daná reč, keď otvorím ústa, aby som smelo zvestoval tajomstvo evanjelia, ktorého som vyslancom aj v okovách a aby som mal v ňom odvahu hovoriť, ako som povinný." To je Božia zbraň. Veľmi silná Božia zbraň.

Štyri krát je tam použité slovo "všetko" alebo "v každom". Zbraň, ktorá platí všade, za všetkých okolností a pre všetky modlitby a prosby. Je tam použité slovo modlitba, ktoré znamená všetky druhy modlitieb, dokonca aj tvoj rozhovor s Bohom, alebo len to, že sedíš pri Pánovi a počúvaš. Aj to je svojím spôsobom zbraň. Čas, kedy sa ho pýtaš: "Pane poraď mi v mojom živote, veď ma." Aj toto je spôsob modlitby a boja. Toto je modlitba a za tým prichádza prosba.

V gréckom texte sa myslí, nie taká modlitba ako: "Pane, keby si mohol, tak čo ja viem môj dedko má niečo, tak sa ho dotkni", ale z toho slova vyložene vyplýva, že je to úpenlivá a veľmi snaživá prosba. Proste nasadená prosba, keď "trasieš" Pánom a prosíš ho, aby niečo urobil. Ďalej uvidíme, za aké veci ešte predovšetkým Pán chce, aby sme prosili.

V každom čase, vo všetkých modlitbách a prosbách, akýmkoľvek spôsobom ako sme zvyknutí, akýmkoľvek štýlom, ale modlitba. Modlitba, ktorá vyjadruje závislosť na Pánovi. V každom čase. Gréčtina má niekoľko slov na čas a každé vyjadruje niečo iné. Prvý je chronos. To je čas, ktorý beží normálne. Ďalší je kairos, ktorý znamená určitý čas, určitý ten požehnaný čas kedy sa má niečo udiť. Tretí je hóra a to znamená periodicky opakovaný čas. Písmo odmieta tento pojem, pretože dejiny sa nevrátia. Dejiny vedie Boh. Nebude nič také, ako tvrdia nejaké východné náboženstvá, že je večný kolobeh časov.

A tam je použité v každom čase, teda v každom kairos a ten čas kairos sa predovšetkým myslí kvalita času. Je to niečo zvláštne. Každý čas je pre teba zvláštny, aby si sa mohol modliť. Každý čas, každú chvíľu tvojho života posväcuje Boh, aby si sa mohol modliť, aby si sa mohol byť s ním. Aby si sa mohol modliť a prosiť za to, čo potrebuje.

Tretia časť je - so všetkou vytrvalosťou. V našom texte je to slovo všetko vynechané, ale v latinskom texte sa nachádza, hoci nám to znie trochu cudzo. So všetkou vytrvalosťou. To znamená: nesmieš ochabovať v modlitbe, nesmieš si tak nejak zľaviť na srdci, že aj tak to na nič nie je a na čo to budem robiť. Musíš byť verný v každej situácii. Toto znamená so všetkou vytrvalosťou verný v každej situácii. Boh ťa pozná a Boh vie, čo sa deje s tebou, ale vždy ti dáva milosť, aby si sa mohol modliť. Vytrvalo. Dáva ti milosť, aby si neprestal, aby si nezatrpkol, aby si nezahorkol, aby si sa nefutoval a aby si nič nezabalil. Boh ti dáva milosť.

Ďalej - za všetkých svätých. A teraz sa pozrime, ako sa modliavame my. V niektorej občasnej modlitbe a prosbe, iba niekedy. Keď už sa mi to zunuje tak len s krátkou vytrvalosťou a len za niektorých ľudí, ktorých mám vytipovaných. Ale Pavol rozširuje túto zbraň a hovorí všetky modlitby a prosby, v každom čase teda vždy, so všetkou vytrvalosťou a za všetkých. Takže už vieš za koho sa máš modliť. Pán ťa žiada, aby si sa modlil za všetkých, ale spôsobom Ducha. Modlitba, ktorú ti vnukne Duch Boží a ktorý ťa ňou vedie.

My to poznáme, keď máme modlitebné zhromaždenie kedy sa nasadene modlíme za určitú vec ku ktorej nás priviedol Pán a niekto sa ozve: "Požehnaj aj deti v Amerike alebo v Afrike alebo v Somálsku." To je určite dobrá modlitba, ale vždy pochybujem, či je to modlitba v Duchu, či ťa k tomu priviedol Pán, lebo on privádza ľudí, aby sa modlili aj za tieto veci, položí ti to na srdce a ty kľáčiš pred ním dňom a nocou, nájdeš ďalších príhovorcov a naozaj sa niečo pohne, ale nie len tak niečo hovoriť do vetra. Alebo "Pane, obráť všetkých hriešnikov". Také nejaké neurčité modlitby väčšinou skončia veľmi blízko našich úst.

Vo všetkých modlitbách a prosbách máme konať tri činnosti: **modliť sa, vytrvalo bdieť a prosiť**. Boh nám hovorí o týchto troch veciach pri modlitbe. Modli sa, bdej a pros. Určite si pamätáte tie verše z Písma, kedy Pavol často vyzýva: Ustavične sa modlite, bezprestania sa modlite, v modlitbách neochabujte ... Pán Ježiš hovorí podobenstvo, ako sa máme stále modliť a neochabovať. Ako hovorí apoštolom v Getsemanskej záhrade: "bdejte a modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia." Modlite sa.

Druhá vec je bdejte, lebo máme takú skúsenosť a Písmo to veľa krát potvrdzuje. Keď ide o nejakú veľkú vec, že ťa Boh vedie, hovorí ti, aby si bdel, zvyčajne zaspíš. Tak duchovne. Ty ten čas stratíš ani si nespomenieš, že ti Boh niečo položil na srdce. Zrazu sa cítiš unavený a neviem, čo všetko robíš. Presne ako apoštol. Pre Ježiša to bola možnože najdôležitejšia hodina v jeho živote, kedy sa rozhodoval splniť Otcovu vôľu do konca. Krvou sa potil, plný úzkosti a ešte hovoril: "Moja duša je smutná až na smrť. Bdejte a modlite sa. Poďte so mnou." Zobral si ešte troch, aby boli blízko pri ňom, aby ho videli, aby boli nadohľad, aby mu pomáhali a aby aj on, keď sa obzrie a uvidí, že títo traja mi kryjú chrbát, modlia sa so mnou.

Zaspali. A keď prišiel, zobudil ich a povedal im: "Vy spíte? To neviete ani hodinu vydržať so mnou?" A išiel sa znova modliť a oni znova zaspali. A toto sa deje aj v našom duchovnom živote. Keď Boh niečo chystá, povie ti: "Bdej." Ty zaspíš a prepasieš veci, ktoré chce urobiť Boh. Boh nikdy nezačne nejakú vec bez toho, aby najskôr nevzbudil príhovorcov a tí sa nemodlili. Kedykoľvek. To je jedno či vo dne, či v noci.

Možno, že máte niektorí z vás takú skúsenosť, že Boh ťa uprostred noci zobudí a niečo od teba chce. Vyložene to cítiš. Jednoducho zrazu vstaneš a vieš, že sa niečo deje. Kto je citlivý, tak kľakne na kolena a modlí sa: Pane, čo odo mňa chceš? Väčšinou chce, aby si sa za niekoho, alebo za niečo modlil zrovna v tej chvíli. Keď si citlivý, Boh ťa môže použiť. Kľakneš a modlíš sa. Niekedy ti ukáže za čo. Za chvíľu ti Boh zjaví za čo sa modlíš. Niekedy ti neukáže a ty sa len modlíš: Pane, nech sa deje tvoje dielo. Nech sa stane to, čo chceš. Nech premodliavam to, čo potrebuješ v tejto chvíli a niečo sa udeje. Alebo poviem to takým hlúpym spôsobom, "zachrápeš ďalej", lebo ti to je jedno.

Proste. Modlite sa, bdejte a proste. Modliť sa znamená udržiavať predovšetkým ten vzťah s Pánom, pýtať sa na svoje veci, na život môj, za moje vedenie, alebo aj len taký rozhovor s Pánom, ako som hovoril, také spočinutie. Ty proste sa potrebuješ modliť. Keď ti to Ježiš povedal. Ježiš sa modlil celý čas, keď tu bol. To bol Boží muž modlitby. To zaručene potrebuješ aj ty. Nehovorí to len tak. A teraz hovorí o prosbe.

Ten ďalší 18. a 19. verš (Ef 6,18; Ef 6,19) nám to vysvetľuje. Pavol hovorí: "Za všetkých svätých." Tým ako keby chcel povedať, za Božie diela. Za to, aby Kristovo telo nebolo napádané. Obranná modlitba. Nemodli sa len za seba. Často prežívaš pokušenia. Sú tu aj druhí, ty si Kristovo telo. Ty máš spoluúť tu vedľa. Máš tu brata a sestru v Kristovi. Keby ti niekto išiel odseknúť ruku, tak si nepovieš, že moja ruka nepatrí k telu, tak nech ju odseknú. Ale kričíš, dovolávaš sa, modlíš sa, aby sa ti niečo nestalo s rukou. Takto je to aj s bratom. Boh ti ukáže, že niečo s ním je a ty sa začneš modliť, pretože keď sa ublíži bratovi, ublíži sa aj tebe. A ty to potom pocítiš aj duchovne. Alebo môžeš byť taký duchovne tupý, že ťa to ani nenapadne, že nebudeš mať tú citlivosť, ale to potom nie je moc dobré.

Sv. Pavol ďalej hovorí: "Modlite sa za mňa, aby mi bola daná milosť zvestovať evanjelium so všetkou odvahou." To je ďalšia vec, ktorú Boh chce, aby si sa modlil, aby bolo zvestované evanjelium. Aby si prosil, jednoducho prosil ho o to. Ak poznáš ľudí, ktorí zvestujú evanjelium, aby sa im to darilo, aby boli povzbudzovaní, aby ich sprevádzala moc. A vymodlíš ďalších, aby mohlo byť zvestované evanjelium. Premodlíš evanjelizačné akcie. Premodlíš aj seba, aby si mohol niekomu povedať o Ježišovi. Premodlíš všetko, čo sa chystá.

Toto naše spoločenstvo by neexistovalo také, aké je, keby tu neboli možnože už dve desiatky ľudí, ktorí sa za toto spoločenstvo modlia. Jednak príhovorcovia, ale už aj predtým ako vznikla skupinka príhovorcov som prosil, zháňal príhovorcov, či sa niekto nezaviaže, že by sa niekoľko minút denne modlil, nech sa prihlási, či mu bude toto spoločenstvo blízke, či mu ho Boh položí na srdce. Teraz je možnože do dvadsať ľudí, ktorí sa zaň modlia. Denne za toto spoločenstvo. Keby neboli tieto modlitby, už dávno tu nie sme. Sme rozsypaní ako handry. Nič by nám nepomohlo.

Vec, ktorá nie je podložená prosbami Božieho ľudu sa raz-dva rozsype. Tu by sa nediali uzdravenia, tu by sa nediali oslobodenia od hriechov, tu by neboli slová poznania, slová proroctva, tu by neboli tie veci, ktoré živia a udržiujú Boží ľud, keby nebolo týchto ľudí. A ja vás vlastne aj povzbudzujem, keď ti Boh dá na srdce toto spoločenstvo, modli sa, lebo on chce a on nevukne tieto veci nadarmo. On ťa potrebuje. Keď ťa niekedy v noci zobudí a vieš, že je to..., alebo cez deň zrazu príde taká chvíľa a začneš sa modliť a ani nevieš ako. Boh ťa vtiahne do modlitby, lebo ťa potrebuje. Buď citlivý. Premodlievaj Božie veci.

Máme tú skúsenosť, že keď sme chodili do väznice, tak som prosil o modlitby. Chodili sme v sobotu. Hovoril som: Kto sa bude v piatok a v sobotu modliť a postiť? Tak sa nikto nehlásil. Dobré, modlime sa a postíme. A išli sme do väznice. Keď sme sa vrátili, ja som hovoril našim už po ceste, moc ľudí sa nemodlilo. My sme to cítili na vlastnej koži. To bolo to tam strašne ťažké. Ja keď som sa potom v stredu spýtal, že kto sa modlil alebo postil, tak sa prihlásili traja ľudia. Traja zo sto ľudí sa prihlásili, že sa modlili alebo postili.

Potom sme išli o dva mesiace a bolo to úžasné, to bola sila. A myslím, že sa potom prihlásilo asi do tridsať ľudí, že sa počas evanjelizácie modlilo a postilo. To stálo na tých modlitbách. Boh potreboval zúriť vaše modlitby, aby sa tam mohli nejakí väzni spamätať, aby mohli prežiť Božiu lásku, aby sa mohli rozplakať, alebo aby mohli vyznávať svoje hriechy alebo aby odišli odtiaľ doživotne zmenení. Potreboval sŕne vaše modlitby, moje modlitby. A my sme často zaspali. Takže to je za čo máme prosieť. Za tieto veci. Teda nielen za to, aby sme boli ochraňovaní. Určite. Často sa musíme modliť za to, aby cirkev bolo ochraňovaná, aby služobníci boli ochraňovaní. Všetci, čo slúžia, aby boli ochraňovaní. Každý člen Božieho ľudu. Ale keby sme skončili pri tom, tak to môžeme zabaliť. Ešte žiadna armáda na svete nevyhrala bitku vtedy, keď sa iba bránila. Keď sa Cirkev bude iba brániť, to nebude dobré. Takže modliť sa za tieto veci, za všetko, čo máme podložené.

Modlitba, bdenie a prosba spôsobujú, že sa uvoľňuje Božia moc, že niektoré veci, s ktorými sa nedá pohnúť sa zrazu zmenia. Písmo tak hovorí u proroka Daniela, ktorý sa modlil a vyprosoval si milosť a stalo sa to až za desať dní a potom prišiel k nemu anjel Michael a hovorí že: Doteraz mi trvalo, až kým som prišiel k tebe, pretože mal som po ceste veľa nepriateľov, ale Boh ťa vypočul v tej chvíli a poslal ma. Keby bolo ešte niekoľko ľudí, ktorí by sa prihovárali s Danielom, tak je okamžite vyriešené. Neboli, tak to trvalo. A toto spôsobuje prosba.

Najdôležitejšia podmienka je, že to musí byť modlitba v Duchu. Viete aký je protiklad modlitby v Duchu? Keď Ježiš hovoril: "Nemodlite sa ako pohan." Keď sa nemodlíš v Duchu, modlíš sa ako pohan. A Boh nemá záujem o takú modlitbu. Toto je protipól. Modlitba v Duchu a modlitba ako pohan. Pohan, čiže ten, ktorý nepozná Boha. Doslovne sa dá povedať: ten, ktorý je bez Boha. Modlí sa a nepozná Boha. Tak sa ani nevie modliť. Ani to nevystúpi.

Čo je to modlitba v Duchu? Je to modlitba vzbudená a vedená Duchom Božím. Boh ťa privedie k modlitbe a potom ju vedie. Častokrát sme takí otvorení, že sa necháme priviesť k modlitbe Duchom Božím. Vieme, že nás priviedol teraz k modlitbe, ale nenecháme sa Ním viesť počas nej. Hneď si ju vedíme sami. Idem sa modliť, kľaknem, chvíľu sa modlím svojimi slovami, povedzme chvíľu v jazykoch, alebo chvíľu sa modlím ruženec, alebo niečo z Písma, a pritom Boh by chcel od teba niečo trochu iné, v tej chvíli, ale ty máš svoj systém, svoje škatuľky, kľakneš a modlíš sa. Nechal si sa pritiahnuť Bohom a jeho mocou, ale nepočúvaš Ho. A potom sa stane, že sa modlíme stereotypne. Budme veľmi citliví na Božieho Ducha, lebo iba to je modlitba v Duchu.

V autorite Ducha Svätého a s Jeho pomazaním. Tento bod sa špeciálne týka príhovornej modlitby, teda modlitby útočnej. Keď nemáš vzťah s Bohom, alebo neprežívaš tú autoritu, alebo máš strach, že si neprežil to pomazanie, tak to potom nie je modlitba v Duchu. Keď sa chceš modliť ako niekto iný, kto má to pomazanie alebo prežil už niečo a ideš sa modliť bez vnútorného obsahu, bez toho, čo ti dal Boh, tak to nemá tú silu, tak to nie je modlitba v Duchu. Nestanú sa tie veci. Máš mať pomazanie.

Modlitba v Duchu rovná sa modlitba v Kristovi. Alebo ako to hovorí Ježiš, v jeho mene. "Keď sa budete modliť o čokoľvek v mojom mene, Otec vám to dá." Modlitba v Ježišovom mene, alebo v Kristovi alebo v Duchu Svätom je to isté. A je to modlitba vo viere. Nielenže si veriaci, čiže ontologická viera (to, čo sa ti stalo), ale modlitba, ktorú ti dáva Duch Svätý na tú situáciu, ktorú potrebuješ dostať. A k tej viere sa pridáva reálna skúsenosť. Keď zažívaš niečo s Pánom, to ťa buduje ďalej a vzrastá aj tvoja viera. Toto je modlitba v Duchu.

Čo spôsobuje Duch Boží? Čo sa deje? Rim 8. kapitola. Prebýva v nás, svedčí, že sme Božie deti, prihovára sa za nás, (v liste Galaťanom) volá v našich srdciach. Spôsobuje to volanie Abba, Otče. Je to modlitba, ktorá je s vierou, ktorá je synovská, ktorá je biblická. Toto je modlitba v Duchu. Nemodlím sa len preto, aby som mal nejaký vnútorný pokoj a preto sa musím modliť dlho alebo sa modlím preto, aby som nebol obťažovaný zlým duchom. Tam niečo nie je celkom v poriadku. Modlitba v Duchu je iná.

Posledná podmienka modlitby v Duchu je, že si naplnený Duchom Svätým. Svätý Pavol hovorí: "Neopíjajte sa vínom, ale buďte naplnení Duchom." Alebo hovorí: "Kristovo slovo nech vo vás bohato prebýva." To je to isté.

Byť citlivý na Ducha a počúvať ho, ale mať aj disciplínu a poriadok. Si poviem, že sa budem prihovárať ako Boží bojovník, sa budem prihovárať za spoločenstvo, alebo za túto aktivitu, alebo za tohto človeka a mám ho na svojom modlitebnom zozname aspoň raz za týždeň premodlím tých ľudí, ktorých chcem, aby boli sprevádzaní Bohom.

Sk 12. kapitola. Herodes dal popraviť Jakuba a videl, že sa to Židom páči, tak rýchlo chytil aj Petra a že ho na sviatky popraví. Bude zábava. Získa si Židov, lebo mu robili stále problémy. Zničí kresťanov, tí ho aj tak otravovali, lebo nechcú poslúchať. Nechcú vyhlasovať cisára za Boha. Tam je napísané, že sa Cirkev zišla a úpenlivo sa modlila. A všimnite si, modlili sa v noci. Aj v noci sa modlili. A preto aj Pavol hovorí: Vo dne, v noci keď sa modlím, keď za vás vzdávam vďaky. Často toto spomína: vo dne, v noci.

Cirkev sa modlila v noci, lebo išlo do tuhého. Na druhý deň mali popraviť Petra. Toho človeka, ktorý ich tam viedol, ktorý mal autoritu, ktorý bol ich pastierom. Im išlo o veľa. A zrazu sa zobudili a modlili sa ako žeraví. Viete prečo to bolo v noci? Lebo Peter spal

v noci zviazaný medzi dvoma strážami a ďalšie dve stáli vonku. Pred dverami. To bola noc. A oni sa modlili a Petrovi sa zjavil anjel. Boh vypočul túto modlitbu tých, ktorí tam boli nasadení a prosili stále za Petra a hovorili: "Pane, veľmi ho potrebujeme."

Prišiel anjel, zobudil Petra a hovorí: "Vstávaj." Padli mu okovy z nôh. Strážcovia tam spali ako zarezaní. Prešiel pomedzi tých dvoch strážcov, ktorí boli pri dverách a prišiel do toho domu, kde sa modlili. Tam mu slúžka pri dverách ani nechcela veriť. Pritom sa modlili, prosili si to od Pána. Výsledok. Všetci sa radostne potom objímali a Peter potom odišiel na neznáme miesto. Ďalší výsledok. Cirkvev bola posilnená. Na konci tej kapitoly je napísané, že sa rozmáhala, mala pokoj, kráčala, lebo prežili duchovný boj a stáli za niečím.

Zahynulo 16 strážcov. Všetci boli odvedení na popravu. Zahynul Herodes. Herodes bol potrestaný. Tí ľudia sa tam modlili a Boží odporcovia boli potrestaní. Herodes sedel na svojej stoličke a ľudia mu chceli lichotiť: "To nie je hlas človeka. To je hlas Boží." A hneď ho Boh zničil. Toto všetko spôsobila modlitba.

Keď čítate Písmo zistíte, čo vymodlili modlitebníci. Aj v našej histórii vieme, ako vznikali komunity, ako vznikali rehole. Človek sa modlil do nemoty, modlil, modlil, modlil a zrazu nastalo prebudenie a sto ľudí išlo za ním. Alebo dvesto. Len preto, že pripravil cestu Božím veciam.

Skvelá kniha o duchovnom boji je od sv. Atanáza, biskupa prvej cirkvi v 3. storočí a je o sv. Antonovi. Bol to človek, ktorý počul Božie volanie, že má predať všetko, čo má, šiel do púšte a modlil sa. Často prežíval aj duchovný boj. Démon ho pokúšal a snažil sa ho v noci budiť a neviem čo všetko robiť a vymýšľať si na neho, obviňovať ho. On si ľahol na zem a modlil sa. Démon s krikom za chvíľu odišiel. Alebo začali ho strašiť a zjavovať sa mu rôzne príšery. Bolo ich strašne moc. A on sa len ticho začal modliť a zrazu sa začali tie príšery biť medzi sebou a s veľkým krikom poutekali. Moc modlitby. Ten človek vedel, čo má robiť. Použil Kristovo meno a chvíľu sa pomodlil a bolo. Toto je modlitba v Duchu. Modlime sa v Duchu, zažívajme tú vzácnu skúsenosť. Skúsenosť s Duchom Svätým a Jeho vedením.

Boj 11

Chvála, ako ďalší druh útočnej zbrane v duchovnom boji

Pozrieme sa na chválu v tom zmysle, akým spôsobom uvoľňuje Božiu moc. V Písme často nájdeme slová chvály voči Bohu spojené s bážňou z Boha a s posvätnou hrôzou z toho, čo Boh vykonal. Keď zažiješ obrovský Boží skutok, zrazu ťa prenikne strach z Boha. Táto bázeň - strach z Boha ťa preniká a ty začneš zrazu Boha chváliť.

Chvála žiada Boha, aby nadprirodzene zasiahol a zároveň sa ozýva vtedy, keď niečo veľké Boh urobil. Ex 14,28-30: Prenasledovanie Izraelitou Egypťanmi. Mojžiš vztiahol ruku a more sa otvorilo a keď do týchto vôd vošli Egypťania, vody sa vrátili, prikryli vozy a jazdu celého faraónovho vojska, ktoré vošlo za Izraelitami do mora. Nezostal z nich ani jediný. Izraeliti prešli prostriedkom mora so suchou nohou. Ex 14,30: "Ľud sa bál Hospodina a uveril Pánovi a jeho služobníkovi Mojžišovi." Čiže toto je popis toho, ako Boh usmrtil Egypťanov a keď to ľudia videli, báli sa.

A ako reakcia je zapísaná celá 15. kap. (Ex 15) - ona celá je piesňou chvály. V. 2: "Hospodin je moja záštita a pieseň. Stal sa mojou spásou. On je môj Boh a ja ho vebím. Boh môjho Otca a ja ho vyvyšujem." Vv. 10 11: "Zadul si svojim duchom a more ich zavalilo. Potopili sa ako olovo v nesmiernych vodách. Kto je medzi bohmi ako ty, Pane? Kto je ako ty, taký veľkolepý vo svätosti, hrozný v chvályhodných skutkoch konajúci divy?" Vv 20-21: "Tu zobrala prorokynja Miriam, sestra Áronova, do ruky bubienok a všetky ženy vošli s ňou s bubienkami v tanečnom rytme a Miriam striedavo s mužmi prespevovala. Spievajte Hospodinovi, lebo sa slávne vyvyšil. Zmietol do mora kone aj s jazdcami." Miriam vyvyšovala Božiu veľkosť nad nepriateľmi. Mala vtedy asi 100 rokov.

V 2Paralipomenon 20kap. je zaznamenané, ako na zbožného júdskeho kráľa Jozafata sa dohodli spojenecké vojská nepriateľov a bolo ich veľmi veľa. Kráľ zvolal národ, pretože sa bál. 2Krn 20,6-12: "Zvolal ľud do Jeruzalema a na nádvorí chrámu volal na Boha. Hospodine, Bože našich otcov, či snáď nie si ty Boh na nebi, ktorý vládne nad všetkými kráľovstvami rôznych národov? Máš v rukách moc a bohatiersku silu a nikto sa ti nemôže postaviť naproti. Či si to nebol ty, môj Bože, ktorý si vyhnal obyvateľov tejto zeme pred Izraelom, svojim ľudom? Ak na nás príde niečo zlého, či meč súdu, či mor, či hlad postavíme sa pred tento dom a pred teba, pretože v tomto dome prebýva tvoje meno a vo svojom súžení budeme k tebe volať a ty nás vyslyšíš a zachrániš. Bože náš, či ich nebudeš súdiť? Nemáme silu proti tomuto veľkému množstvu. Nevieime, čo máme robiť a preto hľadáme na teba."

Jozafat hľadal u Pána pomoc, vyvyšil ho, pochválil ho, povedal, čo všetko veľké urobil a potom povedal, 'my potrebujeme tvoju pomoc'. Čo sa stalo? Ako odpoveď na Jozafatovo volanie a zhromaždenie ľudu sa v 14. verši (2Krn 20,14) dočítame: "Tu zostúpil uprostred zhromaždenia duch Hospodinov na Jaksela, /jedného z prorokov,/ a ten hovoril: Pozorne počúvajte všetci Júdejci a obyvatelia Jeruzalema a ty kráľ Jozafat. Toto vám hovorí Pán. Nebojte sa a nedeste sa toho veľkého množstva. Boj nie je váš, ale Boží." Ako odpoveď na volanie v núdzi, zostúpil Boží duch a povzbudil ich. Nepovedal im, 'oni sa tam pomlátia a vôbec nebudú proti vám bojovať'. Nie, povedal im, chodte, bojujte a uvedomujte si, že bojuje Pán. Bolo to vojensky, technicky a strategicky samovražda.

Čo urobili oni? "Potom povstali lévijci z Kehatovcov a Korachovcov, aby chválili Pána, Boha Izraela, hlasom veľmi mocným." Keď videli ako jeden z ich ľudí bol prepadnutý duchom Božím a ako prorokoval, tak povstali a začali volať na slávu a radovali sa z Boha a vyvýšili ho. Potom na druhý deň za včasného rána vytiahli na Tekojskú púšť. Keď vychádzali, Jozafat sa postavil a povedal. "Počujte ma Júdejci a obyvatelia Jeruzalema, verte v Hospodina, svojho Boha, a budete nepohnutelní. Verte jeho prorokom a bude vás sprevádzať zdar. Po porade s ľuďom, rozostavil pred Hospodinom spevákov, aby chválili jeho velebnú svätosť. Šli pred ozbrojencami a prevolávali: Chválu vzdajte Hospodinovi, jeho milosrdenstvo je večné." To vyzeralo ako kamikadze.

Stalo sa toto (2Krn 20,22-23): "V ten čas, keď sa dali do jasotu a chvál /oni tam dokonca jasali!!!/ vyslal Pán zálohy proti Amončanom a Moabcom. Oni sa postavili proti obyvateľom Seiru, aby ich vyhladili ako prekliatych. Keď potom skoncovali s obyvateľmi Seiru, pomohli jedni druhým do skazy." To znamená, že sa povraždili. Teológovia tvrdia, že sa pomiatli. Pán vyslal medzi nich anjelov takých, čo ich postrašili a oni sa pomiatli a pobili sa navzájom. Výsledok, v.24nn: "Keď vstúpili Júdejci na výšinu s výhľadom na púšť, obrátili sa smerom k tomu zhluku, zbadali len mŕtve telá, ako ležia na zemi. Nikto nevyviazol živý. Potom prišiel Jozafat a jeho ľudia a zbierali korisť. Našli pri mŕtvych telách množstvo majetku a vzácnej výbroje. Získali pre seba toľko, že to nemohli uniesť. Korisť zbierali tri dni. Štvrtého dňa sa zhromaždili v doline, kde začali dobrorečiť Bohu a tá dolina sa volá Beraka, čo znamená dobrorečenie. V.28: "Prišli s harfami, citarami a trúbkami do Jeruzalema, do Hospodinovho domu." Nakoniec mali z toho veľký karneval. Čo sa stalo navyše? V.29: "Strach pred Bohom doľahol na kráľovstvá všetkých zemí keď počuli, ako Hospodin bojoval proti nepriateľom Izraela." Toto bol výsledok.

Čo robí chvála? Chvála v tej chvíli uvoľnila Božie vojská, Božiu moc. Boh vyslal svojich anjelov do nepriateľského tábora. Kráľ Dávid si natoľko uvedomoval, aká dôležitá je chvála, že v 1Paralipomenon sa môžeme dočítať v 1Krn 23,5 že: "Dávid postavil štyritisíc vrátnikov a štyritisíc ďalších a oslavovali Pána na nástroje, ktoré dal k oslavovaniu Pána vyrobiť." Štyritisíc ľudí chválilo Pána. Boli tam len na to, aby spievali Bohu, vymýšľali nové pesničky a hrali. Mali družstvá, ktoré sa striedali a stále chválili Pána. Vv 30-31: "Aby nastúpili každé ráno ku vzdávaniu chvál a oslavovaniu Hospodina a práve tak aj večer." Čiže každé ráno a každý večer iné družstvo vystriedali tých 'vyspievaných' a zase začali spievať celú noc, atď.

V Ž 22,24 sa hovorí: "Kto sa bojíte Pána, chváľte ho. Kto máte bázeň z Hospodina, chváľte ho. Ctíte si ho všetci, potomci Jakubovi a celé Izraelovo potomstvo nech pred ním žije v bázni." Tí, ktorí si ctíte Pána, máte bázeň z Neho, (to znamená rešpektujete Ho), tak chválou reagujte na Jeho veľkosť a na ten posvätný strach, ktorý z Boha ide.

Chcel som týmto poukázať na paralelu medzi Božím majestátom, Jeho skutkami a Tvojou chválou. Niekedy sa môže stať, že chváliš Boha, pretože si zažil obrovské Božie skutky alebo vyvýšiš Boha a chváliš ho a potom vidíš veľké Božie skutky.

V 4 a 5 kap knihy Zjavenia (Zjv 4; Zjv 5) sú popísané obrazy chvály a zvelebovania, ktoré konajú rôzne stvorenia v nebi. 4 kap: "Pred trónom bolo more, ktoré iskrilo ako kryštál a uprostred okolo trónu boli štyri živé bytosti plné očí spredu aj zozadu. Všetky štyri bytosti, jedna ako druhá, mali po šiestich krídlach a mnoho očí a bez ustania dňom aj nocou volajú: Svätý, svätý, svätý. Svätý je Hospodin, Boh všemohúci, ten ktorý bol, ktorý je a ktorý prichádza. A kedykoľvek tie bytosti vzdávali česť, slávu a vďaku tomu, ktorý sedel na tróne a ktorý je živý na veky vekov, padá tých dvadsaťštyri starcov na kolená a klaňajú sa mu, ktorý je živý na veky vekov. Potom položia svoje koruny pred trónom a hovoria. Hoden si Pane a Bože náš prijať slávu a česť aj moc, lebo ty si stvoril všetko." V Zjv 5,11: "A videl som ako okolo trónu a tých bytostí a starcov stojí množstvo anjelov. Bolo ich na tisíce a státisíce. Počul som ich mocným hlasom volať: Hoden je Baránok ten obetovaný prijať moc, bohatstvo, múdrosť, silu, poctu, slávu a dobrorečenie a všetko tvorstvo na nebi, na zemi aj pod zemou, v mori, všetko, čo v nich jest volalo tomu, ktorý sedí na tróne a Baránkovi: Dobrorečenie, česť a sláva i moc na veky vekov." Toto boli obrazy toho, čo sa deje v nebi. Tam je všetko stvorenstvo zaujaté chválou Boha. Oni stále chvália Boha a vyvyšujú Toho, ktorý je živý naveky vekov, ktorý má v rukách všetku moc, česť, dobrorečenie, bohatstvo, silu, slávu...

Chvála je duchovná zbraň, ktorú máme a my, keď ju používame tak víťazíme nad Satanom. Keď Boha chválime, vtedy je moc démonov a Satana úplne spútaná a on nemôže mať kontrolu nad tebou samým, ani nad životnými situáciami, v ktorých sa nachádzaš. Sk 16,22-40 je popísané, ako boli Pavol a Sílás uvrhnutí do väzenia. Zvestovali Pána Ježiša Krista a naraz sa im stalo asi takéto niečo: "Dav sa obrátil proti nim a sudcovia im dali strhať šaty a rozkázali ich zbičovať. Keď ich dôkladne zbičovali, zavreli ich do väzenia a žalárnikovi prikázali, aby ich dobre strážil. On ich podľa toho rozkazu zavrel do najbezpečnejšej cely a pre istotu im dal nohy do kladý." My by sme si povedali, že mohli mať strach, mohli byť neistí, mohli byť rozčúlení... My ale vieme, že to tak nebolo. V srdci nemali postoj sťažovania sa, nemali postoj strachu. Naopak, v srdci im prýštila chvála a oslava Bohu. Verš 25: "Okolo polnoci sa Pavol a Sílás modlili a spevom oslavovali Boha. Ostatní väzni ich počúvali. Tu náhle nastalo veľké zemetrasenie a celé väzenie sa otriaslo až do základov. No naraz sa otvorili všetky dvere a väzňom spadli putá." Veľký strach prežil pán žalárnik - verš 29: "Tu žalárnik rozkázal, aby mu priniesli svetlo, vbehol dovnútra a plný strachu padol pred Pavlom a Sílásom na kolená." Na toho človeka padla bázeň. Mal hrozný strach, keď si uvedomil, čo sa stalo. Najbezpečnejšia cela a zrazu bola popraskaná, mreže otvorené, väzni nemali okovy... a na neho padol strach.

Chvála, to je uvedomovanie si, aký je Boh a vyslovovanie týchto vecí, vyslovovanie týchto charakteristík Boha. Celý Ž 104 (35 veršov) je o tom. "Dobroreč moja duša Pánovi. Hospodine, Bože môj. Aký si neskonale veľký. Odel si sa velebnou dôstojnosťou. Halíš sa svetlom, ako plášťom a rozpínaš nebesia ako stanovú plachtu." Tu je krásne popísané, aký je Boh. Aký je veľký a úžasný. Čo robí - v15: "Vino dáva pre radosť ľudskému srdcu. Až sa tvár leskne viac ako olej a chlieb dodá ľudskému srdcu sily." Ku koncu sa píše: "Kiež je Bohu príjemné moje premietanie o ňom. Hospodin je moja radosť. Dobroreč moja duša Hospodinovi."

Ž 34,4 hovorí, že chvála je vyvyšovanie Hospodina, vyvyšovanie Boha. Doslovne sa tam hovorí: "Vvyšujte so mnou môjho Boha." Vvyšiť Boha znamená dať ho vyššie ako všetko ostatné. Kto je pre teba dôležitejší? Boh alebo tvoje starosti, bolesti alebo tvoja rodina alebo... ? Alebo Boh? Vvyšovanie Boha - to je chvála. Obdivovanie Boha - to je chvála.

Prečo by sme mali chváliť Boha? Preto, lebo to prehlasuje svätú Božiu veľkosť. Kto bude hovoriť o Božej veľkosti, keď nie my? My musíme chodiť kamkoľvek medzi ľuďmi, my sa potrebujeme zhromažďovať a chváliť Boha, my potrebujeme hovoriť o tom, kto je Boh a aký je Boh. Prehlasuje to svätú Božiu veľkosť a Boží majestát a Jemu to patrí. Iba my môžeme povedať, 'chválime ťa Bože.' Nič nie je stvorené tak, aby bolo schopné chváliť, iba my.

Ako možno Boha chváliť. Gestami - dvíhaním rúk, jasotom (pokrikovanie, poskakovanie a nadšené ujúkanie a jačanie na chválu Božiu) a my to potrebujeme zažiť vo svojom súkromí. Máme prinášať chválu akýmkoľvek spôsobom všade, kde sme. Toto prinesie Bohu slávu. Mnohých to pohorší. Je to možné, ale aj Dávid pohoršil Izraelcov, aj svoju vlastnú ženu. Pretože tancoval pred archou a vyzeral ako blázon. Ona na neho pozerala a pohrdla s ním v srdci. Odvtedy nemohla mať deti. Za to, že sa smiala na tom, že on chváli Boha.

Chváliť Boha možno jasotom alebo nadšeným hovorom, kľakaním, tleskaním, hrou na nástrojoch alebo pokrikovaním. To je v Biblii. Mnoho ľudí si myslí, že pokrikovať počas modlitby je nedôstojné, neslušné alebo to nie je hodné Boha. "Boh predsa pôsobí v pokoji..." povedia. To, že ja zvýším hlas na slávu Božiu neznamena, že nemám pokoj v sebe. Vnútny pokoj sa samozrejme prejavuje aj pokojom vonkajším, ale takisto vnútorná radosť sa prejavuje aj vykrikovaním navonok. Takto možno vyjadriť chválu. Tieto veci sú znamením, že v nás žije Boh.

Viete koho to teší, keď vymýšľate stále nové spôsoby ako Boha chváliť? Pána Boha. On sa z toho raduje. Jeho to potešuje a buduje to vašu bytosť. Vás to bude uzdravovať.

Ako je chvála Božia zbraňou proti nepriateľovi. Ž 8,3: "Ústami nemlúvniat a kojencov si vybudoval mocný val proti svojim protivníkom a zastavil si nepriateľa planúceho pomstou." Malé detičky - ako môžu vybudovať mocný val na zastavenie nepriateľa? Veríme, že Biblia nie je len obrazne napísaná, ale nevieme si predstaviť, ako by toto bolo myslené doslova. Tým sa chce niečo vyjadriť.

Kde sa berie v nemlúvňatách a kojencoch tá zvláštna sila, aby postavili val proti nepriateľom? Podstatu tejto sily vysvetlil Ježiš, keď ho v chráme napadli veľkňazi a zákonníci. On prišiel do chrámu a nahneval sa, pretože tam videl predavačov holubov, peňazomencov, vekslákov. Zobral bič, vyhnal ich von a hovorí: "Vy ste z tohoto urobili pelech, ale môj Otec povedal, že toto bude dom modlitby." - Matúš 21kap (Mt 21). "Pristúpili k nemu chromí, ubolení, chorí ľudia a on ich uzdravil." Spôsobil tam mnoho uzdravení. Dotýkal sa tých ľudí, modlil sa za nich a nad nimi.

Boli tam deti a volali: "Hosana synu Dávidovmu." To bolo veľmi vážne zvolanie, lebo syn Dávidov bol očakávaný ako ten, ktorý vykúpi Izrael. Bol očakávaný ako politický vykupiteľ, ako premiér štátu Izraela, že sa postaví a povie: Zvrhneme vládu Rimanov. Naraz tu nejakému potulnému chudobnému učiteľovi, ktorý sa neučil v ich školách, deti začnú volať: 'Hosana synu Dávidovmu. Vykupiteľ, Mesiáš prišiel.' Oni keď toto videli, tak sa nahnevali a prišli k nemu a povedali: 'Počúvaj Ježiš, počuješ, čo vravia?' A on im odpovedal: 'Áno. A či ste nečítali, že z úst nemlúvniat a kojencov pripravil si si chválu?' Citoval Ž 8,3, ale pozmenený. Tam stojí "z úst nemlúvniat ...postavil si mocný val proti protivníkom", no Ježiš povedal "z úst nemlúvniat postavil si chválu." Čiže chvála je ten mocný val proti nepriateľom a chvála porazí protivníka.

Kto sú tí kojenci a nemlúvňatá? To sú tí, čo nemajú silu. Slabí. Majú len silu rodičov. My sme tí Boží kojenci a nemlúvňatá a naša sila je iba v Otcovi. Sila Božieho ľudu je chvála. V slabosti sa prejavuje moja sila, povedal Boh Pavlovi. Kedy povedal Pavol, že je silný? Keď bol bičovaný, porážaný, ničený a zradený. Vtedy povedal: "Ale milosťou Božou som, čo som, a stále mám v sebe silu."

Čo je chvála a ako sa prejavuje najviac? Ústami. Je to činnosť úst, nimi chválu uvoľníme. Nemlúvňatá a kojenci nemajú žiadnu vlastnú silu a preto sa musia spoliehať na Božiu silu. Mt 11,25: Ježiš sa zase hádal s farizejmi a keďže ho nemohli pochopiť, pochopili ho ľudia, ktorí boli okolo Neho. On vtedy zajasal v duchu a hovorí: "Velebím ťa Otče, Pán neba i zeme, že si skryl tieto veci pred múdrymi a zjavili si ich kojencom." Jeho učenci boli tými kojencami. To sú tí slabí. To sú tí, čo sa narodili zhora a pochopili a prijali Ježiša Krista. Nemajú svoje sily, ale obracajú sa k Bohu.

Ale aj Satan sa obracia k Bohu so žalobou. Zjv 12,10: Satan sa obracia k Bohu dňom i nocou s tým, aby žaloval na nás. Aj my, keď sa obraciame na Boha s chválou, tiež to máme robiť vo dne, v noci, umlčujeme jeho obvinenia.

Prečo je chvála duchovnou zbraňou? Zjv 16,13-14: "A hľa z úst draka a z úst dravej šelmy a z úst lživého proroka vystúpili traja nečistí duchovia podobní ropuchám. Sú to duchovia diabolskí, ktorí robia zázračné znamenia. Vyšli ku kráľom celého sveta, aby ich zhromaždili k boju v rozhodujúci deň všemohúceho Boha." Drak a šelma tiež pôsobili ústami. Z ich úst vyšli nečistí duchovia, ktorí sa podobali na ropuchy." My tiež musíme používať ústa, aby sme umlčali ich démonské pôsobenie. Démonskí duchovia sú prirovnaní k žabám a tie zvyčajne kvákajú celé noci. Je to neprestajné a robí to obrovský hukot. V súčasnom svete sa to dá prirovnáť k propagande rôznych bezbožných ideológií, ktoré majú za cieľ presadiť určité politické ciele a získať určité vysoké miesta. A ďalej je to reklama. Obe používajú média: televízor, rozhlas, noviny a billboardy. A my ich musíme takisto umlčať činnosťou našich úst a to jest chválou. A takisto máme používať televíziu, rozhlas, noviny a billboardy.

Ž 149,6-9: "Nech svojim hrdlom, tí, ktorí patria Pánovi, vyvyšujú Boha z dvojsečným mečom vo svojich rukách, aby na to rôznymi národmi konali pomstu, tresty na národoch, aby spúťali reťazami ich kráľov a železnými okovami tých, ktorí sú u nich vo cti. Aby nad nimi vykonali súd, ako je o tom písané. Je to česť pre všetkých jeho verných." Dvojsečný meč je Božie slovo. Ústami a s Božím slovom v rukách máme hlásať a vyvyšovať Pána. A čo sa vtedy stane? Ten obraz: rôzne národy a na nich máme vykonať pomstu a zajať ich kráľov. Králi, to sú tí, ktorých si oni ctia. To sú vládcovia, rôzne sily a panstvá, ktorých si oni uctievať a my máme nad nimi zaujať autoritu, máme ich zajať a vykonať nad nimi súd. A to je česť pre nás.

My, keď začneme chváliť Boha, máme obrovský vplyv na všetky nečisté duchovné sily a my sme schopní ich umlčať a sme schopní nad nimi vykonať súd a nad tým všetkým vyvyšiť Pána a prejaviť Jeho slávu. Toto je obrovské poslanie, na ktoré my máme autoritu a prostriedky a ktorého my sa potrebujeme zmocniť.

My sa stále hanbíme nosiť napísané trebárs na tričku: "Ježiš Kristus je môj Pán a ja ho veľmi milujem", alebo "Nehanbím sa za evanjelium, lebo viem, že je to mocou Božou za spasenie pre každého, kto verí", alebo "Nepôjdeš do neba, keď neuveríš v Ježiša" atď. Potrebujeme byť vynaliezaví a dostať Ježiša Krista na ulice.

Boj 12

Ďalšia útočná zbraň je zvestovanie (hlásanie) evanjelia.

Hlásanie a kázanie sú dve veci. Pán Ježiš Kristus začal svoju verejnú činnosť tak, že ako obyčajne v sobotu vošiel do synagógy, sadol si a vyzvali ho, aby čítal z Písma. On otvoril zvitok, rozvinul ho a citoval z Iz 61. To, čo čítal, označil za popis svojej misie. "Pomazaný som, aby som priniesol chudobným radostnú zvesť, vyhlásil zajatým prepustenie a aby som prepustil zdeptaných na slobodu." Toto hlásanie radostnej zvesti bude oslobodzovať zajatých, bude prepúšťať zdeptaných na slobodu. Tým, že kázal a modlil sa s ľuďmi, Boh potvrdzoval jeho kázania. On keď hovoril, že Boh je váš Otec, Boh vás miluje a keď budete mať čisté srdce a budete oslobodení, keď budete mať čisté oči a budete hladní a smädní po spravodlivosti a potom sa s nimi modlil, Boh potvrdzoval jeho kázania tak, že tých ľudí dával do poriadku. Uzdravoval ich fyzicky, duševne a oslobodzoval ich duchovne.

Počas svojej služby, pretože bola široká a veľká a on mal určitý vypracovaný plán, najprv požiadal svojich dvanástich a takisto ich poveril, aby išli a aby kázali, ohlasovali dobrú zvesť. Oni išli, rozprávali o Božom kráľovstve. Hovorili, že je treba sa obrátiť, kajať sa. Pomazávali mnohých olejom a tí boli uzdravovaní a mnohých oslobodzovali od zlých duchov. Zakrátko nato poslal ďalších sedemdesiatich dvoch. Čiže dal toto poverenie hlásať ďalším ľuďom svojim učeníkom a poslal ich zvestovať. To je v Lk 9.

A potom, keď Ježiš skončil svoju činnosť, keď naplnil, čo chcel a odchádzal zo Zeme k Otcovi, vtedy poveril týmito zvestovaním všetkých svojich nasledovníkov. Je to zapísané v Mk 16,15: "Idte do celého sveta a kážte evanjelium." Podobné, len širšie, "veľké poslanie" je zapísané v Matúšovi 28: "Idte do celého sveta, získavajte mi učeníkov z každého národa a krstite v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a učte ich zachovávať všetko, čo som vám povedal." Toto je jedna zo základných úloh cirkvi.

Pán si nás získal pre Seba a On chce, aby sme my získali ďalších. Toto je naša úloha. My nemáme len žiť čo najzbožnejšie, žiť čo najpokojnejšie len pre seba a v nedeľu ísť do kostola, (možno aj častejšie). Pán potrebuje, aby sme druhým ukazovali svojim životom, svojim slovom, službou, svojou pomocou... evanjelium o spasení. Ty máš byť listom, na ktorom sa dá čítať, kto je Pán Boh. Na tvojom živote to má byť vidieť, kdekoľvek sa nachádzaš. Nekážeme o dokonalosti. Nie, máme právo na chyby, chyby robiť môžeme, chyby robiť budeme, ale my máme tú veľkú úľavu, že Pán nám vždy odpustí, ak sme zhrešili alebo ak sme náhodou urobili chybu. On nás nebude obviňovať. On len chce, aby sme vstali a išli ďalej, aby sme získavali ďalších. Toto je naša úloha.

Celý svet je pod mocou zlého (1Jn 5,19) a to si potrebujeme uvedomovať. Svet je stratený a my to môžeme vidieť. Svet postupne stráca hodnoty. Na dlho bola spoločnosť a ešte stále je, ovplyvnená akýmsi kresťanským štandardom morálky, ale postupne tu pôsobí pomalá snaha povoliť homosexuálne vzťahy ako niečo normálne, dovoliť homosexuálnym partnerom, aby si adoptovali deti. Všimli ste si, že morálny profil politika už vôbec nestojí na tom, aké je jeho rodinné zázemie, jeho rodinný život? Je úplne normálne, že vidíme aféry politikov a oni naďalej ostávajú v politike, naďalej sú našimi predstaviteľmi. Kedysi by im nič také neprešlo. Kedysi za Rakúsko-Uhorska bolo veľkým vyznamenaním byť štátnym zamestnancom. Štátny zamestnanec to bol Ktosi. Bol dobre zaplatený, ale ten ktosi musel mať aj dobré rodinné zázemie, morálny profil. Dnes verejní činitelia po celom svete strácajú morálny profil a ďalej zostávajú vo svojej činnosti s tým, že to je predsa úplne normálne. Takto sa nám dostáva do povedomia, že to je normálne.

V našej mysli vládne, že monogamia je ten správny spôsob manželstva. To postupne prestane byť normálne. Bude normálne, že muži budú mať viacero manželiek. Kedysi to tak bolo - za čias apoštolov. Prví kresťania mali mnoho žien. To bol bežný štatút tej spoločnosti. Na tom nič zvláštneho nebolo. Tak žil svet. Preto Pavol písal v jednom liste, že biskup má byť 'muž jednej ženy'.

Všetka táto snaha zmeniť morálne hodnoty a uviesť ich do tohto sveta ako normálne, je len snaha zmeniť to, čo tu Kristovo evanjelium ustanovovalo. Ono sa to postupne bude meniť. Preto Kristus hovoril: "Vy ste soľou zeme. Vy máte byť svetlom sveta." My máme tak svietiť novými hodnotami, ktoré ponúka evanjelium, že svet uvidí, že to má byť inak. Máme byť soľou, to znamená konzervovať, zachovávať niečo, aby to nehnulo. Tam, kde my sa nachádzame má byť lepšia klíma.

"Celý svet je pod mocou zlého," a preto Boh dal svojho Jedináčika, svojho najdrahšieho Syna, aby "každý, kto v neho verí nezahynul, ale bol spasený." Pretože celý svet je pod mocou zlého, musí zomrieť. Boh je spravodlivý. Boh neospravedlní hriech len tak, že zažmúri oči. Úžasne miluje každého z nás, ale nedovolí, aby niečo nesväté prišlo do Jeho prítomnosti. Preto nám dáva tú

možnosť byť zachránení. Hovorí: Verte v Ježiša Krista, ktorý zbral vaše hriechy na kríž a tam bolo za ne zaplatené a vy sa môžete bez hriechov v spravodlivosti Ježiša Krista postaviť pred Boha a od tej chvíle ja začnem premieňať váš život. Od tej chvíle stojí pred tebou obrovská úloha posväcovať svoj život, stávať sa novým človekom. To znamená, že sa máš Ním dať premieňať natoľko, aby boli úplne nové tvoje hodnoty, úplne nový tvoj život.

Boh chce nebo zaplniť ľuďmi. Mnoho ľudí ide do pekla. Nemôže s tým nič robiť, pretože si vybrali takú cestu, alebo boli oklamaní nejakým spôsobom, ale ľudia musia počuť to, čo Boh koná v živote človeka, čo je schopný urobiť. A to sme my kresťania, ktorí to máme priniesť.

Mnohí ľudia sú dlhé roky kresťanmi, ale nikdy im nebolo vysvetlené, čo to znamená byť kresťanom a preto ani nemôžu nič prinášať svetu. Preto sa snažia možno o nejaké morálne dobro v ktorom často zlyhávajú, ale vlastne nemajú čo ponúknuť. Ľudia musia počuť, čo Boh koná, čo Boh chce konať, ako to koná a akú silu k tomu máme. Nie je to z nás, je to z moci Ducha. Ľudia potrebujú počuť, že Ježiš prijíma každého, stačí mu otvoriť srdce, že On chce odomknúť brány väzení, v ktorých sedia. Ľudia v depresiách, v problémoch, v čomkoľvek, v čom sa nachádzajú potrebujú počuť, "pozri, je tu Ježiš, on má kľúče. Ty máš bránu, mreže, on má kľúče. Skús to dať dokopy. Keď Mu dáš svoje srdce a podriadiš mu svoj život, On ťa vyvedie von." On keď sľúbil, že vyvedie zdeptaných na slobodu, tak ich skutočne vyvedie. On si stojí za svojim Slovom.

Naša veľká istota je v tom, že keď ja poviem, že zdeptaných vyvedie na slobodu, on ich vyvedie; nie ja. To je tá jednoduchá úloha, ktorú máme urobiť. Ty máš povedať, 'čo Boh sľúbil a On to vykoná.' Problém je, že my sedíme ustráchaní, uhanbení, spoliehame sa, že snáď niekto iný, výrečnejší, nasadenejší, kresťanskejší, skúsenejší..., len nie ja. To je veľký omyl. My potrebujeme povedať ľuďom, čo robí Boh.

Evanjelizujeme rôznymi spôsobmi. V nás každom je určité povolanie, poslanie, ktoré nám chce Pán Boh dať. My všetci sme povolaní do určitého kresťanského štandardu. Všetci by sme mali byť schopní zvestovať evanjelium, mali by sme byť schopní modliť sa za uzdravenie, za oslobodenie, niekoho povzbudiť, niekomu pomôcť, niekomu poslúžiť... a nad ten štandard potom vystupujú jednotlivé služby každého z nás. My každý sme potom poverení službou v inej oblasti, kde vynikáme viacej, ale štandardne všetci robíme také veci. Nikto nemôže povedať, že 'ja na to nemám, aby som iným hovoril o Ježišovi'. Máš na to, ale ten, kto má dar kázať o Ježišovi z pódia, bude perfektný v tom, a keď to bude robiť, tak sa mnohí obrátia.

Spôsoby evanjelizácie:

1. **Pouličná evanjelizácia.** Aj medzi nami sú takí ľudia, ktorí majú tento dar, ale my neobjavujeme to, čo máme robiť. Zvykli sme si na model: kostol, život. Ale my máme objavovať v Cirkvi svoje úlohy. My ich tu máme. Máme k tomu silu a Ducha Božieho.
2. **Cielená, osobná evanjelizácia,** kedy cielene kolegovi, priateľovi alebo v rodine chceme hovoriť o Ježišovi.
3. **Náhodná evanjelizácia.** Len tak náhodou niekde, niekomu povieš o Ježišovi. Vo vlaku, v autobuse... Len tak náhodou môžeme niekomu povedať, že Boh ho má rád, že Boh sa o neho stará, že Boha zaujíma jeho život. Hocike sa dá hovoriť o Pánovi.
4. **Veľká organizovaná evanjelizácia na štadióne.** Sú to dlhodobé pripravované veci, ale aj takého veci sú a v my v nich máme svoje úlohy. Robia ju veľké tímy ľudí.
5. **Stretnutia mládeže.** Je dobré zavolať hocikoho aj neveriaceho, alebo váhavého človeka na výlet kresťanov. Pri obyčajnom rozhovore si ten človek môže povedať, 'ja som videl, že ste normálni ľudia. S vami sa dá porozprávať, dáte si pivo, viete rozprávať vtipy.' Ľudia majú pokrivený obraz o kresťanstve, kresťanoch a cirkvi.
6. **Médiá.** Všade, kam sa len dostaneme, hlásajme evanjelium o spasení a odpustení hriechov v Ježišovi Kristovi.

V súčasnosti je veľmi zaujímavá oblasť kde zvestovať evanjelium: evanjelizácia veriacich. To je problém. Horšie je obrátiť katolíka ako neveriaceho. Je omnoho ťažšie obrátiť kresťana ku Kristovi, ako nekresťana.

Je treba si byť vedomý, že Satan a démoni budú proti tomuto bojovať. Veľmi dôkladne. Zvestovanie evanjelia je útok na tých, ktorí majú zaslepenú myseľ. Satan je boh tohto sveta a zaslepuje ľuďom myseľ, aby nepočuli, aby im "nevzišlo slávy evanjelia" – 2 Korintianom. Proti tým, čo evanjelizujú, oni pôjdu rôznym spôsobom.

Budú vás poškodzovať, budú vám robiť čokoľvek zlého, nebude nič nenormálne na tom, že ak zajtra je evanjelizácia, dneska večer dostaneš 40-tych horúčky. To oni dokážu urobiť. Zajtra je evanjelizácia, zmeškáš, čo sa dá zmeškať, všetko sa pokazí, len aby si neodišiel z domu. V tej chvíli buď obrnený, pripravený, že všetko môže aj spadnúť za tebou, dôležité je, aby si prišiel tam, kam prísť máš a aby si hovoril o Pánovi. Je treba byť veľmi obozretný, ale čo je najdôležitejšie, žiť v posvätení. V neustálom posväcovaní života a žiť v blízkosti Pána Ježiša Krista.

Satan je boh tohto sveta a svojim ľuďom stále zaslepuje oči, aby nevideli. Preto sa deje veľa krát, že ak nejdeme s Božou mocou niekam, tak môžeš ľuďom dať zlaté z neba, môžeš im dať toho najlepšieho kazateľa, môžu tam byť tie najlepšie prednášky..., oni nepočujú, ako keby nerozumeli, sú mimo.

My sa musíme pred akoukoľvek evanjelizáciou veľmi intenzívne modliť, aby sa ich Pán dotkol, aby ich osvietil. Pretože nejde len o to, aby počuli ušami, ale aby porozumeli hlasu Ducha Božieho, ktorý volá v srdci a ktorý vysvetľuje v srdci. Títo ľudia, ktorých sa dotkne Pán, budú obrátení hneď. Alebo budú tak naštrbení, že bude stačiť maličký moment a niekto ich neskôr osloví a oni pochopia všetko. Musíme zvestovať v moci Ducha. Nestačia len naše schopnosti, výrečnosti, naše evanjelizačné prostriedky, naše pripravené veci, naše dobré gitary, potrebujeme byť vyzbrojení mocou. Na každom hlásaní evanjelia už len zbierame, čo sme dopredu pripravili.

Jeden vedúci evanjelizácie so skupinou veriacich chodil na ulice a oni sa dopredu veľmi dlho modlili, kvalitne si to pripravili. Prišli na tržnicu a tam sa ľudia obracali 'ako muchy', bolo ich veľa. Potom sa zmenil vedúci evanjelizácie za iného. Ten bol ďaleko praktickejší, naučil ich lepšie scény, lepšie evanjelizačné prostriedky a rýchlejšie sa modlili, ale nikto sa neobrátil. S totálnou námahou sa na tom istom mieste evanjelizácie obrátil jeden, či dvaja. Potom to rozoberali prečo. Pretože úplne skrátili čas modlitby. Totálne to celé vypracovali, ale nemali ľudí 'vymodlených'.

My sa musíme zvlášť modliť za tých, čo stoja vpredu: misionári, evanjelizátori, evanjelizačné tímy alebo len za niekoho o kom vieš, že sa práve rozpráva s neveriacim človekom. Mnoho kresťanov má práve túto službu príhovoru.

Máme mať citlivosť na to, čo robí Boh, čím sa nám prihovára. Ak má rásť takáto podobná služba, za ňou musí stáť stále sa zväčšujúci počet tých, ktorí sa budú prihovárať u Boha. To, že sem chodia noví ľudia, to nie preto, že sa tu dobre rozpráva a je tu dobrá hudba a je tu veľa ľudí. Keby sme na toto stavili, tak to bude totálne nanič. Keby sme sa náhodou prestali upierať k Bohu na to, aby žehnal toto spoločenstvo, On to nebude robiť.

Potrebujeme sa modliť za novoobrátených. Pretože na tohoto človeka číha veľa nástrah. Kým by sa stal pevný v Pánovi, môže veľakrát odpadnúť. V Mt 13 je napísané ako Rozsievateľ rozsieva slovo a príde satan a vytrháva ho zo srdca. Ľudia boli úplne nadšení, zasiahnutí a... na druhý deň úplne spochybnení. To bola všetko Satanova manipulácia. Prišiel Satan a vyrval im ho zo srdca. Obráteným musíme vyprosovať ochranu a rásť.

Takýto príhovor si vyprosoval aj Pavol od Efezanov. "A modlite sa celý čas v Duchu svätom. A modlite sa aj za mňa." Pavol bol dosť múdry na to, aby vedel, že potrebuje silu a pomoc na evanjelizovanie, na to, aby vytrhával ľudí z diablovej moci. Hlásanie evanjelia je vytrhávanie ľudí z moci Satana. Pavlovi toto povedal Ježiš v Sk 26: "Choď a odvráť ľudí od tmy k svetlu, od moci satana k Bohu." A takisto bol Pavol dosť pokorný na to, aby si to vyžiadal. Poprosil od bratov modlitby.

Raz som bol na jednom evanjelizačnom sústreďení s jednou skupinou v Čechách a v noci som prežil obrovský útok, aký som dovtedy ešte nikdy neprežil. Veľmi silné pokušenie k veľmi nechutným veciam a vybojoval som ho asi za hodinu, ale stálo ma to strašne veľa. Rôzne obrazy, zastrašovanie a zvädzanie k hrozným veciam. Ráno som sa o tom zdieľal. Na druhý deň bola evanjelizácia, takže som vedel o čo ide a mal som mať kázanie. Hovoril som to pri raňakách a jeden brat mi hovorí: 'druhýkrát nie je problém, aby si ma zobudil.' Zamyslel som sa a hovorím si - toto by som nevedel, vybehnúť z izby, zobudiť niekoho a povedať, "Modli sa so mnou, je mi nanič." Ja som bojoval, makal... a stačilo zobudiť niekoho a povedať: "Som slabý, pomôž mi." /Mohol som spať o pol hodinu dlhšie./

Aj keď bol Pavol v base. To bol súkromný byt v Ríme a tam ho chodili strážiť vojaci. Aj keď bol v base, nebol to koniec jeho misie a koniec jeho hlásaniu. Naopak. Každých niekoľko hodín sa vystriedal nový vojak, "nová obeť". Pavla strážila osobná stráž cisára. Kresťanstvo začalo byť zakrátko prenasledované a v jednom z prenasledovaní mohol Justín veľký kresťanský pisateľ a vyznavač napísať: Je nás viac ako vás. 'Sedíme úplne všade, vo vašej štátnej správe, sedíme v cisárskom paláci.' Totiž Pavol stihol obrátiť osobnú stráž cisárov. Toto je Božia politika. Obrátil sa na neho otrok Onezimus, chodili k nemu židovskí vodcovia a niektorí sa dali presvedčiť. V Sk 28 sa píše: "Celé dva roky prijímal všetkých, čo k nemu prišli, kázal kráľovstvo Božie a Pána Ježiša Krista a robil to celkom otvorene a bez prekážky."

Chcel som vás povzbudiť, aby sme sa nebáli hovoriť všade o Ježišovi Kristovi, kde sa len dá.

Boj 13

Duchovnou zbraňou je kázanie Božieho slova. Je treba vedieť použiť ho a uplatniť jeho autoritu

Aké kázanie má moc? Nie kázanie "hocičoho". Nie kázanie niečoho múdreho, dobre pripraveného, nie kázanie dobrej filozofie alebo dobrej myšlienky. Keby sme zobrali do ruky dobrú duchovnú knihu od nejakého známeho autora a prečítali z nej jednu kapitolu, ktorá má napr. 40 viet; potom by sme prečítali 1 kap. z Biblie, ktorá má tiež 40 viet. Viete, ktoré z týchto čítaní bude mať dopad na vášho ducha, do vášho vnútra? Iba Biblia. Iba Biblia bude mať môcť spôsobiť, že sa vás jej slová dotknú tak hlboko, že niečo vo svojom živote budete chcieť (a aj musieť) zmeniť. Že vás niečo osloví a zamyslíte sa, to sa vám stane aj pri čítaní múdrej duchovnej knihy. Ale dodá vám iba dobrú myšlienku, ktorá na druhý deň, alebo za dva týždne zmizne. Nebude mať trvalý dopad na váš život. Duchovnú moc má iba kázanie Božieho slova.

Kázanie je duchovnou zbraňou, iba keď je kázané Božie slovo, keď je kázané Sväté písmo, len keď je rozprávanie podporené slovami Svätého písma. Túto vnútornú duchovnú moc v sebe nenesie žiadne iné múdre slovo.

Všimnete si, keď kážu ľudia, ktorí toho veľa našťudovali a veľa vám toho chcú povedať. Alebo rozprávajú ľudia, je jedno ako jednoducho či zložito, ktorí hovoria Božie slovo s Božou mocou. To znamená, že sa za to modlili a vedia, že by zbytočne hovorili niečo vzletne múdre a preto najprv žiadajú Boha, aby konal v ľuďoch počas kázania a potom hovoria to, čo je napísané v Písme. Je v tom veľký rozdiel. Vysvetliť niekomu trojnásobnými okľukami, čo sa vlastne stalo s Pánom Ježišom Kristom alebo jednoducho zopakovať to, čo je už raz napísané v Písme – podobne, ako to vysvetlil Peter.

Peter v moci Ducha, keď bol naplnený Duchom Svätým povedal: "Vy ste toho Ježiša Krista, ktorý bol poslaný Otcom, zabili a zavesili na drevo, ale on vstal z mŕtvych." Keď toto zopakoval, keď to vyslovil v moci Ducha, 3000 ľudí sa obrátilo. To je naozaj veľa. Vtedy bolo v Jeruzaleme asi 570 učeníkov. 570 ľudí sa muselo náhle postarať o 3000 obrátených. Museli ich pokrstiť, lebo oni boli všetci zasiahnutí v srdci a kričali: "Bratia, čo máme robiť?" Oni im odpovedali: "Kajajte sa a dajte sa pokrstiť v mene Ježiša Krista a budú vám odpustené hriechy a budete naplnení Duchom Svätým."

Pavol na začiatku svojej teologickej kariéry stretol Pána Ježiša a Ten ho poveril kázať. Je to zapísané v Skutkoch apoštolov 26.kap.(Sk 26) Ježiš mu hovoril: "Chod', ja som ťa poslal, aby si kázal izraelcom i pohanom a odvrátil ich od tmy ku svetlu, od moci Satana k Bohu." Tak Pavol išiel a kázal.

V Písme je jedno poverenie, ktoré dal svojmu učeníkovi Timoteovi. V 2. liste Timoteovi hovorí: "Zaprisahám ťa pred Bohom a Kristom Ježišom, ktorý bude súdiť živých aj mŕtvych pre jeho príchod a kráľovstvo hlásaj slovo, naliehaj vhod aj nevhod, usvedčuj, karhaj a povzbudzuj so všetkou trpezlivosťou a múdrosťou. Lebo príde čas, keď ľudia neznajú zdravé učenie, ale nazhánajú si učiteľov podľa svojich chutí, aby im štekli uši. A oni odvrátia sluch od pravdy a obrátia sa k bájkam." Toto poverenie je veľmi slávnostné vyrieknutie. Odvoláva sa na príchod posledného Sudcu a toto poverenie je poslaním ku kázaniu Ježišovho posolstva.

Hovorí sa tu aj niečo o zodpovednosti za posolstvo, ktoré je kázané. Dávaj pozor na to, čo rozprávaš a hovor to presne a dobre. Spomína sa tu aj posledný súd. Kristus bude súdiť živých aj mŕtvych. Táto zmienka o súde naznačuje, že kazateľ sa bude zodpovedať za to, čo káže. Na inom mieste Písma sa spomína, 'vážite si svojich učiteľov, lebo sa budú zodpovedať za to, čo rozprávajú.' Budú sa zodpovedať z toho, ako vás viedli.

Ďalej sa tu hovorí, že treba Pánovo posolstvo kázať aj vtedy, keď bude aj mnoho iného "kázania." To je dnes. Dnes je veľa kázania s rôznym duchovným, kresťanským, polokresťanským a nekresťanským posolstvom. My sme vyzvaní hlásať priame evanjelium, hlásať ho nezriedené a hlásať ho veľmi jasne. Týmto sa tu hovorí aj to, že nie všetci budú pravdy tohoto kázania prijímať. Mnoho ľudí povie: 'Vy ste fanatici... To nie je pravda... Ja som počul, že tam a tam žije veľký muž, ktorý robí zázraky...' Viete, že dnes už existujú muži na svete, ktorí o sebe tvrdia, že sú Ježiš Kristus. Pred sto rokmi sa v Izraeli objavil muž, ktorý sa volal Baháí a tento tvrdil, že je zjavením Ježiša Krista. Vraj je jeho druhým príchodom. Baháizmus je dnes veľmi rýchlo rastúca sekta na celom svete a v Izraeli nájde veľa chrámov baháizmu. Evanjelium Ježiša Krista je veľa krát odmietnuté a je odmietané – a ľudia si nájdu iných kazateľov, ako sa to hovorí v 1Tim 4,1: "Duch výslovne hovorí, že v posledných časoch niektorí odpadnú od viery a budú sa pridŕžiavať zvodných duchov a učenia démonov. Budú zvedení pokrytectvom luhárov."

Kázanie posolstva Božieho slova dáva ľuďom možnosť prijať spásu skrze vieru v Krista. Toto je veľmi dôležité, preto musíme hlásať a priamo kázať Božie slovo, pretože ľudia môžu skrze to prijať Božiu spásu tým, že uveria v Ježiša Krista. V 2. liste Timotejovi: "Od útleho detstva poznáš Sväté písma, ktoré ti môžu dať poučenie na spásu skrze vieru, ktorá je v Kristovi Ježišovi." Sväté Písma môžu dať možnosť ľuďom byť spasení. Iné nie. Žiadne iné múdre učenia nevysvetlia, ako byť spasení, ako sa zachrániť pred Božím hnedom. Božie slovo áno.

V liste Rimanom v 10. kap.(Rim 10) sa píše: "Viera je z kázania. Ako môžu uveriť v toho, o kom nepočuli. A ako mohli počuť, keď im nikto nezvestoval. Viera je zo zvestovania." Keď niekto káže biblické posolstvo, tak v ľuďoch zrazu skrsne viera, nadprirodzená skutočnosť, ktorú vkladá do človeka Boh a to sa deje vtedy, keď my kážeme. Keď budete niekomu rozprávať všeličo možné a stále bude argumentovať, tak skúste toto: Zamyslite sa a zarecitujte mu zopár veršov z biblie. Bude argumentovať omnoho menej. Keď aj bude argumentovať stále rovnako, bude veľmi naštrbený vo svojej istote a jeho pevné presvedčenie, že má pravdu sa veľmi otrasie.

2Tim 3,16-17: "Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na poučanie, na usvedčovanie, na nápravu a na výchovu k spravodlivosti, aby bol Boží človek dokonalý a pripravený na každé dobré dielo." Ak chceš byť dokonalý a pripravený na každé dobré dielo, "užívaj" Božie slovo.

Naproti tomu apoštol Pavol vyzýva Timotea, aby sa vyhýbal určitým iným veciam. 1Tim 1: "Prosil som ťa, aby si zostal v Efeze a prichádzal ku niektorým, aby neučili inak a nezaoberali sa bájkami a nekonečnými rodokmeňmi, ktoré podporujú viac škriepky ako Boží plán, ktorý je vo viere." V 1Tim 6,3-5 a 1Tim 6,20-21 mu hovorí: "Kto sa nepridŕža zdravých slov nášho Pána Ježiša Krista, učenia, ktoré zodpovedá nábožnosti, je nadutý, nič nevie, ale chorobne sa škriepi a háda o slová. Z toho vzniká závišť, zvady, rúhanie, zlé upodozrievania, trenice ľudí, ktorí majú skazenú myseľ, sú zbavení pravdy a nábožnosť pokladajú za zdroj zisku. ... Timotei, opatruj to, čo ti bolo zverené a vyhýbaj sa svetským prázdny rečiam a protichodným tvrdeniam falošnej vedy." Hovorí mu, vyhýbaj sa rôznym dohadom o tom, ako by to asi malo byť a rôznym rodokmeňom, bájkam, všelijakému učeniu, ale drž sa Božieho slova. Títovi (Tit 3,9) Pavol hovorí, "vyhýbaj sa hlúpy otázkam, rodokmeňom, svárom a hádkam o zákon, lebo sú neužitočné a márne."

Naproti tomu Písmo veľa hovorí o účinnosti Božieho slova. Iz 55,10-11: "Ako spŕchne z neba dážď a sneh a nevráti sa ta, ale napojí zem, zúrodní ju, dá jej klíčiť a dá jej semeno na siatie a chlieb na jedlo. Tak to bude aj s mojim slovom, ktoré mi vyjde z úst. Nevráti sa ku mne naprázdno, ale urobí, čo som si želal a vykoná, načo som ho poslal." Môžeme mať jednu obrovskú istotu. Keď povieme niekomu Božie slovo, tak ono zasiahne toho človeka a spôsobí v človeku to, čo sa Bohu páči.

Jer 23,29: "Či nie je moje slovo ako oheň a ako kladivo, ktoré drví skalu?" Keď vyslovujeme Božie slovo, zvlášť v kázaní, ono sa prejaví ako kladivo, ktoré rozbíja skalu – to čo je tvrdé a odmietavé. Vo v. Jer 22 sa hovorí, že ak by vodcovia ľudí vtedy stáli pred Pánom a počúvali Ho, tak by dokázali odvrátiť ľudí od zlej cesty a ich zločinných skutkov. Ten, ktorý načúva Božiemu slovu a podáva Božie slovo ďalej, dokáže odvrátiť ľudí od zlej cesty.

Hebr 4,12: "Lebo živé je Božie slovo. Je účinné a ostrejšie ako každý dvojsečný meč. Preniká až po oddelenie duše a ducha, od kĺbov a špiku a rozsudzuje myšlienky a úmysly srdca. A niet tvora, ktorý by bol preň neviditeľný. Všetko je obnažené a odkryté pred očami toho, ktorému sa budeme zodpovedať." Božie slovo má obrovskú moc a my, ak uvažujeme o Božom slove v rámci duchovného boja, tak sa potrebujeme spoliehať na to, akou mocou pôsobí: je ako oheň, ako kladivo, schopné usvedčovať, odhaľovať a keď je poslané, vyslovené prinesie účinky. 2Kor 10: "Lebo zbrane nášho boja nie sú telesné, ale majú od Boha moc boriť hradby. Boríme každú pýchu, ktorá sa dvíha proti poznaniu Boha."

V Písme sa hovorí, že Boh bude potvrdzovať kázanie svojho slova. Mk 16,20: "Oni sa rozišli a všade kázali a Pán im pomáhal a ich slová potvrdzoval znameniami." Sk 14. Kap.: "Zdržali sa tam dlhší čas a smelo si počínali v Pánovi, ktorý vydával svedectvo slovu

svojej milosti tým, že dával, aby sa diali znamenia a divy." Keď ideme a kážeme Božie slovo, budú sa diať znamenia a divy. Boh bude potvrdzovať svoje slovo.

Sk 10. kap. - príbeh Petra, ktorý išiel a rozprával o Pánovi. "Naozaj poznávam, že Pán nenadrža nikomu, ale v každom národe je mu milý ten, kto sa ho bojí a koná spravodlivo. Synom Izraela zoslal slovo a zvestoval pokoj skrze Ježiša Krista. On je Pánom. Vy viete, čo sa dialo. Boh ho pomazal Duchom Svätým a mocou a on chodil a dobre robil, uzdravoval všetkých posadnutých diablom, lebo Boh bol s ním. A my sme svedkami všetkého, čo urobil v júdejskej krajine a v Jeruzaleme." Verš Sk 10,44: "Kým Peter toto hovoril, zostúpil Duch Svätý na všetkých, čo počúvali a veriaci z obriezky, čo prišli s Petrom žasli, že sa dar Ducha Svätého vylial aj na pohanov, lebo ich počuli hovoriť jazykmi a velebiť Boha."

Keď Peter rozprával o tom, čo sa udialo s Ježišom Kristom, keď hovoril Božie slovo, tak Duch svätý sa prejavoval v ľuďoch – prvým znakom toho bolo, že hovorili v jazykoch. Toto sa bude diať vtedy, keď my budeme hovoriť Božie slovo. My sa na to potrebujeme spoľahnúť, a vždy si musíme byť istí, že hovoríme Božie slovo a máme v rukách moc Ducha. Tú budeme mať vždy vtedy, keď si ju vypýtame od Pána, aby nás ňou naplnil a keď budeme stáť pri ňom.

Sk 19,8: predstavme si Pavla, ktorý prišiel do Efezu. Efez bolo pohanské mesto. Pavol cítil, že tam má prísť a kázať a stalo sa toto: "Vošiel do synagógy a smelo hovoril. Tri mesiace rozprával a presviedčal o Božom kráľovstve. Ale keď sa niektorí zatvrdili a neuverili, ba pred zástupom tupili Pánovu cestu, Pavol odišiel od nich, oddelil učeníkov a každý deň hovoril v Tyrannovej škole." To bol nejaký bohatý filozof, ktorý mal prenajatú budovu, možno mu aj patrila. "To trvalo dva roky. Takže všetci, čo bývali v Ázii, židia i gréci počuli Pánovo slovo." Každý jeden deň Pavol kázal. Celé dva roky.

Aké boli dôsledky? "Boh konal neobyčajné zázraky." Cirkve vtedy poznala 'obyčajné' zázraky napr. jednoduché uzdravenia a bežné zázraky, ale náhle sa v Efeze objavili 'neobyčajné zázraky'. Vyzerali takto: Sk 19,11. verš - "A Boh robil Pavlovými rukami neobyčajné divy. Takže aj na chorých donášali šatky a zástery, ktoré sa dotkli jeho tela." Stačilo, aby položili handry z Pavla na niekoho doma, a bol uzdravený. Obyčajné zázraky boli tie, že sa ľudia uzdravovali, keď sa ich Pavol dotkol, alebo keď ľudia sa modlili s druhými; na neobyčajné zázraky stačili aj jeho šaty. Keď sa ich dotkli, 'neduhy ich opúšťali a zlí duchovia vychádzali'. Ďalší dôsledok bolo vyhánanie démonov. Prvý dôsledok boli neobyčajné zázraky a druhým bolo oslobodenie od zlých duchov.

Sk 19,13. verš: "Aj niektorí potulní vidiecki zaklínači sa pokúšali vzývať meno Pána Ježiša nad tými, čo boli posadnutí zlými duchmi a hovorili: Zaklínám vás skrze Ježiša, ktorého hlása Pavol." Čo hlásali? Nie Ježiša, nie evanjelium, oni hlásali Pavla. Keď si na toto nedáme pozor, tak budeme zmietaní vetrom kadejakého učenia. Keď si na toto kresťania nedajú pozor, budú zmietaní hocičím. "Hocičo" prijmem do seba a bude to mať aj také následky. Ale nie také, aké má Božie slovo zvyčajne: uzdravenie celého človeka, v čom je aj oslobodenie od zlých duchov. "Robili to siedmi synovia istého Skévu, ale zlý duch im povedal: Ježiša poznám, aj o Pavlovi viem, ale kto ste vy? Človek, v ktorom bol zlý duch sa na nich vrhol. Dvoch z nich sa zmocnil a tak ich doriadil, že z domu utekali nahí a doráňaní." Zlí duchovia dobre vedia čo robíme a dobre vedia aj o našej autorite – alebo aj "neautorite": Ježiša poznám, aj o Pavlovi viem, ale kto ste vy?, spýtal sa ich. A veľmi ich zbil. Ten, kto nemá autoritu a vystúpi proti zlým duchom, skončí škaredo. Ak sa budeme odvolávať na niečo, čo sme počuli "z tretej ruky", ale čo nie je skutočne v nás, nemáme nič.

Niekedy ľudia hovoria, keď sa niekto s nimi modlí alebo niekto hovorí, že takto a takto hovorí Božie slovo, takýto je princíp a na základe tohto môžeš konať a on povie: 'Pôjdem domov a skúsím to', tak to nebude fungovať, lebo to bude skúšať. Nebude to robiť tak, aby to fungovalo. Dokým kresťania nebudú vstupovať do istoty a pevnosti Božieho slova, tak budú vždy veci iba skúšať a vždy budú porážaní.

Tretí dôsledok bolo zlomenie vplyvu a vlády okultizmu nad celým mestom. Sk 19,17. verš: "O tom sa dozvedeli všetci židia a gréci, čo bývali v Efeze. Na všetkých doľahol strach a zvelebovali meno Pána Ježiša. Mnoho veriacich prichádzalo, vyznávali sa, priznávali svoje skutky. A mnohí z tých, čo sa zaoberali čarami, podonášali knihy a pred očami všetkých ich spálili. Keď spočítali ich cenu, vyšlo im päťdesiat tisíc strieborných."

Kto priniesol tie okultné, čarodejnícke, magické knihy? Veriaci. Chceli stáť jednou nohou v Satanovom kráľovstve a druhou nohou v Božom kráľovstve. To nefunguje. Mnoho z veriacich bolo zapletených v aktívnom okultizme. Mali doma knihy, ako sa robí okultizmus, študovali ich. Kúpovali si tie knihy a dávali za ne obrovské peniaze. Ale keď videli prejavy Satanovej moci, čo dokáže Satan spraviť s človekom – jemu patrí každý, kto sa zaoberá okultnou mocou - rozhodli sa odvrátiť od toho a verejne to aj prejať.

Mnoho ľudí povie, 'už to nechcem', ale nechá si všetky atribúty Satanovho kráľovstva doma. Je treba sa odvrátiť od toho, čo patrí Satanovi a vzdať sa toho. Rozhodli sa, že to prejavajú, spálili knihy s magickými postupmi. Spolu tie knihy stáli asi 21 000 000 Sk. Viete si takého knihy za túto cenu predstaviť? Pri takej vatre by sme sa tu zohrievali aj týždeň.

Verš Sk 19,20.: "Tak sa mohutne šírilo a silnelo Pánovo slovo." Satanova pevnosť sa vplyvom Pavlovho kázania zrútila, lebo dva roky rozprával o tom, ako je to naozaj s nadprirodzeným svetom a s Pánom. Títo ľudia boli pomýlení a preto používali aj okultné sily, aj chceli byť nasledovníkmi Ježiša Krista. Ale také niečo nefunguje. A keď Pavol kázal Pravdu, nastalo správne duchovné pochopenie vecí a oslobodenie.

Pavol musel z Efezu odísť. Keď odchádzal, tak smelo vyhlásil starším cirkvi – Sk 20,17-21 a Sk 20,26-27: "Vy viete ako som bol s vami celý čas od prvého dňa, ako som vkročil do Ázie a tam som slúžil Pánovi so všetkou pokorou a v skúškach, ktoré na mňa doliehali. Ako som nezanedbal zvestovať vám všetko užitočné a učil som vás verejne, aj po domoch. Ako som zaprisahával židov aj grékov, že sa majú obrátiť k Bohu a uveriť v nášho Pána Ježiša. Preto vám dnešný deň dosvedčujem, že som čistý od krvi všetkých, lebo som neodišiel bez toho, že by som vám nezvestoval Božiu vôľu celú." Pavol mohol po dvoch rokoch povedať: Nič som vám nezamlčal. Všetko viete.

Bol som vytrvalý, aj keď mi židia robili úklady, aj keď ma bili a robili mi zle. Všetko už viete a teraz je na vás, ako budete žiť svoj život. Vaša krv neleží na mojich rukách. Ak budete stratení pre Božie kráľovstvo, je to na vás.

Pavol sa postaral aj o následnú prácu. Keď odchádzal, ustanovil svojho duchovného syna Timotea a prikázal mu, aby v Efeze kázal Božie slovo v plnosti a nič nezamlčal. V 1Tim 1 a 1Tim 6 kap.: "Keď som ťa nechal v Efeze, žiadal som ťa, aby si nikomu nedovolil učiť odchylným náukám, ale učil Božej ceste podľa pravdy." Keď bol Pavol uväznený v Ríme, tak napísal do Efezu hlboký list. V liste Efezanom v 6. kapitole (Ef 6) sa venoval duchovnému boju a povedal: Vy Efezania dobre viete, že bojujete proti mocnostiam, silám a duchom v povetrí, že vaše zbrane sú silnejšie ako zbrane jeho kráľovstva a týchto síl. Svoju silu hľadajte u Pána a v jeho veľkej moci.

Kedykoľvek začíname hovoriť viac múdrych vecí a viac dobrých knížiek a ešte viacej citátov a ešte známejších autorov, tak strácame moc Božieho slova a ono nebude pôsobiť svojimi účinkami. To všetko ostatné, môže iba pomôcť, byť iba doplnkom Pravdy.

Existuje veľa skupín kresťanov, ktorí sa stretávajú a už dávno sa prestali zdieľať z Božieho slova a hovoria na skupinke všetko možné. Väčšinou sa tieto skupiny rozpadli. Pretože takéto skupiny prestanú priťahovať a zaujímať ľudí. Všade tam, kde začnete prinášať Božie slovo, ono začne žiť. Ak tam nebude Božie slovo, nebude tam skutočný život. Ľudia nebudú prežívať skutočné očistenie od hriechov, nebudú prežívať usvedčovanie, nebudú prežívať vnútornú silu a vitalitu k životu, ak nebudú počuť Božie slovo. Ak to budú len filozofie, náš život nebude plný vitality.

Boj 14

Svedectvo o Kristovi ako zbraň duchovného boja

Nemáme na mysli svedectvo ako na súde. Stojíme na vojnovom poli, okolo nás neustále zúri vojna, ktorá už je dopredu prehraná pre stranu Satana a jeho priateľov a vyhraná pre Pána Ježiša a pre tých, ktorí stoja na Jeho strane. My, ktorí stojíme uprostred tohto bojiska, môžeme prispieť svojimi zbraňami. Je to na nás, na ktorú stranu sa prikloníme. Jednou z našich zbraní, už nie zbraní obranných, ktoré sme preberali, ale zbraní útočných je práve svedectvo.

Najprv skúsím s vami urobiť test. Nežijeme tu sami a všetko, čo hovoríme ovplyvňuje druhých. Keď vám teraz začnem dávať takéto svedectvo: "Boh nefunguje! Môžete sa modliť koľko chcete, On vás vypočuje neskoro! Môžete to skúšať znova a znova, On nikdy nestíha!" (Odpoveď jedného z prítomných: "To nie je pravda!") Amen! Ale vidíte, toto je niečo, čo nás ovplyvňuje a takéto reči každý jeden z vás počuje denne, ak nie "hodinne". Počujeme ich všade naokolo, vidíme niečo, čo popiera existenciu Boha, vidíme Satana, ako sa snaží postaviť na odpor a svedčiť o tom, že Boh nie je. V každom jednom z nás Duch na to dáva odpoveď, že popieranie Boha nie je pravda. Ja verím, že Boh existuje.

Ak sa sem postavím a budem hovoriť, že Ježiš Kristus je mojim Pánom, Ježiš Kristus ma vytrhol zo smrti, Ježiš Kristus ma zachránil, 6 rokov dozadu zmenil môj život, tak je to to, kde vaša a moja viera rastie, kde Boh začína vchádzať a budovať svoje kráľovstvo.

Rozdiel medzi kázaním a svedectvom je ten, že aj keď obidve sa opierajú o Božie slovo, každé z iného uhla. **Kázanie** sa dotýka Božích pravd a hovorí ich. Svedectvo hovorí už o týchto pravdách, ako ich prežívam, čo som prežil a čo mi Boh dal. **Svedectvo** je základom stratégie, ktorú nám Pán Ježiš Kristus dal. (Mnohé obchodné systémy používajú práve takúto obchodnú stratégiu.

Sk 1,8: "Prijmite moc Ducha Svätého, keď na vás zostúpi a budete mojimi svedkami v Jeruzaleme, v celom Júdsku a Samárii až po samý koniec sveta." Z prvej vety vyplýva, že na svedectvo potrebujeme nadprirodzenú moc. Angličtina na to používa slovo "supernatural". Niečo, čo nie je prirodzené, ale niečo superprirodzené, niečo, čo je za tým prirodzeným. Je to prirodzené, ale ešte prirodzenejšie. Je to moc, ktorá je taká prirodzená, že stvorila tento vesmír v jednom okamihu, ale my sme mnohokrát slepí. Táto moc musí zostúpiť do nášho života, aby sme mohli svedčiť. Ak nemám o čom svedčiť, znamená to, že táto moc do mňa ešte nevstúpila. Znamená to, že som sa s Pánom Ježišom osobne ešte nestretol. Moje svedectvo musí byť podložené nadprirodzenou mocou Ducha.

Ježiš Kristus najprv nechal vyliať svojho Ducha na svojich učeníkov, až potom ich poslal. To sa stalo aj vtedy, keď posielal 12 alebo tých 72. To sa stalo aj v deň Turíc. Nechal vyliať moc na svojich ustráchaných, ktorí sa stretávali v istej miestnosti a klepali sa, kto kedy zabúcha na dvere a vytiahne ich von. Na tých nechal zostúpiť svojho Ducha a oni vyšli a začali svedčiť s odvahou.

Peter sa postavil a kázal a ľudia boli obrátení. Počuli hovoriť vo svojich vlastných materinských jazykoch a pýtali sa ho, 'čo máme my vlastne spraviť, však ty hovoríš presne o nás?!' Práve týmto svedectvom Ježišovej smrti zachránil tých ľudí, ktorí tam stáli.

V tomto verši si ešte všimneme, že Boh nehovorí 'budete mi svedčiť', ale hovorí 'budete mojimi svedkami'. Je v tom rozdiel. Je rozdiel medzi svedčiť a byť svedkami. Ľudia, ktorí svedčia, rozdávať letáky a hovoria: mám dobrý produkt, zoberte si, je celkom fajn, ale príde domov a hovorí manželke: To bol zase deň. Predávať takú kravinu...

Ten, kto je svedok, je ten, ktorý to žije. Ten, kto svojím životom dosvedčuje, že Ježiš Kristus je Pánom, že Ježiš Kristus zomrel a vstal z mŕtvych. Aký je v tom rozdiel?

Predstavme si lenivého psa ako sedí pred dverami a nikdy sa nehýbe. Len k miske a naspäť. Ostatné psy v dedine ho poznajú ako lenivého. Naraz jedného dňa popred neho prebehne zajac. Vyskočí a beží za ním a beží a beží... Ostatní psy ho vidia a vidia ako šteká, tak sa rozbehli tiež. Bieločierny pes od susedov sa tiež rozbehne, buldog od vedľa tiež beží a už ich beží 30 cez celú dedinu. Beží prvý, ktorý videl toho zajaca a za ním tí ostatní. Bežia za dedinu, bežia cez potok, bežia do lesa a stále ďalej. Zrazu tí poslední hovoria:

Načo vlastne bežíme, čo sa vlastne deje? Vytrácajú sa jeden po druhom, ale ten prvý beží. Viete prečo? Lebo ten videl zajaca. Bežíte aj vy? Bežím aj ja? Videl som zajaca...?

Je mnoho ľudí, ktorí odchádzajú po 10 rokoch života s Pánom preč. Nevie, kde bude za 10 rokov. Nevie kam príde, nevie v čom bude stáť, ale jedno vie, že v tejto chvíli žije v Ňom. Pretože On ma zachránil, zlomil moc hriechu v mojom živote a môžem tu pred vami stáť a svedčiť o tom. Videl som zajaca. Stretol som ho pred niekoľkými rokmi, 29. 10. v Dóme Svätého Martina. Neskôr prišiel jeden brat a svedčil mi a vďaka tomuto svedectvu Boh vstúpil do môjho života. Zdvihnite ruky, ktorí ste vpustili do svojho života Pána Ježiša, keď ste sa pre Neho rozhodli kvôli tomu, že vám niekto svedčil. Je nás málo.

Ježiš Kristus predpovedal, že sa bude zväčšovať náš počet a spôsob, akým chcel, aby sme sa zväčšovali a rozširovali bol: prežijem naplnenie Duchom Svätým a tam, kde som, sa postavím a poviem to ďalším. Tí prežijú vylatie Ducha Svätého, to, že boli zachránení a povedia to ďalším. Šíri sa to ako mnohoúrovňový marketing, ktorý to od nás ukradol. Takýmto spôsobom kresťania za 300 rokov položili na lopatky Rímsku ríšu, ktorá inak kresťanov križovala a hádzala levom. Ježiš Kristus si vymyslel takúto stratégiu, že týmto spôsobom bude podmanený celý svet. On hovorí: Najprv svedčíte tam, kde ste, v Jeruzaleme. Potom v Júdsku, Samárii až po samý koniec sveta. Ako keď hodíme kameň do vody, tie kruhy sa šíria stále ďalej.

To, že teraz hovorí Svätý Otec o úpadku cirkvi a volá k prebudeniu je preto, že iba niektorí z nás zdvihli ruky, že boli oslovení svedectvom niekoho iného. Nesvedčíme. Vypadlo nám to zo života. O jednu zbraň proti Satanovi je menej. Takáto istá zbraň zvrhne Satanovo kráľovstvo v Nebeských oblastiach a je to napísané v Zjv 12,7-11: "Zrazu sa strhla v nebesiach vojna a Michael archanjel a ostatní anjeli bojovali proti drakovi. Drak a jeho anjeli bojovali takisto proti nim. Drak nebol dosť silný, stratil svoje miesto v nebesiach. Bol zvrhnutý dole, ten starodávny drak volaný Diabol alebo Satan, ktorý viedol celý svet do záhuby. Bol zvrhnutý na zem a jeho anjeli s ním. Vtedy som počul mocný hlas v nebesiach hovoriť: Teraz prichádza spása a moc, kráľovstvo nášho Boha a autorita jeho Krista, pretože obviňovateľ bratov, ktorý neustál stáť a obviňoval pred našim Bohom dňom i nocou bol zvrhnutý dolu."

Obviňovateľ je Satan a stojí tam každý deň kvôli každému jednému z nás a hovorí: Pozri Bože, tvoj, aha čo spravil. Stojí tam Pán Ježiš a hovorí: Tento patrí mne. Ja som za jeho hriech zomrel. A Otec hovorí: Nechcem si to viac pamätať.

Boli sme zachránení. Toto víťazstvo nastalo skrze krv Baránka a skrze slovo ich svedectva, pretože nemilovali svoje životy až na smrť. Satana premáhame, keď dosvedčujeme, čo pre nás podľa Božieho slova vykonala Ježišova krv.

Svedčiť môžeme rozličnými spôsobmi. Je mnoho spôsobov ako svedčiť, že Pán Ježiš vošiel do môjho života. Jednou z takých nezvyčajných vecí je Eucharistia. Eucharistia je svedectvom o Ježišovej krvi. 1Kor 11,26: "Lebo vždy, keď jete tento chlieb a pijete tento kalich zvestujete smrť Pána, kým nepríde." To mu opakujeme na omši pri pozdvižovaní. To znamená, že tým, že ja idem sláviť večeru Pánovu, ako to hovoria naši bratia z iných cirkví, alebo tým, že prichádzam pred Pána Ježiša a stojím v rade v našich kostoloch, vyjadrujem to, že sa zúčastňujem na Eucharistii = vďakyvzdaní. Vyjadrujem to, že zvestujem smrť nášho Pána, vylatie jeho krvi, na ktorej sa v tejto chvíli chce zúčastniť.

Svedectvo našej viery v Jeho slovo a krv, ktorú za nás vylial. Týmto dosvedčujeme, že sa to naozaj stalo. Mám prečo tam stáť, mám prečo tam ísť. Účinné svedectvo o Ježišovej krvi je také, že poznám to, čo Ježiš Kristus hovorí o svojej krvi. Musím vedieť, že som bol vykúpený zo Satanovej moci Ježišovou krvou. Ježišovou krvou mi boli odpustené všetky moje hriechy. Bola to Ježišova krv, ktorá ma očistila od každého môjho hriechu. 1Jn 1,7: "Keď chodíme vo svetle, ako on je vo svetle, máme spoločenstvo medzi sebou a krv Ježiša Krista jeho syna nás očisťuje od každého hriechu." Rim 5,9: "Boli sme ospravedlnení." Boh o nás povedal: 'Tento je spravodlivý, pretože prijal môjho Syna do svojho života.' Ježiš Kristus nás svojou vlastnou krvou posvätil, keď trpel vonku za bránami.

Keď chcem niečo dokázať, ak chcem stáť v armáde, ktorá patrí Bohu, potrebujem vziať do ruky zbraň, o ktorých sme celý čas hovorili a tou útočnou veľmi mocnou zbraňou je svedectvo.

Predstavte si ako hlboko zasiahlo svedectvo vo Walese v 19. storočí, keď po jednom svedectve mladého muža sa celá krajina obrátila a to tak, že zatvárali krčmy. Somár nikoho nepočúvali, lebo boli zvyknutí na nadávanie. Zmenil sa ešte aj slovník ľudí.

Smith Wigglesworth keď nastúpil do kupé vo vlaku, ľudia si kľakali a prosili o odpustenie všemohúceho Boha. Len keď tam vošiel a ešte nič nepovedal. Veľký Boží muž.

Istá mladá dáma napísala svedectvo o tom, ako išla po diaľnici a počula Boží hlas, ktorý jej hovoril: Choď a odboč z diaľnice. Choď do nákupného centra a postav sa na hlavu vedľa automatu na kávu. Šoférovala ďalej a ponáhľala sa do práce. Ale hlas nástojil a ona vedela, že to hovorí Boh. Nakoniec odbočila, prišla do toho nákupného centra, našla si ten automat na kávu, presne vedela o ktorý sa jedná a keď sa nikto nepozeral, postavila sa na hlavu a zdrhla preč. Nato z boku vytrieľil mladý muž a pýta sa jej: Čo ste tu prosím vás robili? Stála som tu na hlave. - odpovedala. Prečo? - sa jej pýta. Môj Boh mi to povedal. - odpovedala. Ja som sa chcel práve obesiť a hovoril som Bohu: 'Bože, ak existuješ, tak postav vedľa toho automatu na kávu niekoho na hlavu.' Ten chlap sa obrátil a svedčil o tom spolu s ňou. Nechajte prehovoriť Boha vo vašom živote a svedčíte tam, kde ste.

Mali by sme byť schopní povedať naše svedectvo za 3 minúty. Minútu o tom, aké to bolo predtým, než som spoznal Pána Ježiša, minútu o tom, ako sa to stalo, že som ho spoznal a pustil do svojho života a minútu o tom, čo žijem teraz vo svojom živote. Počul som jedného chlapíka to povedať za 1 minútu. 20 sekúnd starý život, 20 sekúnd ako stretol Pána Ježiša, 20 sekúnd ako je to v novom živote s Ním. Bolo to veľmi mocné svedectvo. Nič zvláštne, ale veľmi mocné. Boh koná.

Nájdite si chvíľu času a skúste si doma napísať svoje svedectvo a osekajte ho na tri minúty. Ľudia nemajú viac času. Aj tri minúty sú niekedy veľa. Neviete, kedy to budete potrebovať. Možno ešte dnes. Nechajme Pána, aby svedčil cez nás svojim životom. Ak nevieš svoje svedectvo dať do hromady a myslíš, že Boh nič neurobil, asi si ešte nevpustil Pána Ježiša do svojho života. Ak máš svoje svedectvo a myslíš, že ho neskrátiš, pros Ducha Svätého, aby ti s tým pomohol. Stojme pred ním, On je mocný Boh.

Boj 15

Pôst – ako zbraň duchovného boja

V niektorých kresťanských cirkvách sa o pôste dokonca ani nehovorí, pretože zdá sa, že je to staromódna vec. Vec, ktorá patrí do stredoveku – mníchom, a vôbec sa netýka moderného človeka. To je jedna stránka veci. Druhú stránku veci priniesli východné náboženstvá, že pôst je zázračná vec, ktorá ťa očistí od hriechov, ktorá ti prináša vnútorný pokoj, ktorá očisťuje tvoje telo. Aj tento druhý pohľad je nekresťanský, ba protikresťanský.

Pôstom sa nedá očistiť telo a už vôbec nie duch. Toto je vplyv východných náboženstiev a my si ich často púšťame na telo a hovoríme si: 'Budem sa očisťovať pôstom!' Robí sa 'očistná kúra ducha' pôstom. Pôst nie je magická vec, ktorá očisťuje! Pôst je vec, ktorá patrí k pravidelnému kresťanskému životu, ale nemá takúto moc, ktoré mu pripisujú východné náboženstvá. A pôst nie je ani zastaralý. Pre nás je to hlboko aktuálna a dôležitá vec.

Cirkev často hovorí o pôste a pokániach. Žiaľ je našou chybou, že v našej cirkvi sa dosť málo vyučuje o rôznych veciach, jednou z nich je aj pôst. Len sa povie, aby sme sa postili. My to poslušne robíme a ani nevieme prečo. Potom keď to robíme tak, že nevieme prečo, neviem ani to, čo nám to prináša. Nevieme, čo nám Boh dáva, ako nás k tomu vedie a čo pritom s nami robí. Potom si neodnášame ani desatinu toho požehnania, ktoré skrze pôst prichádza.

Napríklad v našej rodine sa vždy postilo na Veľký piatok, čo je samozrejme, na Popolcovú stredu a taký veľký pôst bol aj na Štedrý deň. Pritom asi to bude pre vás novinka, ale Štedrý deň vôbec nie je prikázaný pôst. To je len tradícia v našich krajinách. Dobrá tradícia. Ja ju podporujem a veľmi sa mi páči, ale veľakrát nemáme to poznanie, o čo sa vlastne jedná. Štedrý večer u nás vyzeral tak, že som vydržal do večera nič nejesť, alebo len o jednom jedle. Bolo to dobré. Nebol to však pôst, skôr nejaká askéza. Nemala silu ozajstného pôstu do ktorého vedie Pán.

Budem teraz hovoriť o pôste, aby sme vedeli prečo pôst, že to chce od nás Pán, že je to normálna súčasť kresťanského života, že to nie je nič ani mimoriadne ani zanedbateľné. Bolo by veľkou chybou pozeráť sa na pôst iba ako na duchovnú zbraň. Rovnako ako je to s modlitbou v duchu. Keď sa budeme na modlitbu pozeráť iba ako na duchovnú zbraň, tak nám ujde trištvrte podstatných vecí. Modlitba je predsa vzťah s Pánom, rozhovor v láske, ale je to aj zbraň. Takisto aj pôst je duchovná zbraň, ale nie je to iba zbraň.

Postíme sa preto, lebo vieme, že to Pán od nás chce a aj preto, aby sme sa pokorovali pred Bohom. Pôst je prejav pokory pred Bohom. Nie je to nejaké duchovné očistenie a nie je to prejav mystiky. Pokora pred Bohom. Uznávam, že Boh je väčší ako ja, že Boh mi je dôležitejší ako akékoľvek jedlo alebo nápoj alebo čokoľvek, akákoľvek moja obľúbená činnosť.

1. **Pôst je pokora.**
2. **Pôst vyjadruje závislosť na Pánovi.**
3. **Pôst je prejav mojej lásky voči Bohu.**
4. **Pôst posilňuje naše prosby, alebo dodáva našim prosbám väčšiu váhu.**
5. **Pôst je duchovná zbraň.**

Majme na pamäti všetky tieto veci. V niektorých cirkvách sa hovorí o pôste iba ako o duchovnej zbrani, že pôstím sa preto, aby som získal pomazanie od Boha a tým autoritu a moc niečo vykonávať. Áno, samozrejme, ale nie je to len tak. Vo Svätom Písme máme veľa príkladov o pôste. Nakoniec sám Pán Ježiš je nám príkladom pôstu, prvotná cirkev a potom celé dejiny cirkvi.

Príklady na pokorenie sa pred Pánom: Izraeliti, často sa pokorovali pred Pánom. V Žalmodiach to čítame veľakrát: 'postil som sa, sypal som si popol na hlavu a obliekol som sa do vrecoviny.' To nie preto, že by sa v tom vyžíval. Bol to výraz hlbokého pokorenia sa pred Pánom. Ja som len prach, Pane. Prehrešujem sa voči tebe. A preto tam bolo aj to vrchné oblečenie, aby to vyjadrovalo celé telo.

Pôst je totiž jedna zo zbraní, ktorá zapája do duchovného boja aj telo. Veľmi málo duchovných zbraní zapája do boja aj telo. Pôst je jedna z nich.

Pôst ako prejav pokánia. Zhrešil som a aj týmto vyjadrujem svojmu veľké ľútosť, že som ublížil Pánovi. Príkladom je Dávid. Poznáme jeho veľký hriech s Betšabe, ktorá patrila jednému mladému mužovi, ktorý sa volal Uriáš, bol to jej manžel. Dávid zatúžil po Betšabe, tak dal postaviť Uriáša do prvej línie boja, ktorý práve prebiehal a dokonca prikázal, aby sa všetci ostatní stiahli a nechali ho tam v kaši, aby ho nepriatelia rozsekali. Tento muž podľa Božieho srdca spáchal dva najťažšie hriechy: cudzoložstvo a vraždu. Boh mu povedal, že nezahynie. To bola obrovská výnimka; taký človek mal byť okamžite ukameňovaný. Písmo jasne hovorí, Boh mu odpustil a povedal mu: nezomrieš, ale zahynie syn, ktorý sa narodí z tohto skutku. Dávid veľmi ľutoval a sedem dní sa postil. Prosil Pána, aby to zmenil, aby nezahynulo to malé dieťaťko. Po tých siedmych dňoch dieťa zomrelo. Bolo chorľavé a zomrelo.

Dávid potom vstal, normálne začal jesť a vedel, že Boh to prijal ako vec pokory a pokánia, ale už nezmenil ten trest. Možno taká malá poznámka: Pôstom si nikdy nenakloníme Boha, aby zmenil niečo, čo si zaumienil. Aby zmenil svoju spravodlivosť, alebo veci, ktoré riadne vymedzil. Možno si myslíme, že pôst a modlitba je nejaký zázračný prostriedok. Nezálišť tým veci, ktoré sú mimo Božieho plánu, ale naopak môžeš získať a prijať požehnanie, ktoré je zadržované.

Všetci poznáte spis proroka Jonáša. Viete ako išiel do Ninive a kázal. Najskôr sa mu moc nechcelo, ale Boh ho presvedčil svojimi spôsobmi. Boh má moc na to, aby vedel presvedčiť ľudí. Jonáš šiel do Ninive a hovoril, že ešte niekoľko dní a celé toto mesto bude

zrovnané. Čo spravil celý národ? Kajali s a vyhlásili pôst bez jedla, bez pitia. Dokonca ani dobytok nesmel jesť, nesmel ani piť celé tri dni. Od kráľa až po toho najmenšieho. Boh sa nad nimi zľutoval. Prijal ich pokánie. Toto je v dejinách spásy asi najväčší hromadný pôst.

Pôst v duchovnom boji

Jozafat raz zvolal všetkých svojich blízkych a radcov a potom aj celú krajinu, keď ich napadlo obrovské vojsko. Vyhlásil pôst pre všetkých a keď sa modlili a postili, povstal jeden prorok a povedal čo sa má robiť. Potom zvolali spevákov, chváliace tímy a tie tiahli do boja, ale už vlastne nemuseli, lebo nepriateľ sa vyžabíjal medzi sebou a oni tri dni zbierali korisť. To bola vec, ktorá bola vybojovaná na pôstoch a modlitbách.

Prechádzame k pôstu, ktorý zabraňuje rôznym nešťastiam, ktoré sa na nás chystajú. V knihe Ester je napísané, že keď už išlo veľmi do tuhého, kráľovná Ester, ktorá bola Židovka a nedávno kráľ podpísal výnos, že každý Žid v tejto krajine musí zomrieť. Čítal som k tomu takú knižočku a ten autor napísal, že toto bola pravdepodobne najväčšia hrozba holocaustu v celých židovských dejinách. Väčšia ako za Hitlera, pretože za neho bola v Európe iba asi tretina Židov, ale za čias Ester boli všetci Židia pod tým kráľom. Čiže keby sa bol vykonal ten rozkaz, tak by boli zahynuli všetci Židia. Taká veľká hrozba to bola.

V tom čase na kráľovskom dvore panoval zvyk, že manželka kráľa si nemohla prísť za kráľom, kedy si zmyslí, ale iba keď ju zavolá kráľ. To znamenalo, že keď ju kráľ nemal chuť vidieť celý rok, tak sa jednoducho nevideli. Keby ona bola chcela prísť za ním, tak najmenší trest bol okamžité vyhnanie, ktoré sa ale neudeľovalo, väčšinou sa udeľoval druhý trest, ktorý potom nasledoval a to bolo zabitie.

Takže Ester keď sa dozvedela, čo sa má diať a že už je podpísaný ten výnos sa rozhodla, že chce ísť za kráľom, čiže riskovať svoj život, ale je napísané v Písme, že poslala tajný odkaz, aby sa všetci Židia tri dni modlili a postili bez jedla a bez pitia. Ona to urobí so svojimi priateľkami v celom kráľovskom paláci.

Výsledok bol ten, že po troch dňoch sa odvážila predstúpiť pred kráľa. Ten ani slovom nespomenul, že by to nemohla urobiť, presvedčila ho a nakoniec ten, ktorý to všetko naračil na Židov bol obesený. Židom sa odvtedy darilo veľmi dobre a dokonca boli pozdvihnutí do vysokých hodností v kráľovskom paláci. Takú moc mal pôst. Pôst, ktorý bol vedený úpenlivo a bol volaním k Pánovi.

Doteraz to bola obrana, že pôst prináša aj ochranu pred útokmi, ktoré prichádzajú. Teraz prechádzame do útoku. Jeden z takých "útočníkov" bol prorok Daniel. Bol v tom čase vo vyhnanstve mimo Izraela. Vlastne celý Izrael bol vo vyhnanstve a on sa často modlil a prosil Pána, aby sa mohli vrátiť do zaslúbenej zeme. Potom, keď si čítal Písma, tak zistil, že Boh predvídala tento trest a že asi o 70 rokov sa vrátia naspäť. Videl, že je to už asi 70 rokov a povedal si, že sa začne za to prihovárať a postiť, aby to chápal. Nemal úplný pôst, ale zriekol sa akýchkoľvek lahôdok, pochutín, dobrých vecí a jedol iba základné potraviny. Myslím, že asi 20 dní. Keď dokončil pôst, tak mal videnie anjela, ktorý k nemu prišiel a povedal: Boh vypočul tvoju prosbu hneď, ale musel som sa k tebe prebýjať duchovným odporom všetkého, čo hrozilo. Daniel aj týmto pôstom pomohol, aby sa veci pohli dopredu, pretože zanedlho sa Židia víťazoslávne sprievodom vybrali zo zajatia do zaslúbenej zeme a dokonca si niesli aj svoje chrámové náčinie a svoje chrámové bohatstvo. Boh potreboval ľudí, ktorí sa postili, ktorí nezaložili ruky, však keď povedal, že 70 rokov, tak za chvíľku to uplynie a ideme... Nie, on potreboval ľudí, ktorí stáli pred ním.

Teraz náš Pán Ježiš. Bol to muž, ktorý mal plnosť Božieho Ducha. Predsa šiel na púšť a je napísané, že Duch Boží ho tam viedol do pôstu a začal svoje verejné účinkovanie veľkým pôstom, 40 dňovým. Keď sa odtiaľ vracal, je napísané, že sa vracal v moci Ducha. Už nielen plný Ducha, ale v moci Ducha. Tá plnosť Ducha, ktorá bola v ňom sa tým, že bol poslušný tomu vedeniu Ducha Svätého, ktorý ho viedol na púšť, kde nebolo jedla a ničoho, poslušnosťou sa začala pomoc Ducha prejavovať aj mocou. Pán Ježiš slúžil v obrovskej moci a sile Ducha. To bolo tým, že sa postil 40 dní, že sa tak pripravoval na svoju verejnú činnosť.

Pána Ježiša sa niekoľkokrát pýtali verejne ohľadne pôstu, lebo v tom čase to bolo bežné postiť sa dvakrát do týždňa. Farizeji sa tým dokonca chválili. Keď jeden farizej prišiel do chrámu, tak tam hovoril: 'Pane, ďakujem ti, že nie som ako tento mýtnik tu. Ja dávam desiatky zo všetkého. Dva razy do týždňa sa postím...' Učeníci Pána Ježiša sa nepostili. Všetkým to liezlo na nervy. Nakoniec išli za Ježišom a hovoria mu: 'Učiteľu, ako to, že sa učeníci farizejov postia, učeníci Jána Kristiteľa sa postia a tvoji učeníci sa nepostia.' Odpovedal im: 'Teraz majú so sebou ženícha. Ja som s nimi, teraz sa radujú. Teraz sa nebudú postiť. Keď odídem, potom sa budú postiť.'

A naozaj v Skutkoch apoštolov vidíme, že Pán Ježiš vstal z mŕtvych a sedí po pravici Otca a učeníci sa postili. Už ako prvý moment je spomenutý v Písme, keď sa obrátil Šavol. Tri dni nejedol ani nepil, potom ho pokrstili a stal sa z neho najväčší evanjelizátor v dejinách.

Druhá vec bola, aby normálne fungovala cirkev. Pôstom sa dá totiž vypýtať aj Božie vedenie. Usporiadanie vecí, aby si chápal, čo od teba Boh chce, aby si videl a vedel, čo sa bude diať. V Skutkoch v 13. (Sk 13) a v 14. kapitole (Sk 14), ako sa napr. cirkevný zbor v Antiochii, ktorý založili Barnabáš a Pavol modlil a postil. Predovšetkým vedúci, ktorí tam boli nazvaní proroci a učiteľia. Bolo ich 5 a všetci sa modlili a postili, čo má Boh s nimi robiť. Čo majú oni robiť, čo má Boh na pláne. Po tých modlitbách a pôstoch im Boh povedal: 'Oddeľte mi Barnabáša a Šavla na dielo, pre ktoré som ich povolal. Na to, aby zevanjelizovali poľ Ázie a takmer celú Európu.'

Čo spravili oni? Hneď sa nerozbehli, ale je napísané, že znova sa modlili a znova sa postili. Na aké dielo a prečo a aby ich vybavili mocou. V 14. kapitole (Sk 14) je napísané, keď Barnabáš a Šavol chodili po misijných cestách, utvrdzovali tie zbory, ktoré založili a keď sa stretli, tak sa modlili a postili viackrát. Normálna súčasť kresťanského života.

Keď Pán Ježiš vyučuje o pôste, je to na troch miestach: jeden som spomínal (o ženíchovi), druhý raz v Matušovi 6. kap. (Mt 6) kedy hovorí o modlitbe, o almužne a o pôste. Jedna z najdôležitejších vecí, keď hovorí o pôste je: nebuď ako pokrytec. Nekriv si tvár,

aby každý človek hneď videl, že tento sa postíš. Nevešaj to nikomu na nos, lebo by si prišiel o svoju odmenu za svoj pôst, pretože už máš odmenu - ľudia vidia. To je tvoja odmena a už nič viac nedosiahneš a nedostaneš. Keď hovorí 'posti sa v skrytosti,' namaž si tvár, pekne sa namaľuj. Daj si krém, aby si vyzeral červenolící, aby nikoho ani nenapadlo, že sa postíš. To bola vec, ktorú chcel povedať o pôste.

On nepovedal: 'Keby si sa náhodou niekedy postil.' Povedal: Keď sa postíš. To znamená, že to považoval za samozrejmu vec kresťanského života a preto aj v našom živote sú dva také rozmery pôstu: jeden je tvoj osobný, tak ako je aj tvoja osobná modlitba, a potom je pôst spoločný, tak ako je spoločná modlitba. My by nám byť vlastné oba druhy pôstu.

Kresťanská prvotná cirkev to robila tak, že sa postili dva dni v týždni, ale keďže Židia sa postili v pondelok a štvrtok, tak kresťania sa začali postiť v stredu a v piatok, aby sa oddelili, lebo časom sa vytvorila veľká nevraživosť. Židia udávali kresťanov, aby boli mučení. Väčšinou to robili do 15. hodiny. Večer sa trochu najedol, nedal sa raňajky ani obed a nejedol až do tretej a potom si dal večeru. Taký normálny pôst, ktorý sa dá zvládnuť a pritom to bolo pokorovanie pred Pánom a vyprosovanie milostí dvakrát do týždňa.

Náš spoločný pôst je Popolcová streda alebo Veľký piatok. Vtedy to má veľkú silu. Pamätám si, ako sme raz spolu trávili Veľkú noc ako spoločenstvo. Bolo nás asi 10 - 12 a mali sme pôst od piatka rána do soboty večer. Potom sme išli na svätú omšu na Vzkriesenie a potom sme sa vrátili a mali sme obrovský stôl plný dobrôt a oslavovali sme. Môžem povedať, že sme prežili veľa milosti a veľa požehnaní tým, že sme sa modlili a postili spoločne a vyprosovali ich pred Pánom.

Jedna taká vec, ktorá nás nadiľho poznačila z iného pôstneho víkendu kedy sa naše malé spoločenstvo modlilo a postilo tri dni. Keď bol niekto veľmi hladný, tak si dal kúsok chlebička. Nebolo to také radikálne, ako kto chcel, ale myslím, že to bol dosť prísny pôst. Akoby sa nič neudialo. Naraz sa stalo, že o tri týždne jeden náš brat zvestoval evanjelium jednému mladíkovi. On o tom hovoril spätne, že v mysli mal tisíc argumentov, ktorými by ho bol. Ani jeden nevedel použiť. Nemal moc na to, aby odporoval evanjeliu.

Ten chlapec vtedy robil karate. Mal 'kresťanský karatistický krúžok' a vedel, že to musí nechať. Nechal to a to veľké spoločenstvo chvál, ktoré nám tu slúžieva vzniklo z tej služby a z toho pôstu. Akoby sa navonok nič neudialo. Nemali sme žiadne príjemné ani nepríjemné pocity pri pôste, ani sme nič nevideli. Len o pár týždňov nastalo veľké prebudenie.

Cirkev nám hovorí, že každý piatok je pôst. Už je jedno v akej forme u teba. Ja by som bol rád, keby sme poznala Pána a vedeli, čo pre nás robí, aby sa nestalo toto: (to viem od kňazov) - viete, aké sú dva najrozšírenejšie "hriechy" ktoré sa v spovedniciach opakujú do nemoty? 'Som roztržitý pri modlitbe' a 'v piatok som jedol mäso'. Pritom zabúdaš, že si alkoholik... To sú veci, ktoré každý znesie...

Nemáš byť taký, že si nedáš to, čo ti nechutí, alebo sa nejako obmedzíš, alebo urobíš to, čomu sme niekedy tak žartovne hovorili "čokoládový pôst". Teda nič nejem v ten deň, iba čokoládu. Alebo pôst o chlebe a vode, kedy sa toho preješ. Náš brat v spoločenstve sa rozhodol, že sa bude postiť o chlebe a o vode, ale výsledok bol ten, že za doobedie mal zjedený celý chleba... Myslím, že náš pôst by mal byť trošinku radikálnejší a Boh pozýva každého do pôstu, do normálneho pokánia, aby si sa vedeli pokoriť pred Bohom, ale aj do duchovného boja.

Normálny pôst je normálny kresťanský štandard pokorovania pred Pánom a vyjadrovania závislosti na Ňom by mal v tvojom týždni byť. Niektorí sa nemusí postiť v piatok a nie je to také radikálne. Môže sa postiť v iných dňoch, keď mu to tak vyhovuje, ale niektorí sa boja, že nebude jesť a zomrie. Je to veľmi jednoduché. Nemusíš sa postiť nejakým radikálnym spôsobom, Pán potrebuje vidieť tvoje srdce. Keď sa napríklad bojíš postiť, prečo to neskúsiš napr. tak, že si v piatok nedáš večeru? Naješ sa na obed. Myslím, že keď malé dieťa je každé tri hodiny a vydrží päť s veľkým plačom, tak ty určite vydržíš do toho rána bez toho, aby si vyraboval chladničku. Keď chceš pokračovať ďalej, môžem po niekoľkých týždňoch vynechať aj obed a jesť iba ráno.

Celá vec je o tom, že to nie je askéza, že v pôste nejde o to, čo dokážem. Je to poslušnosť Pánovi a podriaďovanie sa Jemu. Nerobím to ani preto, aby ma Diabol nechal na pokoji. Poslušnosť Pánovi, to je pravidelný kresťanský život, ktorý Boh od teba chce. Nechce, aby si sa upostil, ani aby si bol zákonník a ty keď nemáš slobodu kedykoľvek prehodiť svoj pôst alebo ho zmeniť na iný dátum alebo zmeniť formu, myslím, že to nie je najsprávnejšie. Napr. ak si sa rozhodol, že nebudeš jesť celý deň a príde ti pozvanie na oslavu priateľov alebo recepciu, tak ty sa natrieš popolom, zložíš ruky a povieš: Ja som tu rád medzi vami, ale toho jedla a toho pitia sa ani nechytím. Nie, môžem byť kludne medzi nimi a byť tým kvasom a soľou a zmeniť formu pôstu. Poviem si: Večeral som tu, tak nebudem tri dni pozeráť televíziu. Koľko krát je to oveľa horší pôst, ako nejesť, že...?

Boh ťa niekedy volá, (to neznamena, že mňa napadne, že sa budem nejak zvlášť postiť), Boh pripravuje nejakú situáciu a chce, aby si sa postil mimo svojho pôstneho času a režimu, chce ti dať požehnanie. Chce, aby si pripravil veci. Ty máš poslúchnuť a je to už jedno akou formou, ale mimo svojho pravidelného pôstneho režimu a času by si mal vedieť zareagovať a vedieť sa postiť.

Neboj sa pôstu. Dá sa to postupne a pomaličky a nejde tu o výkon. Myslím, že sv. František vydržal veľa dní nejesť a cítil sa celkom dobre, lebo časom sa telo prispôsobí a potom ho zrazu napadlo: František, ty si ale dobrý. To málokto dokáže. František rýchlo utekal. Našiel prvý chleba, odtrhol kôrku a začal jesť. Povedal: 'celý môj pôst by stratil zmysel, keby to teraz skončilo na tom, čo som dokázal a nie, že Pán ma k tomu viedol.' Tak sa rýchlo najedol.

Niekoľko praktických rád. Keď sa chceš postiť trochu dlhšie a bez jedla, daj si pozor na jednu vec, a tou je zápcha. Preto je výhodné predtým, ako sa ideš postiť dva chody pred pôstom si dať zeleninu.

Keď máš pôst, ktorý je bez jedla, musíš veľa piť. Telo to vtedy vyžaduje. Často sa vtedy stane, že sa začneš postiť a rozbolí ťa hlava. To je normálne a keď to nie je niečo, čo ti veľmi ubližuje, tak si to veľmi nevšímaj. To len žalúdok protestuje. Fyziologicky je to tak, že keď ješ, veľa krvi sa nahromadí v žalúdku a ten to spracováva. Keď nejješ, tak máš veľa zbytočnej krvi a ona ti udiera do hlavy. Napi sa. Za chvíľu to prejde. Pozor, keď máš vážnejšie problémy, prestaň s tým. Maj slobodu, časom dozreješ, Boh ti to vysvetlí a môžeš si zvoliť iný deň a inú formu. Vidíš, že pre teba to celkom nie je.

Ako prežívať pôst? To je úplne najdôležitejšie. Pôst bez modlitby, bez Božieho slova je úplne nulový. Boh nepotrebuje tvoje prázdne brucho a to, že sa ty budeš cítiť zle. Bohu ide o to, aby si bol pri ňom a preto sa máš sýtiť Božím slovom. Preto napr. v piatok iba raňajkuješ, cez obed a na večeru nejíš. Keď príde čas tvojho jedla, zober si Božie slovo a čítaj si. Nielen z chleba žije človek, hovorí Božie slovo. A potom sa chvíľu modli. Sýť sa Božím slovom v tom čase.

Pôst prináša aj to, že ľahšie chápeme duchovné veci. Nemusíš sa báť, že budeš moc slabý. Poznáam ľudí, ktorí majú ťažkú prácu a dokážu pokojne deň nejísť. Keď je to pôst, ku ktorému ťa vedie Boh a nie, že ty si zmyslíš a chceš robiť nejaké výkony. Je to vec tvojho života a tvojej služby.

Veľa z vás je tu vedúcich spoločenstiev. Na vás záleží, keď sa aspoň niekedy stretnete na modlitbu, aspoň na poldňový pôst. Keď sa postíš, tak sa neboj, keď sa zrazu začneš cítiť depresívne. Smutný, bez nálady, nervózny, začneš kričať na ľudí. To je normálne. Okamžite prichádza duchovná opozícia, ktorá sa snaží zlikvidovať tvoj pôst a keď máš prázdne brucho, tak celý svet dookola je nanič a všetci ti ubližujú a všetci sú takí hlúpi...

Máte veľa problémov. Možno veľa ľudí, ktorí sa nemôžu obrátiť, veľa vecí, s ktorými nemôžete pohnúť. Keď sa nedá pohnúť s niektorými vecami, tak Boh hovorí: K modlitbe treba pridať pôst. Keď skončíš dlhší pôst bez jedla, tak začni jesť postupne, nie naraz.

Dávaj si pozor na falošnú zbožnosť. Poznáme ľudí, ktorí chodia vypostení, vychudnutí, zlikvidovaní a myslia si, že akí sú nábožní a ako sa páčia Bohu. To nie je cesta. V múdrych pravidlách prvotných kresťanov sú zapísané aj také veci ako skúsenosti niektorých kazateľov, ktorí ohlasovali od cirkvi k cirkvi, od zboru k zboru a potom ľudí, ktorým hovoríme púštni otcovia. Veľakrát sa im stalo, že ich do pôstu nútil zlý duch. Preto hovorím o pôste, do ktorého nás volá Pán. Výsledok bol ten, že oni boli vysilení a akurát vtedy prišiel niekto, koho im poslal Boh, aby mu poslúžili a oni to nevládali. Nesplnilo to cieľ. Nebuďme hlúpi, nechajme sa viesť Božím Duchom. Ak pri tvojom pôste nie si schopný plniť svoje dennodenné povinnosti, nie je od Boha.

Tiež je treba vedieť, že existuje duchovná opozícia voči nám, keď o niečo prosíme. Daniel sa začal modliť a anjel mu hovorí: Hneď boli vypočuté tvoje modlitby, ako si sa modlil, ale tri týždne trvalo kým sa to prejavilo viditeľne. Anjel chcel ísť k Danielovi s Božou odpoveďou, ale zrazu proti nemu povstal ochranca Perzského kráľovstva a Gréckeho kráľovstva. Okrem iného to znamená, že existujú rôzne duchovné sily nad rôznymi oblasťami, nad územnými celkami. Proti archanjelovi bojoval démonská mocnosť istého kráľovstva. Častokrát, keď sa postíme spôsobujeme, že anjeli sú silnejší v tom boji.

Učeníci sa pýtali Pána: Prečo sme nevyhnali tohto démona? On odpovedal: Preto, lebo na to bolo treba modlitbu a pôst. Pôst je obrovská zbraň v duchovnom boji. V Izaiášovi 58.kapitole (Iz 58)sa píše, aký pôst sa Bohu nepáči. Je tam napísané: Vôbec ma nezaujímajú vaše prázdne bruchá, keď v ten deň kričíte na ľudí, okrádate ich o mzdu, nevyplácate ich a robíte si veci, ktoré slúžia vašim chťičom. Keď sa postíš a celý deň hrešíš, tak Boh kašle na taký pôst.

Čo Písmo zasľubuje pre tých, ktorí sa postia v Duchu Svätom. Prináša ti svetlo do života, zdravie, spravodlivosť, slávu, duchovné vedenie, nasýtenie, ovlaženie, obnovenie tvojho duchovného života, trvácne dielo, ktoré konáš pre Pána.

Pôst urýchlí vyliatie požehnania.

Pramene:

J. Stott: Efezanom, Návrat, Praha '92

V. Vácha: Duchovní válka, KMS '95

D. Prince: Duchovní boj, B. Šípek, Praha '95

R. Earle: Word meanings in the New Testament /One-volume edition/

© Branislav Škripek

© Mário Tomášik

© Spoločenstvo pri Dóme sv. Martina